

Lục Thủy Thanh Sơn

Contents

Lục Thủy Thanh Sơn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	46
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	54
24. Chương 24	56
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27	64
28. Chương 28	67
29. Chương 29	69
30. Chương 30	72
31. Chương 31	74
32. Chương 32	76
33. Chương 33	80
34. Chương 34	83
35. Chương 35	86
36. Chương 36: Phiên Ngoại: Niên Niên Hữu Dư (1)	88
37. Chương 37: Phiên Ngoại: Niên Niên Hữu Dư (2)	90

Lục Thủy Thanh Sơn

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, nhất thụ nhất công, cường cường, HE
Biên tập: Phong Yên
Nhân vật: Cơ Dung Quân x Vương Lăng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-thuy-thanh-son>

1. Chương 1

Nhân vật: Cơ Dung Quân x Vương Lăng

Biên tập: Phong Yên

...

Đệ nhất chương

Tháng tư cuối xuân, dương liễu xanh biếc.

Wương Lăng phóng ngựa như bay trên quan đạo, mặt trời giữa trưa tỏa nắng chói chang bốn phía, làm cho người ta có chút hoa mắt.

Tiểu thư đồng Tứ Kính ngồi phía sau gờ tay áo lau mồ hôi, thở hào hển nói: “Thiếu gia, trước mặt có một quán trà, chúng ta dừng lại uống chút nước rồi đi tiếp có được không?”

Wương Lăng giương mắt nhìn mặt trời gay gắt trên đầu, đáp: “Cũng được.”

Tứ Kính thầm thở phào một cái. Hôm qua lúc chạng vạng, nhị tiểu thư cho người đem một phong thư tới, khóc lóc kể lể nàng gần đây bị nhà chồng khinh khi, cô gia phụ bạc nàng, còn tuyên bố muốn nạp tiểu phu nhân. Thiếu gia được tin, nhất thời tức giận đứng ngồi không yên, sáng sớm nay liền đem theo Tứ Kính xuất môn, tự mình cưỡi ngựa chạy tới An Châu. An Châu cách kinh thành gần một ngày đêm đi ngựa, hai người chạy từ sáng sớm tới giờ chưa nghỉ ngơi chút nào.

Ngồi trong trà quán ven đường chưa tới nửa tuần nhang, vội vã uống xong hai chén trà, Tứ Kính lần thứ hai theo Vương Lăng xoay người lên ngựa, hướng An Châu chạy đi.

Trong lòng Tứ Kính thầm bất mãn mấy câu, nhị tiểu thư lúc còn ở nhà tính tình luôn nháo sự, làm gì cũng lỗ mãng, nhị cô gia vậy nhưng thật ra tính cách rất tốt, ôn hòa nho nhã, hiện tại xem ra nhị tiểu thư không khi dễ cô gia đã là may mắn lắm rồi, còn cô gia khi dễ nhị tiểu thư, chuyện này thật khó tin. Tục ngữ nói, người ngoài sáng suốt người trong u mê, những lời này, thiếu gia nhất định nghe không lọt tai, Tứ Kính cũng chỉ có thể tự nói với mình.

Ở kinh thành có mấy câu vè, người ta nói là do một ca kỹ viết ra, về sau rất phổ biến, đứa trẻ ba tuổi ngoài đường cũng hát được:

“Wương tôn công tử trẻ tuổi chạy đầy đường, tay cầm ngựa gỗ, thanh ca chỉ cầu tạ ơn tình lang, khêu đèn chờ người tới gặp; đa tình rất tốt, hào phóng cũng tốt, nhưng làm hôn phu thì không tốt; muốn lập gia đình phải tìm Vương Đan Chu, sẽ quan tâm người thương người tới già.”

Đan Chu là tên tự của Vương Lăng. Thi từ phong lưu nhân đức nổi danh ngũ công tử Tạ Lạc Bạch, hào phóng rộng rãi quen biết rộng – Cơ Dung Quân thứ tử nhà Cơ thái sư, cùng với con trai độc nhất của tiền Tả tướng đại nhân Vương Lăng, trong số vương tôn công tử của kinh thành được xưng một tiếng tam tuyệt.

Tả tướng cha của Vương Lăng là một vị quan tốt lưu danh sử sách, cần kiệm liêm chính, tâm ưu thiên hạ, công chính thanh liêm, có thể nói là vì nước vì dân dốc hết tâm huyết. Vì vậy làm thừa tướng được mười năm, rốt cục cung tận tụy, phiêu nhiên quy thiên.

Mẹ của Vương Lăng là cháu gái ruột của đương kim Thái hậu, thân muội muội của đương kim Hoàng hậu, năm ấy cùng với Tả tướng ở hậu viên tự định chung thân, vất vả lắm mới thành người một nhà, cử án tề mi,

phu thê tình thâm. Sau khi Vương tả tướng quy thiên, mẹ Vương Lăng đau buồn vô hạn, ngay cả chuyện mình còn một nhi tử mới mười hai mười ba tuổi cùng hai nữ nhi sáu bảy tuổi đầu cũng không quản, một hồi xúc động liền tự vẫn đi theo tướng công.

Wương thị toàn gia đơn bạc, ngoại trừ một người cô lớn tuổi sống góa bụa trong phủ đã lâu, ngoài ra nửa người thân thích cũng không có, hơn nữa Vương thị tổ huấn sâm nghiêm, trong nhà có một nam đinh thì không thể nào phụ thuộc vào người ngoài được. Vương Lăng dẫn theo hai muội muội theo tổ huấn không thể đến nhờ vả nhà ngoại, thế là thiếu niên mười hai tuổi tỉnh tỉnh mê mê trở thành người đứng đầu trong nhà, lão cô thay huynh muội ba người miễn cưỡng chống đỡ được việc trong nhà, nhưng nàng ít học, kiến thức nông cạn, còn có đôi khi đãng trí nữa. May mà tổng quản cùng mấy lão nhân gia trong phủ đều là người nghĩa khí, lòng son dạ sắt, quơ quào bậy bạ cũng sống sót qua hai năm. Trong hai năm đó xảy ra đủ thứ chuyện, tranh chữ cổ bị trộm, bạc trong kho phòng bị mất, hai muội muội của Vương Lăng mùa hè té vào hồ nước suýt chết đuối, mùa đông té vào giếng suýt chết cồng, Vương Lăng thay muội muội leo lên cây gỡ con diều suýt té chết, dẫn muội muội ra đường mua đường nhân suýt bị xe ngựa đâm chết, lúc bị thương gặp phải lang băm cho nhầm thuốc suýt chết, vân vân... Nói chung lúc sau khi Tứ Kính vào phủ làm tiểu thư đồng của Vương Lăng thì trong phủ đã một mảnh yên vui, ngay ngắn rõ ràng, có điều Tứ Kính nhìn thấy bây giờ là một Vương đại công tử chuyện gì cũng quan tâm, không quan tâm sẽ thấy khó chịu, cứ như là Vương gia đại tổng quản vậy.

Trong ấn tượng của Tứ Kính, đại thiếu gia mỗi sáng sớm thức dậy, trước tiên sẽ nhìn xem hôm nay thời tiết thế nào, nắng mưa ẩm lạnh gì đó, sau đó phân phó gã sai vặt đi dọn dò nha hoàn để bọn họ lưu ý thêm bớt y phục cho cô lão phu nhân cùng hai vị tiểu thư, không được mặc quá nhiều cũng không nên mặc quá ít. Sau đó đi quan tâm điểm tâm, có đồ dự trữ không, có hợp khẩu vị cô lão phu nhân và hai vị tiểu thư không, ... Điểm tâm xong thì lại lo việc vặt trong phủ từ trên xuống dưới, lời cả việc người ngoài còn nghĩ không tới ra dự phòng lo lắng hết một lượt, buổi trưa lo bữa trưa, buổi tối lo cơm tối, lo tới nửa đêm canh ba, trước khi tắt đèn đi ngủ còn phải gọi bọn hạ nhân trực đêm tới dọn lại một lần cẩn thận củi lửa đề phòng trộm cướp.

Cho đến năm ngoái, hai người muội muội của Vương Lăng người trước kẻ sau đều xuất giá. Xuân về hoa nở, đại muội muội Kỳ Nhân gả cho trưởng công tử Hà thị ở Giang Nam, tháng chạp năm đó, tiểu muội muội Kỳ Huệ gả đến An Châu. Vương Lăng giải quyết xong hai đại sự này bỗng nhiên lại thấy vắng vẻ, mỗi ngày không có tin tức, cũng thiếu đi hai người cho mình quan tâm, vô cùng tịch mịch.

Mãi tới hôm qua, Kỳ Huệ đưa thư tố khổ về, Vương Lăng tinh thần đại chấn, ngày hôm sau nắm đầu Tứ Kính xuất môn, phi ngựa thẳng tới An Châu.

Chạng vạng, Vương Lăng tới An Châu, đi tới phủ Thái Khánh bá. Gia đình thông báo, toàn bộ quý phủ Thái Khánh bá hết hồn, vội vàng nghênh đón Vương Lăng vào phủ, quả không ngoài dự đoán của Tứ Kính, Kỳ Huệ và tướng công của nàng giận dữ đã sớm tan thành mây khói, vợ chồng gắn bó thắm thiết đang ngắm hoa trong hoa viên, cảnh tượng muốn bao nhiêu ngọt ngào liền có bấy nhiêu ngọt ngào.

Kỳ Huệ kinh ngạc nói: “Ai nha, ca, sao người tự nhiên chạy tới đây, muội viết thư cho huynh chỉ là muốn trút giận vậy thôi. Ca, lần sau có thấy thư kiểu này cũng không cần hồi âm cho muội đâu.”

Wương Lăng cười khổ trả lời: “Là ca lo lắng người ở nhà chồng bị bắt nạt.”

Kỳ Huệ kéo tay tướng công, mi mắt phiêu phiêu cười nói: “Ca, người yên tâm đi, Ích Khiêm rất tốt với muội, hần nói về sau cái gì cũng nghe theo muội hết, nếu hần nuốt lời...” – nàng liếc mắt nhìn Ích Khiêm, cắn môi cười – “Hừ, muội muội người cũng không phải ngồi không, nhất định không để yên cho hần!”. Ngọc thủ còn đang để trên tay Ích Khiêm nhẹ nhàng nhéo một cái, Ích Khiêm cười đến tỏa nắng, làm như bị nhéo là chuyện hạnh phúc không gì sánh được.

Wương Lăng nhìn muội muội cùng muội phu, tịch mịch thở dài.

Buổi tối, Vương Lăng ở lại trong phủ Thái Khánh bá, chuẩn bị ngày mai quay về kinh thành.

Hần đến chuyện này, tự nhiên sẽ làm cả nhà Thái Khánh bá nghị luận một phen, buổi tối Lý Ích Khiêm ở trong phòng hỏi Kỳ Huệ: “Vừa rồi lão thái quân gọi ta tới, hỏi chuyện hôm nay ca ca nàng tới đây.”

Kỳ Huệ nói: “Chuyện này là tại ta, chàng hôm trước cố ý chọc giận ta, ta mới viết thư cho ca ca tố khổ, ca ca luôn rất thương ta, nhưng ta không nghĩ hôm nay huynh ấy lại chạy tới đây”.

Lý Ích Khiêm cười nói: “Đại cữu tử quan tâm nàng còn hơn cả ta nữa”.

Kỳ Huệ nói: “Ca ca ta cũng không phải từ đầu như vậy đâu, ta và tỷ tỷ đều là một tay ca ca lo lắng, huynh ấy tính tình mới thành như vậy, thật sự là cũng nhiều năm rồi”. Lý Ích Khiêm cười: “Ta biết, vừa rồi lão thái quân nói với ta nàng muốn thay ca ca tìm một người quan tâm huynh ấy, cùng huynh ấy chiếu cố lẫn nhau, ta đúng là có được một nương tử tốt.”

Kỳ Huệ đáp: “Nếu tìm dễ như vậy thì ca ca đã sớm tìm rồi, kỳ thực người đến nhà ta làm mai cho ca ca không ít, nhưng những người đó cũng không tốt lành gì, toàn là những cô nương không phải thể nhược nay ốm mai đau thì cũng là dạng tiểu thư ông ọ xấu tính muốn ca ca chiếu cố không công cả đời. Ở đâu ra tiện nghi như vậy! Bọn họ nói đông nói tây, nói cái gì ca ca thật ôn nhu, toàn nói xảo, ánh mắt bọn họ như tiểu hồ ly, người tướng mạo nhân phẩm tốt lại còn làm quan như ca ca ta, người phải thế nào mới xứng với huynh ấy. Thử các nàng gả cho Tạ Lạc Bạch hay Cơ Dung Quân xem, một người thú nàng không được nửa năm liền thú thêm mười tám người vào cửa, một người thú về cả năm nàng thấy mặt tướng công được ba lần là cùng, đến lúc đó cho các nàng khóc chết luôn! Ích Khiêm, chàng giúp ta nói với lão thái quân để thái quân thay ca ca chọn lựa thật tốt!”

Lý Ích Khiêm vỗ vỗ bàn tay nàng nói: “Được được, nương tử đã phân phó, ta nào dám không theo”. Kỳ Huệ tựa đầu trên vai y ngọt ngào cười, Lý Ích Khiêm lại nói: “Được rồi, đại cữu tử dù sao cũng đã tới đây, ta vừa vặn có chuyện cần nhờ, sáng mai sẽ đi nói với huynh ấy.”

Hôm sau, Vương Lăng dậy thật sớm, dự định dùng xong điểm tâm sẽ quay lại kinh thành. Muội phu Lý Ích Khiêm đi vào phòng, thần sắc trịnh trọng nói: “Đại cữu tử, ta có một số chuyện cần huynh hỗ trợ, hôm qua quên nói nên sáng sớm đã quấy rầy, hy vọng huynh đáp ứng”.

Wương Lăng ngày thường nhìn như có chút thờ ơ nguội lạnh, vừa nghe thấy cần giúp đỡ lập tức phấn chấn hơn, gật đầu: “Mời nói, chỉ cần trong khả năng của ta, nhất định không phụ nhờ vả”.

Lý Ích Khiêm nói: “Là như vậy, cửu phụ Xương Phong bá bá của ta có trưởng công tử Ứng Cảnh Lan gần đây được Thánh thượng ân điển, phong cho một chức quan Tra đốc an ti nhân tản. Cảnh Lan biểu đệ năm nay mới mười bảy tuổi, hãy còn là tiểu hài tử, không hiểu chuyện đời, nhờ đại cữu tử để ý dạy bảo một chút”.

[Tác giả: Khụ, trong lúc cạn nghĩ không nhìn được lại đào một cái hố. Là trường hay đoán còn chưa biết nha *nhìn trời* ~]

2. Chương 2

Đệ nhị chương

Sáng ngày mừng một tháng năm, Vương Lăng ngồi ở ti bộ Giám sát đốc an ti, chờ tiểu biểu đệ Ứng Cảnh Lan của muội phu hẳn được người của Lại bộ đưa tới.

Giám sát đốc an ti là một ti bộ mới do triều đình thiết lập, tên nghe dọa người vậy thôi, kỳ thực không có quyền hành gì lớn. Trong ti bộ tất cả đều là vương tôn công tử cùng với đệ tử của trọng thần trong triều, được triều đình ân điển, ban cho họ phẩm giai quan hàm, lừa cả bọn nhét vô một chỗ lo những chuyện như coi tường thành kinh đô có cần tu sửa hay không, làm bằng hiệu thay Hoàng thượng khen ngợi thần tử, và cả những việc vặt trên đưa xuống mà các bộ lười quản lười làm cũng đều quẳng hết cho bọn hắn. Cũng kiem luôn là chỗ để xem xét năng lực, kinh nghiệm của mọi người, về sau sẽ có thể được thăng tiến.

Giám sát đốc an ti có một giám sát, hai phó giám sát, còn lại là đốc an lang, triều đình phát cho bọn họ quan phục khác với quan phục bình thường, đốc an lang mặc trường bào lam sắc thắt đai lưng gọn gàng, tay áo trắng viền lam; giám sát thì trường bào và viền tay áo đỏ, phó giám sát đỏ nhạt. Ti bộ trên dưới hai mươi người đều là thế gia công tử, mặc vào một thân quan phục càng toát ra khí chất phong lưu, thay vì quần mấy chuyện vụn vặt chi bằng thường xuyên cười tuấn mã đi tới đi lui trong kinh thành để dẫn chúng ái mộ ngắm cho đã mắt.

Vương Lăng vẫn có điểm hồ đồ, không biết làm thế nào mình lại trở thành phó giám sát ở Giám sát đốc an ti. Năm hấn mười tám tuổi, triều đình thấy hấn là nhi tử mồ côi của trọng thần, liền cho hấn đến nha môn Trung thư làm một chức quan nhân tản ghi chép công văn. Hấn ở nha môn Trung thư gần người ba năm, không công lao cũng không sai sót, mỗi ngày đều trải qua rất vui vẻ.

Năm ngoài, giám sát, phó giám sát và mấy đốc an lang của Giám sát đốc an ti đều được đề bạt vào các bộ trong triều, triều đình nhân đó mở một khoa thi cho các vương tôn công tử cùng đệ tử trọng thần có ý định nhập triều làm quan. Khoa thi có cả thi văn và thi võ, cực kỳ náo nhiệt, Vương Lăng cũng chen chúc với một đám người hưng trí bừng bừng đến xem. Trường thi võ vô cùng đặc sắc, Vương Lăng nhìn mà hoa cả mắt, nhưng trong lòng vẫn thầm tính toán xem vạn nhất lúc tỉ thí có người ra tay quá mạnh làm đối thủ bị thương thì phải làm sao giã hòa. Phần thi võ này thứ tử Cơ Dung Quân nhà Cơ thái sư không phụ danh tiếng trước giờ, đoạt được khôi thủ. Còn phần thi văn, Tạ Lạc Bạch ca từ thi phú nổi danh kinh thành văn hay chữ tốt dễ dàng đoạt ngôi đầu bảng, Cơ Dung Quân đệ nhị. Hai người năm đó mới mười tám tuổi, làm Vương Lăng đem mình so với họ sinh lòng hổ thẹn, cũng có chút cảm khái Trường giang sóng sau xô sóng trước. Sau đó, Cơ Dung Quân được khâm điểm làm giám sát ở Giám sát đốc an ti, Tạ Lạc Bạch vì thua điểm ở phần thi võ đành nhận chức phó giám sát. Vương Lăng biết vậy cũng chỉ thờ ơ, dù sao kết quả có thể đoán trước được.

Nhưng sau đó, bỗng nhiên có một đạo dụ rơi xuống trước mặt Vương Lăng, lệnh cho hấn đến Giám sát đốc an ti làm phó giám sát. Vương Lăng nhận được dụ lệnh lại càng hoảng sợ, ngơ ngác hết nửa ngày. Thì ra mấy hôm Vương Lăng đến trường thi xem náo nhiệt, vừa vặn Thái hậu cùng Hoàng hậu nhìn thấy, nghĩ tới nhi tử nhi nữ Vương thị mồ côi từ nhỏ, mấy năm nay cuộc sống ắt không dễ dàng, liền khẩn cầu Hoàng thượng nâng đỡ hấn, mấy đại thần trong triều có nhiều người năm xưa từng chịu ơn Tả tướng cũng tán thành khẩn cầu này. Vương Lăng ngốc lảng ra ở nha môn Trung thư, Hoàng thượng thực sự nghĩ không ra để hấn giữ chức gì mới tốt, nha môn bẩm báo, Vương Lăng người này sở trường duy nhất là rất cẩn thận, chuyện gì dù vụn vặt cũng sẽ để tâm lo lắng chu toàn. Hoàng thượng nhất thời nghĩ đến, Giám sát đốc an ti toàn là thiếu niên trẻ tuổi, cần phải có một người cẩn thận đến quản mấy chuyện vặt vãnh. Ngự bút vung lên, Vương Lăng liền mơ mơ hồ hồ trở thành phó giám sát.

Ngày Vương Lăng đến Giám sát đốc an ti nhậm chức, nhìn trong ti bộ một đám thiếu niên xinh tươi mười bảy mười tám tuổi, hấn cảm thấy mình như một cây củ cải già chát trà trộn giữa một vườn rau xanh tốt, thoáng nghĩ có chút xấu hổ. Nhưng lại nghĩ mình nhiều tuổi nhất, hấn là nên chiều cố mọi người nhiều hơn, thế là lòng nhiệt tình lại nổi lên.

Cơ Dung Quân đối Vương Lăng chấp tay nhường mảy, khách khách khí khí nói một đồng câu ngọt nhạt xã giao thường gặp trong quan trường. Tạ Lạc Bạch hiền hòa hơn, chỉ bắt chuyện đôi câu đã thân thiết gọi “Đan Chu huynh” một câu lại một câu. Các đốc an lang trong ti bộ cho rằng Vương Lăng dựa vào một khối nhân tình mà được làm phó giám sát, căn bản là không để hấn vào trong mắt. Nhưng cái bệnh thích quan tâm mọi người của Vương Lăng đã ăn sâu vào cốt tủy, cho dù gặp phải thái độ lạnh nhạt vẫn nhịn không được mà để tâm lo lắng cho bọn họ.

Có một hôm, Hứa Trật nhi tử của Hứa thừa tướng tới ti bộ muộn, bị Vương Lăng ghi sổ tội thất trách. Hứa Trật cực kỳ mất hứng: “Đến cả nha môn Thượng thư cũng không nghiêm khắc như vậy, chẳng qua chỉ một hai nén nhang thôi mà, đúng là cầm lông gà mà tưởng là lệnh tiễn[1]”.

Vương Lăng buông bút khẽ cười, chậm rãi trả lời: “Hoặc là người đi méc cha người để cáo trạng lên Hoàng thượng cho người một cái lông gà, hoặc là người tạm thời chịu ủy khuất đi vì ta rất cực so với người hơn một cái lông gà.”

Hứa Trật không nói gì nữa, hung hăng nuốt giận phát tay áo bỏ đi, Vương Lăng phía sau chột gọi lại: “Khoan đã.”

Hứa Trật dừng lại, Vương Lăng lớn hơn y vài tuổi, chức vị cũng cao hơn, Hứa Trật tự thấy mình yếu thế hơn chút, y xoay người nhìn Vương Lăng đang tới gần mình, nói cứng: “Phó giám sát còn có việc?”

Vương Lăng đi tới cạnh y, sắc mặt bình đạm: “Cởi quan bào ra”.

Hứa Trật cứng đờ cả người, các đồng liêu khác đang ở phòng trong cũng lấy làm kinh hãi nhưng không ai dám lên tiếng hỏi thử, Cơ Dung Quân cùng Tạ Lạc Bạch đang ở trong sảnh nghị sự nghe được động tĩnh,

Cơ Dung Quân thiêu mi nhìn ra phòng ngoài, chuẩn bị tinh thần khi nào có xung đột sẽ chạy ra hòa giải, Tạ Lạc Bạch cũng hứng thú dạt dào nhìn qua.

Vương Lăng đi đến trước mặt Hứa Trật, Hứa Trật thần sắc cứng ngắc, miễn cưỡng cười một cái: “Phó giám sát muốn làm gì?”

Vương Lăng vươn hai ngón tay, nắm lấy ống tay áo Hứa Trật: “ Chỗ này mới bị rách rồi? Lần sau trước khi đến ti bộ phải lưu ý một chút. Cởi ra đi ta vá lại cho.”

Hứa Trật ngơ ngẩn một hồi, thần sắc thay đổi như tắc kè, rốt cục cởi quan bào, hai tay cứng còng đưa cho Vương Lăng, Vương Lăng nhận lấy ôm về trước bàn, trong miệng vẫn nói: “Người vô trong ngồi chờ đi, lấy áo choàng trong ngăn tủ khóa vào, cẩn thận bị cảm lạnh đó”.

Một thời gian sau, các đốc an lang đều trầm nghĩ, Vương phó giám sát tuy rằng hay lèm bèm nhưng thực sự rất có phong phạm huynh trưởng, rất chiều ứng mọi người, là một người tốt. Hơn nữa lại không làm cao, nếu ai nhờ chuyện gì hắn cũng nhất định đáp ứng, rất nghĩa khí. Dần dần họ đều trở nên thân thiết với Vương Lăng, lại học theo Tạ Lạc Bạch, mở miệng khép miệng đều là Đan Chu huynh, kêu đến ngọt ngào như mật.

Bất quá Vương Lăng có bệnh quan tâm đến thái quá, làm cho mọi người trong ti bộ có chút sợ hãi, thử nghĩ mà xem có một người suốt ngày đi khắp ngõ ngách trong bộ, thấy trà để đó quên uống đã sớm nguội lạnh hẳn liền về mặt trịnh trọng nhắc nhở người uống trà lạnh hại sức khỏe, trời nổi gió hẳn nhắc người không nên đứng ở đầu gió để cảm lạnh, nhìn thấy người ngủ gật khi đang xem công văn hẳn nghiêm nghị bảo người lần sau không nên như vậy, lại dặn người lần sau ngủ nhớ phải đắp áo lên người, đến muộn một chút hẳn cũng vì người lo âu, ... thực sự có chút đau đầu. Dần dần bọn đốc an lang đối Vương Lăng khi có việc thì miệng đầy mặt ngọt, lúc bình thường có thể trốn liền trốn sạch.

Những việc này Vương Lăng cũng có chút cảm giác được, có chút thương tâm.

Sau khi trở về từ nhà chồng nhị muội, loại thương tâm này càng trở nên cường liệt, Kỳ Huệ cũng đã nói, không cần hẳn phải quá quan tâm nàng nữa. Trở lại phủ, Vương Lăng xem xét một lượt thấy tất cả đều ngay ngắn rõ ràng, thiếu hẳn một ngày một đêm, trong phủ không loạn trời cũng không sập mọi người cũng không phạm sai lầm, cô lão phu nhân tựa hồ càng thoải mái hơn. Ti bộ nha môn cũng an an ổn ổn, các đồng liêu nhìn cũng rất vui vẻ.

Vì vậy nhân lúc rảnh rỗi, Vương Lăng hỏi Tứ Kính: “ Người xem bình thường có phải ta đã quá lo lắng rồi không, bây giờ ít lo đi một chút có lẽ tốt hơn”.

Tứ Kính hai mắt sáng lấp lánh: “Thiếu gia, ngài rốt cục quyết định sẽ bỏ bớt gánh lo rồi?” – thần sắc mừng rỡ, tràn ngập khát vọng.

Cho nên khi người của Lại bộ đưa Ứng Cảnh Lan biểu đệ của muội phu tới nha môn ti bộ, Vương Lăng đang chăm chú suy nghĩ xem mình nên làm như muội phu nhờ vả tức là tận lực chiếu cố người này, hay là cứ thả lỏng một chút, miễn không trở ngại là được?

Cơ Dung Quân đứng dậy đi ra sảnh trước, tay áo trắng viền đỏ nhạt khẽ lay động trong gió: “Người là đốc an lang mới nhậm chức Ứng Cảnh Lan?”

Vương Lăng cũng đứng lên đi tới cạnh Cơ Dung Quân, thấy dưới bậc thềm là một thiếu niên thần thái phi dương, trên gương mặt còn nhiều nét non nớt lộ ra nét tươi cười, hàm răng trắng nõn: “Đúng vậy. Tại hạ Ứng Cảnh Lan, tân nhậm đốc an lang, kiến quá giám sát cùng phó giám sát đại nhân.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đổi mới a

~~[1] Ý bạn Hứa Trật nói bạn Vương Lăng được chút quyền hành nho nhỏ đã cho rằng mình lớn lắm ^^!

3. Chương 3

Đệ tam chương

Ngay cái nhìn đầu tiên, Vương Lăng đã thấy tiểu biểu đệ của muội phu hẳn là một thiếu niên khiến ai cũng phải yêu thích.

Ứng Cảnh Lan tươi cười như ánh dương quang trong trẻo, thái độ khiêm cung, giọng nói sang sảng. Có lẽ cũng biết Vương Lăng là người sẽ chiếu ứng mình sau này, tuy rằng Cơ Dung Quân và Vương Lăng cùng dẫn y vào trong ti bộ nhưng y đối với Cơ Dung Quân tôn kính khách khí, còn đối với Vương Lăng phảng phất có chút thân thiết hơn.

Cơ Dung Quân nói sơ qua quy củ và công sự của Giám sát đốc an ti cùng với chức trách đại khái của đốc an lang cho Ứng Cảnh Lan nghe, Cơ Dung Quân nói vài câu là y có thể lĩnh ngộ, cung kính đáp lời, Vương Lăng ngồi nhàn nhã một bên. Hôm nay có mấy đốc an lang đi thăm dò tình hình tu sửa tường thành trở về đem công văn báo cáo với Cơ Dung Quân, Ứng Cảnh Lan lặng lẽ nghiêng đầu, thấy Vương Lăng đang ngồi không liếc nháy mắt với hắn, len lén nở nụ cười.

Cơ Dung Quân nhận lấy công văn, các đốc an lang lui ra ngoài, Ứng Cảnh Lan lập tức đứng thẳng người, quay lại bộ dáng nhất phái cung khiêm nghe dặn dò.

Cơ Dung Quân nói xong các quy củ sơ lược thì đến phiên Vương Lăng giới thiệu Ứng Cảnh Lan với các vị đốc an lang đồng liêu. Ứng Cảnh Lan cả thái độ cả lời nói đều khiêm tốn ôn hòa, khiến các đốc an lang vương tôn đệ tử đều rất có hảo cảm với y.

Từ đầu tới giờ Tạ Lạc Bạch không động tĩnh gì, cũng cười nói: “A? Ta nghe nói hôm nay có một đốc an lang mới đến, thì ra đã đến rồi à.”

Tạ Lạc Bạch lập tức hươ hươ cây quạt: “Không cần khách khí, ta cùng Dung Quân và Đan Chu huynh chẳng qua nhiều trách nhiệm hơn những người khác một chút thôi, trong ti bộ cũng không phân trên dưới gì đâu. Ta lớn hơn người vài tuổi, tên tự Đường Tri, Lạc Bạch huynh hoặc Đường Tri huynh người thấy cái nào thuận miệng thì kêu cái đó”. Gõ gõ cây quạt trên tay lại nhìn Ứng Cảnh Lan một chút, cười nói: “Thứ tự già trẻ trong ti bộ chúng ta rốt cục có thay đổi rồi, ta nghe nói năm nay người mười bảy, nhìn dáng dấp có vẻ còn nhỏ hơn, có khi còn nhỏ tuổi hơn cả Lô Đàm nữa.”

Lô Đàm chính là nhi tử của Hình bộ Lô thượng thư, khi đến Giám sát đốc an ti mới vừa mười bảy tuổi, năm nay mười tám.

Ứng Cảnh Lan ngượng ngùng nhe răng cười nói: “Mười bảy là tuổi muội, ta sinh năm Canh Dần”.

Tạ Lạc Bạch kinh ngạc: “Ra là người mới mười sáu.” – lại nhìn Ứng Cảnh Lan một chút, nói tiếp – “Cảnh Lan hiền đệ tuy rằng tuổi tác không lớn, nhưng khí vũ hiên hiên cử chỉ bất phàm, tử đệ[1] Ứng thị quả nhiên danh bất hư truyền”.

Ứng Cảnh Lan khiêm tốn nói: “Lạc Bạch huynh khen quá lời, tiểu đệ thẹn không dám nhận, Cảnh Lan từ khi còn nhỏ đã ngưỡng mộ tài danh của Lạc Bạch huynh, trưởng bối trong nhà cũng thường răn dạy chúng ta phải noi gương Lạc Bạch huynh. Tuy rằng Lạc Bạch huynh bất quá chỉ lớn hơn Cảnh Lan ba tuổi, nhưng trưởng bối trong nhà thường xuyên răn dạy đề cập, Cảnh Lan... ít nhất cũng nghe được năm sáu năm rồi”.

Tạ Lạc Bạch nghe vậy thì rất hứng thú hỏi: “Vậy khi nghe nhắc đến tên ta, người có cảm tưởng gì?”

Ứng Cảnh Lan ngẩng đầu, nghiêm trang trả lời: “Không dám nói dối Lạc Bạch huynh, có mấy lúc nghe nhiều cảm thấy chán quá, ta còn lấy tranh ra viết lên người Tạ Lạc Bạch chữ “tiểu nhân”, còn vẽ râu lên mặt nữa”.

Tạ Lạc Bạch cười ha ha, Ứng Cảnh Lan cũng nở một nụ cười tươi, có chút giống nụ cười khi y vụng trộm chớp mắt với Vương Lăng.

Một lúc sau, Vương Lăng quay vào nội sảnh chuẩn bị chỉnh sửa công vụ phân công trong ngày. Gian nội sảnh này vốn dĩ dành cho giám sát và phó giám sát, nhưng Cơ Dung Quân và Tạ Lạc Bạch cả ngày ngồi trong này, còn Vương Lăng thì thường cùng với các đốc an lang ngồi ở gian ngoài đại sảnh.

Tại Giám sát đốc an ti, quyết định hoặc ứng phó với đại sự là do Cơ Dung Quân làm, Tạ Lạc Bạch phụ trách việc lên kế hoạch và các thể loại xã giao lễ nghi. Hai người phối hợp tận thiện tận mỹ, đúng là thiên y vô phùng. Còn lại mỗi sáng điểm danh, ghi chép công vụ, chi tiêu sổ sách, quản lý vật phẩm cùng vài

chuyện vụn vặt khác là phần của Vương Lăng. Trong nội sảnh cũng có bàn riêng cho hắn, chỉ là mỗi ngày khi chỉnh lý sổ điểm danh hay cần ghi chép sổ sách hắn mới dùng tới, thời gian còn lại đều ở trong đại sảnh.

Thực ra hắn chạy tới chạy lui giữa đại sảnh và nội sảnh như vậy cũng không phải do hai người kia chèn ép gì, mà là do hắn tự nguyện. Khi hắn mới vào ti bộ, Cơ Tạ hai người rất không lý giải được việc này, Cơ Dung Quân lông mày nhíu chặt, giận tái mặt: “Người, người làm như không muốn cùng ta... với Lạc Bạch ở chung một chỗ vậy...”. Vương Lăng lập tức giải thích: “Con người ta không có sở trường gì hết, nhờ Hoàng thượng ban ân mà được chức vụ này. Nếu tính tuổi tác, ta vào triều sớm hơn các vị vài năm, hiện tại nên tận lực chiếu ứng các hiền đệ mới vào ti bộ, ngồi ở phòng ngoài sẽ tiện hơn”. Kỳ thực Vương Lăng còn đang nghĩ, có cả một đám người trước mắt cho hắn quan tâm, thật là sung sướng làm sao.

Cơ Dung Quân diện vô biểu tình, Tạ Lạc Bạch nói: “Ừm, Dung Quân, nếu Đan Chu huynh đã có ý như vậy thì cũng không nên phụ lòng huynh ấy, cứ theo ý huynh ấy đi vậy.”

Cơ Dung Quân lạnh lùng nói: “Tùy hắn”.

Wương Lăng cầm sổ điểm danh đi vào nội sảnh, Tạ Lạc Bạch đang ngồi trước bàn Cơ Dung Quân nghị sự, Vương Lăng vừa bước tới cửa, Tạ Lạc Bạch xoay người hướng hắn tự tiểu phi tiểu nói: “Ứng Cảnh Lan mới tới kia, tuổi tuy nhỏ nhưng lời nói cử chỉ cẩn trọng, ứng đối lưu loát, con cháu Ứng thị quả nhiên đều không phải nhân vật tầm thường”. Ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, “Bất quá tướng mạo hắn vừa rồi làm ta thấy hơi giống ai đó hai năm trước”. Nói xong lại cười hì hì, ánh mắt đảo một vòng trên mặt Cơ Dung Quân: “Đan Chu huynh, huynh nói có giống không?”

Wương Lăng cũng thuận theo ừm một tiếng, Cơ Dung Quân đứng là khi mới mười lăm mười sáu tuổi đã hiển lộ tài hoa xuất chúng, Vương Lăng lúc đó cả ngày đầu tắt mặt tối với chuyện trong phủ nhưng cũng nghe được không ít tin đồn về người này, Cơ Dung Quân và Tạ Lạc Bạch chính là hai nhân vật trong đám danh môn thiếu gia, danh tiếng lan xa. Cơ Dung Quân mặc dù tài danh không bằng Tạ Lạc Bạch nhưng bởi vì văn võ song toàn, lại thêm thông tuệ tuần mỹ, danh tiếng so với Tạ Lạc Bạch còn muốn nhỉnh hơn. Bất quá Cơ Dung Quân mười sáu mười bảy tuổi thì Vương Lăng xác thực không thể nào gặp qua nên cũng không rõ có chỗ nào giống với Ứng Cảnh Lan hiện tại hay không.

Nhưng cho dù có so sánh, có lẽ cũng chỉ có cử chỉ là tương tự, dáng dấp hai người khác nhau rất xa, Cơ Dung Quân có gương mặt tuần mỹ, còn Ứng Cảnh Lan hãy còn mang theo nhiều nét ngây thơ niên thiếu, góc cạnh vẫn chưa rõ ràng. Vương Lăng thành thật nói: “Cử chỉ lời nói có chút tương tự, nhưng dáng dấp khác rất xa, ta không thấy có chỗ nào giống”.

Cơ Dung Quân ho một tiếng: “Lạc Bạch ngươi soi mới Ứng Cảnh Lan cả nửa ngày rồi, khẩu khí như vậy ta nghe còn tưởng ngươi là lão già bảy tám chục tuổi, thấy người ta niên thiếu phong lưu nên mặc cảm rồi sinh lòng ghen tị phải không?”

Tạ Lạc Bạch gật gật đầu: “Đúng, hắn là thiếu niên phong lưu! Đan Chu huynh nói rất đúng, tướng mạo không giống! Người khi mười sáu mười bảy tuổi nhìn cứng cáp hơn Ứng Cảnh Lan, nhưng nếu trừ thêm hai năm, khi người mười hai mười ba tuổi...”

Wương Lăng trong lòng run lên, thâm nghĩ không xong rồi, Tạ Lạc Bạch nhất định sắp nhắc tới chuyện năm đó, thần sắc Cơ Dung Quân cũng thay đổi.

Quả nhiên, Tạ Lạc Bạch thở dài một hơi, buồn bã nói: “Aiii.... Cơ Dung Quân người năm đó thật là... Ta dám chắc tử đệ Ứng gia mười hai mười ba tuổi sánh không được với người, nếu không năm đó người nhà người thay người đi cầu hôn muội muội của Đan Chu huynh, huynh ấy làm sao mà sợ mất hồn mất vía kia chứ...”

Wương Lăng yên lặng đặt sổ sách lên bàn, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Hắn tuy rằng không thể nào gặp qua Cơ Dung Quân mười sáu mười bảy tuổi, nhưng Cơ Dung Quân mười hai mười ba tuổi, hắn đúng là có gặp hai lần. Hơn nữa bởi vì như vậy mà khi hắn mới đến Giám sát đốc an ti đã rất thất thối lo âu, sợ Cơ Dung Quân còn ghi hận nợ cũ năm xưa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bởi vì ngày hôm nay tăng ca, viết chương mới hơi muộn

Ngày mai vẫn tặng ca, muốn khóc a

~~[1] Tử đệ: con em, con cháu, thế hệ sau

4. Chương 4

Đệ tứ chương

Năm đó Vương Lăng mười sáu tuổi, nhân đại thọ sáu mươi của ngoại tổ mẫu, hẳn dẫn hai muội muội đến mừng thọ. Lễ thọ này có rất nhiều vương công trọng thần mang theo gia quyến tới, đứng đầy cả đình viện, hai muội muội vui vẻ ở trong viện cùng một đám hài tử chơi đùa.

Vương Lăng còn nhớ rõ ngày ấy Tạ Lạc Bạch nổi bật nhất giữa đám hài tử, một đám nữ hài đều vui vẻ tranh nhau theo sát móng y, bao gồm cả hai muội muội của Vương Lăng. Trong đàn hài tử cũng có một nhóc con mập mạp, tuy rằng người béo nhưng rất linh hoạt nhanh nhẹn, lại còn thích khoe khoang, lúc thì múa côn lúc thì đánh quyền khoe võ nghệ.

Tiểu mập mạp một thân xiêm y vàng óng chói mắt, cầm cây côn xoay tít trông như cái đèn kéo quân màu vàng. Vương Lăng năm đó dù chỉ là một thiếu niên nhưng nội tâm đã sớm kinh qua thương hải tang điền, trong lòng không nhận được thay hài tử này ưu sầu: con cái nhà ai mà xấu quá vậy, tương lai phải làm sao đây...

Sau đó Vương Lăng nghe nói, tiểu mập mạp kia gọi là Cơ Dung Quân, là ái tử của Cơ Thái sư.

Sau lễ mừng thọ, buổi tối ngoại tổ mẫu gọi Vương Lăng và hai muội muội đến, trái lồi phải kéo nhìn một chút, nhớ tới những chua xót mà mấy tiểu hài tử phải trải qua, lão lệ doanh tròn: “Mỗi khi ta nhớ tới huynh muội các con lại thấy thật đau xót, bình sinh ta chỉ hy vọng người tiền tài thặng tiến, tài năng nổi bật, muội muội người cũng được cuộc sống sung túc. Vừa hay phu nhân của Cơ Thái sư nói với ta, nàng nhìn vừa mắt Kỳ Nhân, mà Kỳ Nhân cùng tiểu nhi tử Dung Quân nhà đó bất tự cũng hợp, Kỳ Nhân, ngoại tổ mẫu hỏi con, con có muốn gả về Cơ gia không?”

Kỳ Nhân đầu vầng mắt hoa, Vương Lăng cũng run rẩy không tự chủ được nhìn qua phía khách tịch[1]. Cơ Dung Quân lúc ấy còn nhỏ tuổi, ngồi bên cạnh mẹ y, đôi mắt trông mong nhìn về phía này. Cơ công tử thật sự rất béo, cầm ba ngón, mặt nhìn không ra đường nét gì, đôi mắt phượng câu hồn đoạt phách mê đảo toàn bộ nữ nhân kinh thành hiện giờ, năm đó chỉ là hai sợi chỉ trên cái bánh màn thầu trắng bóc. Y thấy Vương Lăng đang nhìn thì hé miệng cười khúc khích, mỡ trên má bên cằm nhẹ nhàng rung động, tâm Vương Lăng cũng rung động theo, trong đầu ong ong, Kỳ Nhân đứng bên cạnh nắm chặt lấy vạt áo hắn.

Vương Lăng thanh sắc bất động, cung kính nói với ngoại tổ mẫu: “Kỳ Nhân vẫn còn nhỏ tuổi, con là huynh trưởng không dạy bảo được nhiều, lễ nghi giáo dưỡng còn nhiều khiếm khuyết, giờ tùy tiện đính ước sợ rằng không thỏa đáng, không bằng đợi thêm một vài năm nữa, ngoại tổ mẫu thấy thế nào?”

Ngoại tổ mẫu lo nghĩ cũng là Kỳ Nhân Kỳ Huệ hiện tại hãy còn nhỏ dại, nhà Cơ Thái sư chắc cũng nhất thời nổi hứng mà thôi, vạn nhất thành thân xong lại hối hận, Kỳ Nhân gả đi như vậy sẽ bị ức hiếp. Vì vậy cũng không nói gì nữa.

Một lúc sau, Vương Lăng dẫn hai muội muội ra hậu hoa viên, Kỳ Nhân trong phòng vẫn rất yên lặng lúc này nhào vào lòng Vương Lăng: “Hu hu

ca ca, muội không gả cho cái bánh nướng kia đâu ~~ muội không muốn gả cho cái bánh nướng đâu ~~”

Vương Lăng xoa đầu nàng nói: “Yên tâm, ca ca dù bất cứ giá nào cũng tuyệt đối không gả muội cho tên mập ú xấu xí đó, muội muội của ta sao lại lấy tên mập đó được, ca ca sau này nhất định thay Kỳ Nhân Kỳ Huệ tìm lang quân tốt...” – lời nói còn chưa dứt, chợt nghe thấy tiếng động trong bụi cây, quay đầu nhìn, nhi tử béo mập của Cơ Thái sư đang đứng phía sau bọn họ, vẻ mặt bi phẫn, ánh mắt ai oán.

Kỳ Nhân Kỳ Huệ a một tiếng chạy hết sang một bên, Vương Lăng đứng thẳng, tiểu mập mạp bị ai nhìn hẳn nửa ngày, yên lặng quay đầu bỏ đi, trên thân thể to béo bị y phục bó chặt nổi lên mấy tầng run rẩy, bóng lưng cô đơn mà ưu thương.

Tạ Lạc Bạch thở dài nói: “Ai nha, là ta không tốt, nhịn không được lại nhắc tới chuyện năm xưa, Dung Quân, Đan Chu huynh, các người cũng đừng chấp nhất chuyện cũ nữa, chuyện qua rồi, cười một cái là theo gió bay đi thôi.”

Vương Lăng im lặng ngồi xuống xử lý sổ điểm danh, Cơ Dung Quân nói: “Ừm, việc này cũng không có gì mà để bụng, đúng như Tạ Lạc Bạch người nói, năm đó ta bộ dáng khó coi như vậy, đổi lại ta là Vương Lăng cũng sẽ không làm khác được”. Nói rồi lấy ra một quyển: “Đây là những chuyện cần làm trong hai ngày tới, là do hộ bộ vừa đưa xuống, người xem qua đi”.

Chạng vạng tới giờ tan việc, mọi người đều rời đi, Vương Lăng theo thường lệ đều lưu lại sau cùng, tỉ mỉ kiểm tra từ cái bàn cho tới mặt đất rồi mới đi về. Ứng Cảnh Lan vẫn đứng tại chỗ, đợi cho trong sảnh không còn bóng người, bên ngoài cũng không có tiếng bước chân nữa mới nhanh nhẹn đi tới trước mặt Vương Lăng, trong nháy mắt lại lộ ra nét tươi cười xán lạn không giống với ban ngày: “Khi ta tới đây, biểu huynh đã nói Vương phó giám sát nhất định chiếu ứng ta. Ta vốn định đến kinh thành rồi sẽ đến nhà chào hỏi, kết quả bận rộn dần xếp nơi ở xong đã phải lập tức tới ti bộ.”

Vương Lăng cười nói: “Người đã biết ta đáp ứng biểu huynh người chiếu ứng người, sao còn khách sáo như vậy”. Ứng Cảnh Lan vẻ mặt vô tội trả lời: “Ai nha, bởi vì người vẫn chưa cho ta dùng tôn xưng gì nên ta không dám gọi bừa. Đan Chu ca, sau này nhờ huynh giúp đỡ cho”.

Y kêu Đan Chu ca nghe cực kỳ thuận miệng tự nhiên, phẳng phất như đó là chuyện tất yếu, Vương Lăng từ sau khi hai muội muội xuất giá cũng chưa có ai gọi thân thiết như vậy, có chút vui vẻ hài lòng, hỏi Ứng Cảnh Lan: “Hiện tại người ở đâu?”

Ứng Cảnh Lan nói: “Ngõ Chu Ly phố Trường Nhạc, là tiểu trạch của nhà ta ở kinh thành, có hơi đơn sơ nhưng dù sao chỉ có mình ta ở, cũng không sao”.

Vương Lăng nhịn không được hỏi tiếp: “Hạ nhân và mọi thứ đều đầy đủ chứ?”

Ứng Cảnh Lan trả lời: “Ta chỉ có một mình thì dùng được bao nhiêu người hầu hạ, chỉ có bốn năm người thôi, sau này tính tiếp.”

Vương Lăng nhíu mày: “Chỉ có mấy hạ nhân, chắc người cũng vội vàng dọn tới, chưa bố trí ổn thỏa, mấy hôm nay hẳn là không được thoải mái rồi. Không phải...” – lo nghĩ một hơi lại cười nói – “Thôi đừng đứng đây nói chuyện mãi nữa, tối nay người rảnh không? Hay là cùng ta đi tửu lâu, chúng ta từ từ nói tiếp.”

Ứng Cảnh Lan lập tức gật đầu: “Đương nhiên là rảnh, ta đang chờ Đan Chu ca mời đây” – y cười hì hì nháy mắt mấy cái, Vương Lăng nhịn không được cũng cười theo, cửa nội sảnh đột nhiên mở ra làm Vương Lăng giật mình, chỉ thấy Cơ Dung Quân từ nội sảnh đi ra.

Ứng Cảnh Lan kinh ngạc: “A, Cơ giám sát còn chưa về?”

Cơ Dung Quân và Tạ Lạc Bạch luôn về sớm, Tạ Lạc Bạch là vội đi tìm hồng nhan tri kỷ, Cơ Dung Quân giao du rộng, nếu không phải có hẹn thì cũng có bàn tiệc nào đó đang chờ, hoặc không thì cũng rủ các huynh đệ trong ti bộ cùng đi uống rượu.

Cơ Dung Quân mỉm cười gật đầu với Ứng Cảnh Lan: “Còn chút hồ sơ chưa xong nên mới ra trễ”, lại hướng Vương Lăng nói: “Cái tên Lạc Bạch đó cũng không chịu nghĩ, nói cái gì sợ tiểu mỹ nhân nhà hắn chờ đợi nóng lòng nên chạy mất tiêu quảng lại đồng hồ sơ cho ta giải quyết thay hắn”.

Như là phải viết nhiều quá lại xoa xoa cổ tay nói: “Nãy ta hình như nghe hai người muốn đi uống rượu, vừa lúc ta làm hồ sơ giúp Lạc Bạch cả buổi trời, giờ có chút đói bụng. Phía đông đường Chu Tước có một tửu lâu mới mở, mấy hôm trước ta có đi một lần, cũng rất được. Hay là cùng đi?”

Ứng Cảnh Lan nói: “Dù sao ta là ăn không phải trả tiền, thế nào cũng được”. Nhìn Vương Lăng, hẳn không phản đối, vì vậy ba người cùng đi đến tửu lâu kia.

Tửu lâu này quả nhiên rất khác biệt, rượu cũng là rượu tốt nhất ủ lâu năm, tiểu các tao nhã, nằm cạnh bờ sông, màn cửa bằng lụa mỏng lay động, ngoài cửa sổ bóng đèn phủ kín, trên mặt nước phản chiếu ánh sao lấp lánh.

Bữa tiệc này tự nhiên thành Cơ Dung Quân mời khách. Cơ Dung Quân từ trước tới nay sáng khoái hiền hòa, Ứng Cảnh Lan cũng thập phần thân thiện, Cơ Dung Quân thích sưu tầm tranh chữ, Ứng Cảnh Lan cũng có sở thích này, hai người trò chuyện rất hợp. Vương Lăng ngồi một bên tự ăn tự rót uống, thỉnh thoảng xen vào mấy câu, thấy đồ ăn nguội lạnh liền nhắc nhở. Tiệc rượu ăn uống hòa thuận vui vẻ.

Đến khi tàn tiệc, Cơ Dung Quân với Ứng Cảnh Lan đã xưng tên tự của nhau, Cơ Dung Quân tự Thiếu Hiền, Ứng Cảnh Lan tự Dục Ngạn, hai người ta gọi người Thiếu Hiền huynh, ta gọi người Dục Ngạn hiền đệ, thân thiết hòa ái ra khỏi tử lâu.

Bên ngoài tử lâu, Vương Lăng thi lễ chào từ biệt Cơ Dung Quân, cảm tạ bữa tiệc rượu hôm nay: “Hôm nay nhờ phúc Ứng Cảnh Lan hiền đệ cho ta ăn cơm uống rượu miễn phí, đã quấy rầy rồi”.

Cơ Dung Quân nói: “Bất quá là rượu và thức ăn thôi mà, người nếu bận khoản, sau này mời lại ta một bữa là được. Ta với người làm chung đã hơn nửa năm, còn chưa từng được người mời bao giờ”, lại nhe răng cười, “xem ra ta không có phân lượng bằng Dục Ngạn hiền đệ.”

Wương Lăng cười gượng nói: “Cơ công tử luôn bận rộn, ta không dám tùy tiện mời, chờ hôm nào rảnh rỗi, ta nhất định hoàn lại bữa tối hôm nay”.

Lại chấp tay bái biệt, Vương Lăng nói với Ứng Cảnh Lan: “Người vừa đến kinh thành, sợ là không quen đường, ta đưa người về”.

Ứng Cảnh Lan ở ngõ Chu Ly, không cùng hướng với Vương Lăng, nhưng Ứng Cảnh Lan vừa tới kinh thành, lúc này cũng không có hạ nhân đi theo, Vương Lăng sợ y lạc đường.

Ứng Cảnh Lan vốn thẳng thắn, lập tức nói: “Được, thực tình ta đúng là không biết đường về, lại phải phiền tới Đan Chu ca rồi”, nói xong đi theo phía sau Vương Lăng.

Cơ Dung Quân đứng trước ngựa nghe hai người nói, vừa sửa sang yên ngựa vừa hỏi Ứng Cảnh Lan: “Dục Ngạn hiền đệ hiện ở đâu?”

Ứng Cảnh Lan nói: “Một tiểu trạch ở ngõ Chu Ly”.

Cơ Dung Quân liếc mi: “Ồ, hình như không cùng hướng với Vương Lăng”, nhìn về phía Vương Lăng: “Người nếu đưa hấn về thành bắc rồi lại quay lại thành nam, là đi hơn nửa vòng kinh thành rồi còn gì, sẽ khuya lắm. Không bằng để ta đưa hấn về, ta cách đó chỉ có hai con phố.”

Wương Lăng ngẫm nghĩ thấy phải, chấp tay từ biệt Ứng Cảnh Lan, nhìn y cùng Cơ Dung Quân lên ngựa rời đi. Hấn hôm nay mới gặp Ứng Cảnh Lan, thấy thiếu niên này rất được, sau này còn nhiều thời gian, chắc còn nhiều việc cần hấn giúp, vừa hay lập được một phần khoảng trống từ sau khi muội muội xuất giá để lại. Xoay người lên ngựa, trực tiếp hỏi phủ.

[1] Khách tịch: chỗ ngồi của khách, trong sảnh của các nhà quyền quý, chỗ ngồi của chủ thường là đặt ở ngay chính giữa, khách ngồi ở hai bên.

5. Chương 5

Đệ ngũ chương

Đệ ngũ chương

Sáng hôm sau, Vương Lăng tới ti bộ nha môn, việc hấn luôn tới sớm nhất đã trở thành thông lệ, tạp dịch trông coi quét tước ti bộ lúc này đang quét dọn các phòng đều ngừng tay khom người vắn an hấn, cười nói: “Vương phó giám sát hôm nay cũng tới sớm!”

Wương Lăng đáp lời: “Cũng là thói quen thôi”, thuận miệng hỏi các vị tạp dịch ăn sáng chưa, rồi mới thông thả đi vào viện tử của ti bộ, nhìn một vòng xem hoa hoa cỏ cỏ mọc có tốt không. Lúc đi ra phía sau, vô tình nghe được mấy người tạp dịch đang thì thầm với nhau.

“... Suốt ngày như vậy, chẳng biết có mệt hay không.”

“Ha ha, nếu không thế thì làm sao Vương đại nhân lại có biệt hiệu “Vương hay lo” chứ, đến chuyện chúng ta mỗi ngày có ăn sáng chưa hẳn cũng nhớ tới kia. Cũng không biết người ta thấy thế nào, mặc kệ người muốn hay không, chỉ cần là người lọt vào tầm mắt hẳn, hẳn đều nhớ tới, đúng là phiền chết được.”

“Ai... Hôm trước ta còn nghe một vị đại nhân nói, không biết lúc nào lão thiên mở mắt, Vương hay lo biến thành Vương bớt lo, tất cả mọi người nhất định đốt nhang niệm A di đà phật hết.”

“Ta thấy khó nha, Vương đại nhân hay lo lắng đã thành bệnh rồi, giống như người ta mỗi ngày phải uống nước vậy, không lo hẳn chịu không nổi đâu.”

“Nhưng cái tật xấu này khiến mọi người ngày nào cũng bị lẫn đi lẫn lại, chẳng phải rất mệt sao...”

.....

Vương Lăng đứng ở đầu hồi nghe một lát, xoay người không tiếng động chậm rãi quay vào trong. Mấy người tạp dịch thấy hẳn từ góc khác đi tới, đều bày ra vẻ tươi cười: “Vương đại nhân tinh thần thật tốt, mỗi ngày đều đi một vòng quanh viện. Nếu thấy hoa cỏ có chỗ nào chưa được cứ nói với chúng ta nha, chúng ta nhất định sẽ sửa sang lại thật tốt”.

Vương Lăng gật đầu nhìn bọn họ ra ngoài rồi khoanh tay đi vào nội sảnh, phía sau bỗng có người lên tiếng: “Đan Chu ca tới thật sớm”.

Vương Lăng vừa quay đầu đã nhìn thấy Ứng Cảnh Lan nhanh nhẹn đi vào nha môn, nắng sớm xiên xiên chiếu quanh thiếu niên tao nhã, Ứng Cảnh Lan nhìn Vương Lăng nở nụ cười tươi sáng như bầu trời xanh biếc, thần thái phi dương.

Ứng Cảnh Lan hỏi: “Đan Chu ca mỗi ngày đều tới sớm như vậy?”

Vương Lăng nói: “Ta luôn đi sớm đã quen rồi, người cũng sớm đó thôi”.

Ứng Cảnh Lan lập tức nói: “Ta vừa tới đốc an ti, tất nhiên phải chịu khó chút, cưới vợ còn phải cẩn thận ba ngày đầu, huống chi là làm kẻ dưới trong triều”.

Vương Lăng mỉm cười: “Cũng có lý”, Ứng Cảnh Lan lại nói: “A đúng rồi Đan Chu ca, huynh đừng vì biểu huynh nhờ chiếu ứng ta mà không phân cho ta việc, cứ cho ta làm càng nhiều càng tốt”.

Vương Lăng trong lòng lại thêm vài phần khen ngợi Ứng Cảnh Lan, y đương tuổi thiếu niên nhiệt huyết tất nhiên nóng lòng biểu hiện bản thân, nhưng thân là con cháu thế gia được nuông chiều từ bé khẳng định không dễ dàng thích nghi với cực khổ. Vương Lăng nói: “Người cầu sai người rồi, phân công sai phái ta không quản, ta ở đây chỉ lo mấy chuyện vụn vặt thôi. Chờ Cơ giám sát và Tạ phó giám sát tới người nói với hai người họ đi”.

Ứng Cảnh Lan cười hì hì: “Được”. Nhìn Vương Lăng đi tới trước bàn mở sổ điểm danh, cần mực viết nhưng không có, Ứng Cảnh Lan tự mình đi tới bên bàn, cầm một thỏi mực đưa tới, Vương Lăng đối với Ứng Cảnh Lan càng thêm nhiều hảo cảm, giờ tay định cầm lấy thỏi mực thì có một người bước vào, Ứng Cảnh Lan chấp tay nói: “Cơ giám sát”.

Vương Lăng thi lễ: “Cơ giám sát hôm nay đến sớm”.

Cơ Dung Quân nhìn hai người một chút rồi nói: “Ừm, cũng không sớm bằng hai người”.

Sau một lúc, các vị đồng liêu lần lượt tới đủ. Buổi sáng triều đình không có sai phái gì, tất cả mọi người đều tự làm đủ thứ chuyện cho qua thời gian. Vương Lăng đứng dậy pha một ấm trà, Cơ Dung Quân ở trong sảnh nhìn thấy liền bưng chung trà của mình đi tới.

Bình thường mỗi khi Vương Lăng pha trà đều hỏi một tiếng xem có ai muốn uống trà không để tiện tay pha luôn.

Nhưng hôm nay, Vương Lăng pha trà mà chẳng nói lời nào, pha xong liền đem về bàn mình, sau đó ngồi xuống mở hồ sơ ra xem. Cơ Dung Quân bưng chung trà đứng ở cửa nội sảnh nửa ngày, Vương Lăng từ đầu tới cuối cũng chẳng liếc nhìn một cái, Cơ Dung Quân đứng một hồi, nhú mày nhìn Vương Lăng rồi tự mình đi pha trà.

Vương Lăng bưng trà uống hai hớp, đứng lên đi tới trước bàn Ứng Cảnh Lan, đặt xuống bàn một thỏi mực. Ứng Cảnh Lan lập tức ngẩng đầu nói: “Đan Chu ca thật là có mượn có trả”. Vương Lăng đáp: “Như vậy lần sau có mượn cũng tiện hơn”. Ứng Cảnh Lan lặng lẽ cười. Vương Lăng trở lại bàn mình, đang muốn ngồi xuống, Ứng Cảnh Lan bưng chung trà bước nhanh tới cười hi hi: “Có chút khát nước mà lười pha trà quá, cho ta mượn chung trà được không? Lần sau ta pha trà khác trả lại huynh”.

Cơ Dung Quân bước vào mang theo trà vừa pha, thấy Vương Lăng đang ôn tồn nói với Ứng Cảnh Lan: “Chỉ là một ly trà thôi mà, khách khí như vậy làm gì, có điều ta pha là trà Long Tĩnh, ta thích uống trà nhạt, không biết người uống có được không?”

Ứng Cảnh Lan đáp: “Vừa vặn ta cũng thích uống trà nhạt”. Dem chung trà đặt lên bàn, Vương Lăng nâng tay thay y rót đầy. Ứng Cảnh Lan đa tạ, bưng chung trà tiêu sái rồi đi.

Cơ Dung Quân bưng trà tự mình pha trở lại nội sảnh, Tạ Lạc Bạch nhìn y nói: “Dung Quân người hôm qua hay sáng nay có cãi nhau với Đan Chu huynh không vậy?”

Cơ Dung Quân tự hỏi trong chốc lát, sau đó nói: “Không có.”

Tạ Lạc Bạch vẻ mặt nghi hoặc nói: “Vậy thật kỳ quái”.

Bởi vì buổi sáng không có việc gì, qua giờ Tỵ mọi người liền tự mình đi về nhà, đến buổi chiều gần tới giờ Mùi mới trở lại để xem có gì phát sinh không.

Hôm nay dường như không phải ngày tốt của Giám sát đốc an ti, đầu tiên là đốc an lang Hứa Trật buổi trưa phóng ngựa qua phố xá sầm uất đúng trúng một sạp bán quýt, phải đền cho người ta, sau đó Cơ Dung Quân trên đường đến ti bộ nha môn gặp ngựa chững, Cơ công tử trong nguy khắc hiển hiện phong lưu, phi thân lên chế trụ con ngựa, trong lúc vô ý bị thương cánh tay.

Tạ Lạc Bạch bàng quan kể lại: “Dung Quân vốn có thể tùy tiện ném mấy cục đá là cắt đứt được chân ngựa, thế nhưng lúc đó phố xá sầm uất, lại có mấy tiểu cô nương xinh đẹp đang đứng nép bên đường xem náo nhiệt, nên hắn mới phi thân nhảy lên, giẫm chân trên lưng ngựa, muốn đánh vào đầu ngựa cho nó xiú luôn, vốn dĩ chỉ cần nhảy xuống nữa là đại công cáo thành, đằng này Cơ công tử nhà chúng ta còn bay qua bay lại, lúc phiêu nhiên sắp đáp xuống thì không biết tên thiếu đạo đức nào ném nửa quả cam trên đường... Vì vậy... ai...” – gõ gõ cây quạt trong tay, giương mắt nhìn trời cảm thán.

Vương Lăng đang bưng trà uống, suýt thì phun hết ra, Cơ Dung Quân nghiêm mặt từ bên ngoài bước vào, coi như chưa nghe thấy gì, kéo ghế ngồi xuống. Vương Lăng nâng tay áo che khóe miệng đang cười, chỉnh lại vẻ mặt đồng tình, Cơ Dung Quân cắn môi, thần sắc nghiêm nghị xem công văn, mặt hơi hồng lên.

Tạ Lạc Bạch lấy khăn tay che mũi, liên tiếp hắt xì mấy cái, nước mắt lưng tròng cất giọng khàn khàn: “Hình như ta bị cảm rồi”.

Vương Lăng lập tức muốn nói cảm mạo phải tĩnh dưỡng cẩn thận trước tiên về nhà nhanh chóng mời đại phu bắt mạch uống thuốc, ở Nam Đường quán có vị Hà đại phu trị thương hàn rất giỏi, mấy ngày này ăn uống kỹ cay dầu mỡ nấu canh cho thêm gừng thêm chút dấm chua để xua hàn khí mà lại không bị nhiệt...

Nhưng nhớ tới những lời sáng nay nghe được ở hậu viện, Vương Lăng cứng rắn đem thiên ngôn vạn ngữ nuốt lại vào bụng, cắn chặt răng. Tạ Lạc Bạch lau nước mũi, hai mắt đỏ bừng nhìn lại nhìn, Vương Lăng trong lòng ép mình tự kiềm chế, miễn cưỡng hé răng khô khan phun ra mấy chữ: “Mau đi thỉnh đại phu bắt mạch.”

Tạ Lạc Bạch vẫn nhìn, nhưng Vương Lăng không nói tiếp, thần tình đạm nhiên mở sổ công vụ ra xem.

Cơ Dung Quân tay trái bị thương, hoạt động bất tiện, Vương Lăng đem ghi chép công sự gần đây cho y xem, Cơ Dung Quân muốn nhận lấy, động tới cánh tay bị thương, trên mặt lộ ra thần sắc ẩn nhẫn đau đớn, Vương Lăng không tự chủ được nhìn cánh tay trái của y.

Cơ Dung Quân lập tức cười nói: “Người đừng lo lắng, chỉ là thương tích nhỏ, không có việc gì, hai ba ngày nữa sẽ khỏi thôi.”

Vương Lăng âm thầm cười khổ, có thể thấy tạp dịch nha môn nói không sai, vô duyên vô cớ lo lắng loạn lên chỉ làm cho người khác không được tự nhiên, nhân tiện nói: “Cơ giám sát không cần hoảng, tại hạ không

có ý xen vào việc của người khác. Những ghi chép này nếu thấy có chỗ nào không ổn thì cứ gọi ta, ta cáo lui trước.”

Cơ Dung Quân vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hẳn đi ra ngoài, Tạ Lạc Bạch lại hất xì một cái, Cơ Dung Quân nói: “Vương Lăng đây là làm sao vậy?”

Tạ Lạc Bạch lắc đầu: “Không biết nữa, thật là kỳ quái”.

Chạng vạng, Tạ Lạc Bạch sớm chạy về phủ uống thuốc tĩnh dưỡng, Cơ Dung Quân ở trong phòng đợi mọi người đi hết, nhưng Ứng Cảnh Lan hết lần này tới lần khác cứ chần chừ bên cạnh Vương Lăng, Vương Lăng không đi y cũng không đi.

Cơ Dung Quân chỉ còn cách bước tới, trước cùng Vương Lăng và Ứng Cảnh Lan hàn huyên mấy câu, sau đó nói: “Được rồi, ta vẫn muốn thỉnh giáo Vương Lăng, cánh tay ta bị thương, trong lúc này ăn uống hay sinh hoạt có gì cần lưu ý hay kiêng kị không?”

Vương Lăng trầm mặc trong chốc lát, thành khẩn nói: “Cơ giám sát hồi phủ rồi tìm một đại phu tới hỏi là tốt rồi.”

Ánh mắt Cơ Dung Quân ngừng trên mặt Vương Lăng trong chốc lát, ừm một tiếng thu hồi tầm nhìn, nói đa tạ rồi cáo từ rời đi.

Phía sau Ứng Cảnh Lan đang cùng Vương Lăng nói: “Đan Chu ca, lúc nào rảnh rồi huynh có thể dẫn ta đi mấy chỗ nào nhiệt học hỏi chút được không, ta tới kinh thành còn chưa đi đâu hết”.

Vương Lăng trả lời, âm thanh trầm ngập sự quan tâm hòa ái: “Ừm, ta cũng không rảnh lắm nhưng cũng biết vài chỗ. Lâu rồi không đi, hôm nay chúng ta đi giải sầu đi.”

Cơ Dung Quân một mình ra hoàng thành, tay y bị thương nên không thể cưỡi ngựa, trong nhà phái xe ngựa chờ ở ngoài thành, Cơ Dung Quân lên xe, xóc màn lên nhìn, mặt trời đang lặn xuống phía tây, khắp nơi chìm trong ánh hoàng hôn đỏ rực.

6. Chương 6

Đệ lục chương

Mấy ngày liên tiếp Vương Lăng cử chỉ khác thường, cho dù ti bộ nha môn có việc gì cũng không thấy hẳn đa nghi, lại ít nói đi rất nhiều, chuyện vụn vặt cũng không hỏi tới nữa, mỗi ngày chỉ tự mình quét tuyết trước cửa, dần dần cũng không là người đến sớm nhất nữa, chỉ là vẫn đến sớm mà thôi. Cả giám sát đốc an ti đều thấy ngạc nhiên.

Các đốc an lang kinh ngạc nhiều ngày, rốt cục trời đã chạng vạng rồi mà một người cũng chưa đi về, Vương Lăng ngẩng đầu nhìn quanh, lúc đầu có chút kinh ngạc nhưng cũng không nói gì, chậm rãi thu thập thư quyển gọn gàng rồi đi trước. Ứng Cảnh Lan hình như có hẹn đi đâu đó với Vương Lăng, liền chạy theo Vương Lăng ra khỏi nha môn.

Mấy đốc an lang hỏi Cơ Dung Quân và Tạ Lạc Bạch: “Cái tên Ứng Cảnh Lan kia có phải cho Vương phó giám sát niệm kinh tà môn ma đạo gì không mà từ khi hẳn tới, Vương phó giám sát khác hẳn đi vậy?”

Vương Lăng tuy không quá quan tâm đến ai nữa, nhưng Ứng Cảnh Lan vẫn luôn tươi cười pha sẵn nước trà cho hẳn, thỉnh thoảng hỏi vài chuyện công vụ mình không hiểu, hẳn đều vui vẻ trả lời, cực kỳ chiếu cố đến Ứng Cảnh Lan.

Đốc an lang Dương Thạc Chi nói: “Đúng thật là, ta vốn tưởng rằng cái bệnh hay lo của Vương phó giám sát sẽ không bao giờ thay đổi được, thế nhưng gần đây hẳn cái gì cũng không quản không hỏi, chỉ ân cần với mỗi Ứng Cảnh Lan, thật sự là rất kỳ quái”.

Đốc an lang Chu Đình cũng nói: “Thì tại Ứng Cảnh Lan và Vương phó giám sát có chút quan hệ thân thích, nhưng mà biểu đệ của muội phu, cái dạng thân thích này cũng quá xa đi... Chẳng lẽ giữa hai người có cái gì không bình thường... Khụ...”

Tạ Lạc Bạch tự tiểu phi tiểu nói: “Không bình thường cái gì a?”

Chu Đình vội vã cầm quạt làm bộ tự vả miệng mình: “Nói nhảm nói nhảm, ta vừa rồi chỉ đùa thôi”.

Tạ Lạc Bạch cười: “Bất quá, Đan Chu huynh gần đây đúng là rất khác thường, chỉ có đối với Ứng Cảnh Lan là vẫn như trước thôi, chẳng lẽ là bị cái gì đã kích?”

Cơ Dung Quân thần sắc đạm nhiên: “Chuyện của người ta thì liên quan gì chúng ta, nói sau lưng người dẫu phải hành vi quân tử. Lúc trước Vương Lăng quan tâm các người thì các người chê hấn dong dài, hôm nay hấn không nhìn tới nữa các người lại cuống lên, có thấy ngược đời không”.

Quan hệ giữa các đốc an lang và hai người Cơ Dung Quân Tạ Lạc Bạch luôn rất tốt, lúc trò chuyện cũng không có nhiều cố kỵ, Lô Đàm lập tức trả lời: “Cơ huynh người còn nói chúng ta, người không tò mò sao, còn ở đó trước mặt huynh đệ chúng ta ra vẻ làm gì. Trước đây khi Vương Lăng pha trà người là người uống nhiều nhất đó, bây giờ ngoại trừ Ứng tiểu đệ, Vương Lăng cũng chẳng pha trà cho ai uống hết”.

Cơ Dung Quân nhe răng: “Vây hôm nào phải lĩnh giáo Ứng tiểu đệ một chút, rốt cục gần đây Vương Lăng làm sao vậy?”

Cơ Dung Quân cũng chỉ nói thế thôi, ai dè có người đi hỏi thật.

Người đi hỏi là Lô Đàm – vốn luôn thẳng thắn ruột để ngoài da. Ngày hôm sau buổi sáng ti bộ nha môn có công tác, là chuyện tu sửa cổng kinh thành, tình nghi các quan lại liên quan nhận hối lộ, liền lệnh cho Giám sát đốc an ti và Hình bộ cùng điều tra. Trong nha môn ti bộ vì thế chất đống sổ sách, trước tiên phải đối chiếu số liệu, sau đó mới điều tra nghe ngóng.

Trong Giám sát đốc an ti trước giờ ngoại trừ Vương Lăng, mọi người sợ nhất là việc đối chiếu sổ sách này, một đám đốc an lang cầm sổ sách với ánh mắt tuyệt vọng, Tạ Lạc Bạch trở mình len lén ngáp dài, Cơ Dung Quân chau mày mắt dán chặt vào thư quyển trên tay, lâu lâu gờ tay xoa trán, nhìn như y và sổ sách này có thâm thù đại hận vậy.

Cơ Dung Quân liếc nhìn Vương Lăng, thấy hấn hai mắt lấp lánh hứng thú mười phần xem sổ sách, thần sắc khi thì ngưng trọng khi thì nghi hoặc như có chút suy nghĩ, Ứng Cảnh Lan đứng một bên cầm một bản sổ khác cùng đối chiếu với bản trong tay Vương Lăng, trong tay cầm bút, mỗi khi Vương Lăng lấy tay chỉ nơi nào, Ứng Cảnh Lan lập tức đề bút ghi nhớ.

Cơ Dung Quân khép thư quyển trong tay lại, đứng dậy đến trước bàn Vương Lăng: “Có tra ra cái gì không?”

Wương Lăng xoa xoa chân mày nói ngắn gọn: “Các khoản thu chi đều khá khớp nhau, nhưng tu sửa công trình, nhân công, vật liệu và tiền thù lao đều rất dễ gian lận, ta và Ứng Cảnh Lan trước tiên ghi chú lại mấy chỗ có khả năng nhất, sau này tra lại thực tế có thể có manh mối”.

Cơ Dung Quân ừm một tiếng, cúi đầu nhìn sổ sách trên bàn Vương Lăng: “Ta xem mớ này nửa ngày, cái gì cũng không thấy”, lại cười, “chẳng làm sao được, ta vừa nhìn sổ sách các loại là đầu óc choáng váng, xem ra không có năng khiếu trời cho rồi, hay là lúc nào được người dạy ta đi, ta thấy Dục Ngạn hiền đệ làm sổ sách rất tốt, so với chúng ta còn muốn tốt hơn rồi.”

Wương Lăng đáp: “Cơ giám sát quá khen, ta tuy không giỏi dạy người khác, may mà Ứng Cảnh Lan rất có ngộ tính, rất có năng khiếu”.

Cơ Dung Quân lại ừm một tiếng nữa, Ứng Cảnh Lan ngẩng đầu nhe răng cười: “Đây là Đan Chu huynh khen ta thôi, ta chẳng qua chỉ giúp một chút.”

Cơ Dung Quân cười cười, xoay người trở về bàn mình.

Buổi chiều, Cơ Dung Quân và các đốc an lang cầm theo mấy điều mục khả nghi mà Vương Lăng đã tra buổi sáng đi ra ngoài điều tra. Tạ Lạc Bạch lưu lại cùng Vương Lăng tiếp tục đối chiếu sổ sách, Ứng Cảnh Lan cũng đi theo Cơ Dung Quân, lúc cưỡi ngựa ra khỏi thành, Lô Đàm đi song song với Ứng Cảnh Lan, thuận miệng nói: “Ứng hiền đệ, buổi tối tại hạ bày tiệc mời khách, có mấy ca kỹ mới tới cầm nghệ tuyệt hảo, mọi người đều tới, người cũng cùng đi đi.”

Ứng Cảnh Lan trả lời: “Đa tạ, nhưng buổi tối tiểu đệ có một số việc, hôm nay đành phụ chân tình của Lô huynh, hôm khác đệ nhất định làm chủ, mời huynh một bữa coi như đa tạ, còn phải thỉnh Lô huynh để đệ được hân hạnh đón tiếp”.

Lô Đàm cũng nói: “Đúng rồi, mấy hôm nay ta thấy Ứng hiền đệ đều về cùng Vương phó giám sát, không phải hôm nay buổi tối cũng là Vương phó giám sát mời khách đấy chứ? Vương phó giám sát thật là, mời khách cũng không mời chúng ta! Kỳ thực chúng ta gần đây thấy rất lạ, lúc trước Vương phó giám sát rất cẩn thận, lại hay lo lắng chuyện mọi người, nhưng gần đây cái gì cũng lười quản, mà Ứng hiền đệ bình thường đều cùng huynh ấy, Vương phó giám sát cũng rất chiều ứng người, người có biết vì sao huynh ấy khác lạ vậy không?”

Ứng Cảnh Lan vẻ mặt kinh ngạc, trong ánh mắt cũng lộ ra một tia mờ mịt: “Vương phó giám sát mấy ngày gần đây rất khác trước sao? Đệ mới tới, không biết Vương phó giám sát lúc trước thế nào, nên cũng không rõ nữa. Nhưng Vương phó giám sát cho tới giờ luôn chiều ứng đệ, hơn nữa cũng rất tốt, có chuyện gì nhờ tới hoặc thỉnh giáo huynh ấy cũng rất sáng khoái, đệ vô cùng cảm kích. Còn có chuyện gì nữa thì... tiểu đệ thực sự không biết.”

Lô Đàm hỏi không ra cái gì, tùy tiện nói thêm vài câu rồi lái qua chuyện khác.

Chạng vạng, Ứng Cảnh Lan lại cùng Vương Lăng đi về. Vương Lăng hôm qua đã nói, hôm nay mời Ứng Cảnh Lan về phủ nhà mình chơi.

Vương Lăng ít khi mời đồng liêu về nhà nên lần này bọn hạ nhân cùng cô lão phu nhân rất kinh ngạc, mọi người trước kia đều nghe nói có biểu đệ của cô gia nhị tiểu thư đến kinh thành nhậm chức, Vương Lăng nhận ủy thác chiếu cố y, hôm nay nhìn thấy vị thiếu niên này mi thanh mục tú, người người đều thích. Nhất là mấy nha hoàn trẻ tuổi trong phủ, đều núp đầu đó lén nhìn Ứng Cảnh Lan, sau đó châu đầu ghé tai nghị luận, ấy, thật là một tiểu công tử khả ái nha.

Ứng Cảnh Lan đến chào cô lão phu nhân, cô lão phu nhân nhìn thấy y rất vui mừng, kéo tay y nói đông nói tây một đống lời khách sáo, sau đó Vương Lăng dẫn Ứng Cảnh Lan đi một vòng trong phủ, ra hậu hoa viên thưởng ngoạn.

7. Chương 7

Lục thủy thanh sơn

Đại Phong Quát Quá

Đệ thất chương

Hậu viện trong phủ của Vương Lăng rất lớn, hoa và cây cảnh sum suê, lúc này đã là đầu hạ, hoa sen trong hồ chưa nở, nhưng mùi lá sen hòa hơi nước rót vào trong gió, mùi hương như có như không thoang thoảng đầy không khí, làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Vương Lăng mời Ứng Cảnh Lan vào tiểu trúc bên ao sen ngồi, tiểu nha hoàn dâng trà, Ứng Cảnh Lan nâng chung trà uống một ngụm, kinh ngạc nói: “Nga~ đúng là trà lá sen mới ủ, Đan Chu ca thật sự hiểu được lễ tiết mà vẫn phong nhã a.”

Vương Lăng nói: “Cũng không phải lễ tiết phong nhã gì, là do thói quen từ nhỏ thôi, lấy lá sen pha trà, thứ nhất là trà càng thơm, thứ hai cũng tiết kiệm được lá trà nữa, sen đầy hồ như vậy, xài thoải mái.”

Ứng Cảnh Lan suy nghĩ một chút, gật đầu, bưng trà uống thêm vài ngụm, thành thật nói: “Nói rất có lý, ta cũng muốn thử làm như huynh. Đáng tiếc chỗ ta đang ở vườn quá nhỏ, ta cũng lười trồng hoa lá cỏ cây gì đó. Trong ao lục bình thì không ít, nhưng sen thì không có, năm nay không kịp rồi, chỉ có thể chờ sang năm thôi.”

Vương Lăng cười nói: “Người nếu thích uống loại trà này như vậy, chút nữa ta gởi cho một ít đem về.”

Ứng Cảnh Lan nói: “Thật không? Ta không khách khí đâu. Nếu sau này ta lại thích cái gì đó mà đến cầu huynh, Đan Chu ca huynh cũng đừng chê ta dong dài.”

Vương Lăng nói: “Người không chê vật mọn là tốt rồi, nói đến dong dài, cô cô ta mới thật là dong dài, vừa rồi còn kéo người lại nói đông nói tây đủ thứ, mong người đừng trách.”

Ứng Cảnh Lan buông chung trà: “Huynh nói vậy là quá khách sáo rồi, kỳ thực ta không nghĩ gì đâu. Khi ta còn ở nhà đều bồi tử mẫu lão thái quân, cũng đã quen”, nói xong ha ha cười, “Đan Chu ca nếu huynh gặp tử mẫu lão thái quân nhà ta, sẽ hiểu cái gì mới thật sự là dong dài nha.”

Hoàng hôn rơi xuống, gió đêm phơ phất, Ứng Cảnh Lan đứng dậy đi đến bên ao sen, đột nhiên hỏi Vương Lăng: “Đan Chu ca, ta muốn thỉnh giáo một chuyện, nếu ở Giám sát đốc an ti làm tốt chức trách của mình thì khi nhập triều làm quan, có thể được vào một ti bộ tốt đúng không?”

Vương Lăng nhìn y, hiểu rõ mỉm cười, Ứng Cảnh Lan gần đây ở ti bộ rất cần cù làm việc, y thiên tư thông minh, ngộ tính rất cao, học nhanh hiểu nhiều, làm việc tốt, các vị hậu duệ quý tộc trong Giám sát đốc an ti đều không phải tầm thường, Ứng Cảnh Lan tuy mới tới nhưng đình nhiên xuất chúng, y là người của Ứng thị, trong lòng nhất định có hoài bão to lớn, chăm chỉ như vậy, khẳng định là muốn sớm được thăng chức.

Vương Lăng cũng đứng lên, thành thực trả lời: “Cái này tất nhiên, Giám sát đốc an ti cũng có thể coi như nơi triều đình khảo sát, chọn lựa tử đệ quý tộc. Các đốc an lang nhiệm kỳ trước đã có mấy người vượt lên đến hàng tam phẩm. Từ Thượng thư cho tới các vị trí trọng yếu trong Hình bộ, Lại bộ, Binh bộ, hoặc Đô Sát viện, nếu có thành tích tốt thì nhất định sẽ nhận được chỗ tốt.”

Ứng Cảnh Lan vui vẻ cười nói: “Vậy thì tốt rồi, ta gần đây cố gắng như vậy, kỳ thực hy vọng tương lai có thể đến một nơi thật tốt trong triều đình làm việc.”

Y nói rõ ràng thoải mái, Vương Lăng khẽ cười.

Ứng Cảnh Lan đứng bên hồ sen hít sâu một hơi, mặt tươi như hoa nở: “Không ngại nói cho huynh biết, Đan Chu ca, ta đã sớm nhắm vào ba nơi, Lễ bộ, Lục đạt ti của Trung thư, hoặc là Hàn Lâm viện, được phân vào một trong ba nơi này là ta đã tạ ơn Trời Phật rồi.”

Vương Lăng ngạc nhiên, sững sốt hết mức.

Ba nơi này trong triều đình tuy rằng chức quan không nhỏ nhưng thực quyền không lớn, so với Hình bộ Hộ bộ Lại bộ chạm tay phải bồng thì những nơi Ứng Cảnh Lan vừa nói không lạnh không nóng, những người ôm chí tiến thủ tuyệt đối không muốn vào mấy chỗ này.

Vương Lăng kinh ngạc nhìn Ứng Cảnh Lan, gương mặt thiếu niên tràn ngập ý cười, ánh mắt trong veo: “Ta a, gần đây chịu khổ như vậy chính vì muốn vào những chỗ đó hưởng phúc, quan giai không tệ, bồng lộc cao, lại không cần hao tâm tổn trí, mỗi ngày vui vẻ bình thản.”

Vương Lăng nhin không được nói: “Nghe những lời này từ miệng hậu nhân Ứng thị, có chút kỳ quái.”

Ứng Cảnh Lan nhướng mày cười nói: “Chính vì ta là hậu nhân Ứng thị, đã nhìn thấu hết nên mới lựa chọn như vậy.”

An Châu Ứng thị, sinh ra hiền thần, thế nhân đều biết.

Từ tiền triều cho đến bản triều khai quốc tới nay, Ứng thị tổng cộng có chín thừa tướng, mười một Ngự Sử đại phu, tám thượng thư, năm thái phó, cùng với rất nhiều quan viên từ tam phẩm tới nhất phẩm khác. Có thể nói là danh môn nhất trong các danh môn.

Bởi vậy, mỗi một hậu duệ Ứng thị, đặc biệt là thuộc về dòng chính, thì từ khi sinh ra đã được thế nhân quan tâm đặc biệt. Phạm đã là tử đệ Ứng thị, đi đường cũng có thể đọc thuộc lòng kinh thư thi từ, tử đệ Ứng thị mỗi người đều phải đầy bụng kinh luân, tri thư đạt lẽ, khi vào triều có khả năng kinh lược trị quốc, khi nhàn hạ có thể ngâm thi tác phú, một bài thơ làm ra được thế nhân tranh nhau lưu truyền, một bài phú có thể kinh động bốn phương, ngay cả chữ viết đều phải đủ để khắc lên văn bia, truyền lưu thiên cổ.

Ứng Cảnh Lan may mắn sinh ra là cháu đích tôn của Ứng thị, vừa ra đời đã tiếp thu các loại rèn luyện, hơn nữa đồng lứa với y nam đình đơn bạc, rèn luyện vì vậy mà càng thêm nghiêm khắc, Ứng Cảnh Lan chịu khổ sở nói không nên lời, tử mẫu và các vị trưởng bối một bên đem y thiên chuy bách luyện, một bên lại đối y cực kỳ cưng chiều, Ứng Cảnh Lan chịu dày vò giữa ôn tuyền và chảo dầu mà lớn lên, bồng nhiên ngộ ra làm tử đệ Ứng thị là một hình thức chịu tội, vào triều làm quyền thần thì tội càng nặng, phương pháp giải

thoát duy nhất là khi nhập triều làm một chức quan hoàn hảo bổng lộc cao lại không có thực quyền, ăn no rồi ngủ, áo cơm không lo. Ứng Cảnh Lan năm mươi một tuổi đã lĩnh ngộ đạo lý này, từ đó về sau lấy đây làm mục tiêu, cảm thấy mình là người hiểu chuyện nhất trong đám tử đệ Ứng thị.

Khi nghe nói mình phải vào Giám sát đốc an ti, Ứng Cảnh Lan cực kỳ hài lòng, mục tiêu phấn đấu suốt đời hiển hiện ngay trước mắt, Ứng Cảnh Lan hoan hỉ chạy tới kinh thành.

Từ khi gặp Vương Lăng lần đầu tiên, Ứng Cảnh Lan đã cảm thấy trên người Vương Lăng khí tức quen thuộc không thể giải thích. Ứng Cảnh Lan tính tình ôn hòa, nên cũng thích thân cận với người ôn hòa, hơn nữa Ứng Cảnh Lan từ nhỏ là lớn lên trong sự quan tâm yêu thương của tổ mẫu cùng các trưởng bối, đã quen với sự lo lắng của người khác dành cho mình, nên với cái tính hay lo của Vương Lăng y không hề khó chịu, thấy Vương Lăng đối tốt với mình, y rất hài lòng. Ứng Cảnh Lan là người cho dù đối với người không quen biết cũng có thể bày ra vẻ mặt thân thiết mà đối đãi, khi đã quen thì không nhận được muốn thân thiết hơn, Vương Lăng lại một bộ dạng không có chí lớn càng làm Ứng Cảnh Lan thích, sinh ra một loại cảm tình giống như tri kỷ.

Nói xong kế hoạch to lớn của mình, Ứng Cảnh Lan hỏi Vương Lăng: “Đan Chu ca tương lai dự định vào ti bộ nào?”

Wương Lăng nhìn ra xa, chậm rãi nói: “Ta vẫn chưa nghĩ tới, ta vốn là ở nha môn Trung thư làm một chức quan nhàn tản, vô cùng tự tại, nhờ Thánh thượng ân điển vào được Giám sát đốc an ti, hôm nay trước hết cứ làm ngày nào biết ngày đó, đợi đến lúc cần chuyển chuyển thì được phân đến đâu hay đến đấy, dù sao ta không có gì vướng bận nên sao cũng được.”

Ứng Cảnh Lan gật đầu nói: “Không sai, bình bình đạm đạm, không cần lo nghĩ, tùy duyên độ nhật, tiêu diêu tự tại, mới là phúc khí.”

Gió đêm rộn ràng thổi tới, lá sen trong hồ phập phồng, hai người đang đứng cạnh nhau trên bờ nhìn nhau cười đầy thấu hiểu.

Chính vào lúc này, hạ nhân báo lại, Thái sư phủ Cơ Dung Quân Cơ công tử tới chơi.

8. Chương 8

Đệ bát chương

Wương Lăng cực kỳ ngạc nhiên, hần và Cơ Dung Quân cộng sự gần một năm nhưng Cơ Dung Quân chưa bao giờ đến Vương phủ, tại sao trời tối thế này lại đột nhiên đến đây bái phỏng?

Wương Lăng đích thân đi ra đón, theo lý thì phải mời Cơ Dung Quân tới chính sảnh, nhưng hiện tại có cô lão phu nhân đang ngồi đó, nếu để Cơ Dung Quân đi vào, sợ rằng y sẽ bị tóm lấy nghe chuyện đông dài một hồi. Vương Lăng vì vậy liền mời Cơ Dung Quân ra hậu viện, y vui vẻ đồng ý.

Trên đường đi ra hậu viện, Cơ Dung Quân nhìn cảnh trí chung quanh, nói với Vương Lăng: “Thì ra trong phủ của người lịch sự tao nhã như vậy, rất có phong vị thiên nhiên, không hề giả tạo sắp đặt.”

Wương Lăng trả lời: “Thật ra trong phủ nhà ta hoa cỏ đều tự do mà mọc, nhiều năm rồi không có ai hiểu việc làm vườn ra tay tu chỉnh, ta nhìn riết cũng quen nên cũng kệ chúng nó luôn.”

Cơ Dung Quân thành thật nói: “Giữ được bản sắc cũng là một vẻ đẹp. Vẻ đẹp tự nhiên là thứ khó có được nhất.”

Wương Lăng nghe vậy, nở nụ cười: “Đa tạ đa tạ.”

Tới lương đình cạnh hồ sen trong hậu viện, Ứng Cảnh Lan đứng dậy thi lễ với Cơ Dung Quân. Cơ Dung Quân nhìn thấy Ứng Cảnh Lan, ngăn người một chút, Ứng Cảnh Lan cười hì hì: “Hôm nay Đan Chu ca mời ta đến phủ, ta ở lại ăn cơm tối, bây giờ vẫn luyến tiếc chưa chịu đi.”

Cơ Dung Quân nói: “Ta đến lúc này, chẳng lẽ Vương Lăng lại muốn mời thêm một người ăn cơm?”, y nói xong chuyển mắt nhìn Vương Lăng nhưng Vương Lăng không có biểu hiện gì, chỉ hỏi: “Cơ công tử đến đây có việc gì?”

Cơ Dung Quân lập tức trả lời: “A, là, chuyện điều tra hôm nay, mới này ta ở trong phủ nghe được một ít tin tức, muốn tới tìm người thương lượng.”

Vương Lăng nghi hoặc hỏi: “Cơ công tử vì sao không đi tìm Đường Tri hiền đệ?”

Cơ Dung Quân nói: “Lạc Bạch hử, người cũng không phải không biết, mấy khoản này hẳn hơi hồ đồ, ta đi tìm hẳn chỉ có rồi càng thêm rối, chỉ có thể tìm người thôi.”

Vương Lăng đã hiểu lý do, nhìn trước nhìn sau thấy Cơ Dung Quân hai tay trống trơn, y mặc trường sam xanh ngọc, ngoại bào bằng sa mỏng, gió thổi qua, ống tay áo theo gió phiêu động, thực sự khác hẳn bộ dáng khi tính toán sổ sách chỉnh lý hồ sơ. Đang muốn hỏi lại cụ thể là chuyện gì thì Cơ Dung Quân đã dời bước đi vào trong đình, bước qua bước lại, nhìn ấm trà trên bàn đá.

Ứng Cảnh Lan cười nói: “Vừa rồi Đan Chu ca mời ta uống trà lá sen mới ủ, mùi thơm ngát rất đặc biệt, không bằng thỉnh Đan Chu la lại pha thêm một ấm, mời Thiếu Hiền huynh cũng nếm thử?”

Vương Lăng gọi gia nhân đến dặn dò: “Dem ấm trà trên bàn xuống, pha một ấm khác mang lại đây.”

Ứng Cảnh Lan hỏi: “Lẽ nào Thiếu Hiền huynh không uống trà lá sen?”

Cơ Dung Quân nhìn Vương Lăng, trên mặt hiện lên tiểu ý: “Ta không uống được trà lá sen, năm ngoái uống một lần, bụng đau tới mấy ngày, Vương Lăng vậy mà còn nhớ rõ...”

Vương Lăng thầm nghĩ, ta đương nhiên nhớ rõ, trà đó là ta pha cho người mà.

Lần đó sau khi Cơ Dung Quân uống vào, không lâu sau, mặt xanh như lá sen, trước thở sau tả vài ngày, Vương Lăng lòng tràn đầy hổ thẹn, lại vừa lo lắng vạn nhất Cơ Dung Quân xảy ra chuyện gì không hay, Cơ Thái sư nhất định đem hẳn thiên đao vạn quả, mấy ngày đó hẳn mà thấy thân ảnh hùng dũng oai vệ của Cơ Thái sư đâu đó là lập tức kiểm đường vòng chuồn đi trước.

Trà vừa mới pha, Cơ Dung Quân bưng lên uống hai ngụm, sau đó nói: “Ta thật tùy tiện, đã cắt ngang hứng thú trò chuyện của Vương Lăng và Dục Ngạn hiền đệ, thật không có ý tứ.”

Vương Lăng vội nói: “Không sao, ta với Ứng Cảnh Lan chỉ nói vài chuyện linh tinh thôi, không có gì”. Ứng Cảnh Lan cũng nói: “Đúng vậy, chúng ta vừa rồi đang nói, Thiếu Hiền huynh sau này ra khỏi Giám sát đốc an ti thì muốn làm ở chỗ nào nhất?”

Cơ Dung Quân nói: “Các người đang nói chuyện này thật à? Lẽ nào Dục Ngạn hiền đệ và Vương Lăng đã có chỗ nào vừa ý?”

Ứng Cảnh Lan cười: “Đúng vậy, ta muốn làm một chức quan nhàn nhã nào đó ở Lễ bộ hoặc Hàn Lâm viện, ít việc khỏe thân là tốt nhất.”

Vương Lăng nói: “Ta là đi một bước tính một bước, tới đâu hay tới đó, thật ra nếu giống như hồi làm ở nha môn trung thư cũng rất tốt”. Nói xong thấy Cơ Dung Quân vẻ mặt ngạc nhiên, hình như đối với chuyện hai người hoàn toàn không có chút chí lớn nào vô cùng khiếp sợ.

Vương Lăng nhớ tới khi mình vừa tới Giám sát đốc an ti, mọi người cũng từng trò chuyện với nhau về chí hướng sau này, các đốc an lang đều là nhiệt huyết thanh xuân, nói rất hùng hồn, mà Cơ Dung Quân cũng nói rất chắc chắn: “Đại trượng phu sinh trong trời đất, là văn thần thì phò trợ thánh thượng tâm ưu lê dân, cúc cung tận tụy; là võ tướng trấn thủ biên cương, đền đáp triều đình, da ngựa bọc thây muôn lần chết không từ. Cho dù không thể lưu danh sử sách cũng không thể hổ một kiếp làm người!”

Vương Lăng lúc đó nghe được há hốc miệng, hẳn trăm vạn không nghĩ tới trên đời sẽ có người nói ra những lời sách vở thế này, tiện đà lo lắng nhìn chăm chăm Cơ Dung Quân, thầm nghĩ hài tử này chắc từ nhỏ đã được giáo dục như vậy, loại ý niệm này trong đầu y hẳn là thâm căn cố đế khiến y sống rất khổ cực. Lúc Cơ Dung Quân nói câu đó là lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều lọt qua song cửa, phủ lên người Cơ Dung Quân, quan phục hồng sắc càng làm nổi bật dung nhan như ngọc, trong mắt loàn loàn màu nắng chiều rạng rỡ, tuần mỹ quang hoa làm Vương Lăng nhìn đến hoa mắt, lại càng thay Cơ Dung Quân tiếc hận ưu sầu, rõ ràng tuần nhã như vậy lại một lòng tâm niệm cái gì mà vì triều đình da ngựa bọc thây, thật đáng tiếc, không biết có cách nào xóa bỏ ý niệm này trong đầu y không, mà xóa thế nào mới tốt, làm từ từ hay là một lần quét sạch...

Cơ Dung Quân chỉ chấn kinh một chút, thần sắc lại trở về vẻ bình tĩnh đạm nhiên, nhìn Vương Lăng nói: “Ta nhớ người lúc trước có nói, chỉ làm hiền thần là đủ, chuyện khác không tính toán”. Khi nghe Vương Lăng nói, Cơ Dung Quân rất xúc động, y nghĩ một câu đơn giản của Vương Lăng đã có cảnh giới cao hơn mình rất nhiều, cho dù tốt xấu thế nào, chỉ cần làm một hiền thần mà thôi, so với những lời hùng hồn bọn họ nói trước đó, lời nói đạm bạc này lại càng thêm cao xa.

Wương Lăng nói: “Lời này cho tới giờ cũng không thay đổi, thái bình thịnh thế, làm một nhàn thần là đủ.”

Ứng Cảnh Lan gật đầu nói: “Thanh nhàn khó được a...”

Cơ Dung Quân giật mình: “Lẽ nào người vẫn nói, chính là ý này sao?”

9. Chương 9

Đệ cửu chương

Wương Lăng cười, “Tất nhiên là nhàn của thanh nhàn rồi”, Ứng Cảnh Lan cũng phì cười: “Lẽ nào Thiệu Hiền huynh còn tưởng huynh ấy muốn làm hiền[1] thần sao?”

Cơ Dung Quân nghẹn một họng nói không ra lời, Vương Lăng đứng dậy: “Thời gian không còn sớm, ta đi dọn trù phòng chuẩn bị chút đồ ăn”, Ứng Cảnh Lan nói, “Đan Chu ca, đừng quá phức tạp, làm chút đồ ăn là được rồi, có rượu càng tốt.”

Cơ Dung Quân thần nhiên nói: “Dục Ngạn hiền đệ đừng quá khách khí.”

Ứng Cảnh Lan gật đầu: “Ta có khách khí bao giờ đâu”, Vương Lăng xoay người lại hỏi Cơ Dung Quân: “Trong nhà cơm canh đạm bạc, công tử nếu không chê hãy lưu lại cùng dùng cơm, thế nào?”

Cơ Dung Quân đáp: “Nếu Dục Ngạn hiền đệ cũng đã thân thiết như người nhà, vậy ta cũng không nên giả vờ khách sáo”, liền đó vui vẻ đồng ý. Vương Lăng lại hỏi y có cái gì không ăn được không, y chỉ khẽ cười: “Ta ăn cái gì cũng được, không có gì cố kỵ”. Vương Lăng kinh ngạc: “Ta nhớ Cơ công tử người không ăn được họ, cũng không ăn tỏi.”

Cơ Dung Quân nhàn thần sáng lên, chăm chú nhìn Vương Lăng: “Người ngay cả chuyện này cũng biết, thật ra ta ăn một chút cũng được, bất quá đúng là không thể ăn nhiều.”

Wương Lăng hơi cười: “Bởi vì lần trước khi đi uống rượu, ta thấy khi người gấp thức ăn đều tránh hai thứ này ra, nên đoán là người không ăn được. Những người còn lại trong nha môn ta đều biết hết, Đường Tri hiền đệ cũng có nhiều thứ không ăn, bọn Lô Đàm Hứa Trật thì cũng...”

Wương Lăng cứ lảm bảm nói một thôi một hồi, thói quen ăn uống của mọi người hẳn quả thật thuộc như lòng bàn tay, Cơ Dung Quân trầm mặc không nói nửa lời, vẫn là Ứng Cảnh Lan lên tiếng: “Đan Chu ca, nếu huynh còn tiếp tục niệm, ta với Thiệu Hiền huynh chắc tới nửa đêm mới được ăn cơm.”

Wương Lăng giật mình, phát hiện bản thân lại tái phát bệnh cũ, xấu hổ cười cười: “Ta liền đi phân phó trù phòng đây”. Thân ảnh mau chóng hòa vào bóng đêm trong đình viện. Ứng Cảnh Lan khó hiểu: “Không phải đã có nha hoàn sao, tại sao huynh ấy phải tự mình đi phân phó?”

Tiểu nha hoàn che miệng cười: “Công tử có điều không biết, đại thiếu gia nhà ta luôn như vậy, ngay cả chuyện trong cháo cho một muống đường hay nửa muống đường đều là tự mình chạy đến trù phòng dặn dò.”

Ứng Cảnh Lan hiểu rõ gật đầu, Cơ Dung Quân nhìn chăm chú vào chén trà, có chút suy tư: “Mấy năm nay đều hao tâm tổn trí như vậy, Vương Lăng thực sự rất vất vả.”

Một lúc sau, Vương Lăng trở về nói: “Trời đã tối, mời hai vị đến nội sảnh ngồi, cơm tối sẽ có ngay.”

Ứng Cảnh Lan lập tức đồng ý, đứng dậy, Cơ Dung Quân nâng ấm trà lên, châm hai chung trà, ôn thanh nói với Vương Lăng: “Người uống chén trà đi đã, không cần gấp, chờ người thổi xong chúng ta tới nội sảnh cũng chưa muộn mà.”

Cơ Dung Quân giao du rộng, nhưng luôn luôn đều là cùng người khác xưng huynh gọi đệ, chén rượu luận giao, chưa từng nói ra lời sắc sảo thế này, giờ lại nói, vì là lần đầu tiên, thanh âm có chút cứng nhắc, mà

Vương Lăng mấy ngày nay cứ nghe tới ba chữ “không cần gấp” thì sẽ có liên tưởng khác, cười gượng: “Con người của ta luôn cứ lo đông lo tây, Cơ công tử chê cười rồi.”

Tay Cơ Dung Quân đang cầm ấm trà trở nên cứng đờ, y nhẹ giọng: “Ta, ta chỉ là...”, ngôn ngữ hóa thành một mặt cười khổ ngưng đọng bên khóe miệng, y khó khăn châm một chén trà, uống một hơi cạn sạch.

Gió đêm thanh mát, tiếng côn trùng kêu vang lừng, Ứng Cảnh Lan ho một tiếng: “Cái kia... Đan Chu ca, đường tới nội sảnh thế nào ta không nhớ rõ, chắc Thiếu Hiền huynh cũng vậy, vẫn là thỉnh Đan Chu ca dẫn đường giúp.”

Nội sảnh trong phủ Vương Lăng rất lớn, cơm tối cũng rất phong phú tinh xảo, không khí trong bữa ăn không tệ.

Vương Lăng nhớ tới vừa rồi mình ở trong đình viện hiểu lầm ý tốt của Cơ Dung Quân, bỗng có chút hổ thẹn, liền khẩn thiết tự tay thay Cơ Dung Quân châm rượu gấp thức ăn, Cơ Dung Quân thật ra không để chuyện vừa rồi trong lòng, cực kỳ vui vẻ hưởng thụ sự chăm sóc của Vương Lăng, ăn không ít, uống không ít, cũng nói không ít.

Ứng Cảnh Lan và Cơ Dung Quân đều rất thích các món do đầu bếp Vương phủ làm, Ứng Cảnh Lan yêu tha thiết món cá nấu hạt thông, cứ luôn miệng nói muốn đem đầu bếp nhà Vương Lăng về nhà mình. Vương Lăng cười: “Người nếu thích đến vậy thì sau này thường đến ăn cơm đi”, Ứng Cảnh Lan vui vẻ: “Ta sẽ coi đây là nói thật, sau này ta thường đến ăn ké, Đan Chu huynh cũng đừng tiếc nuôi đó nha.”

Đang nói chuyện, món đậu phụ cuộn được bưng lên, Cơ Dung Quân gấp một miếng ném thử, cười nói: “Đầu bếp chỗ người tay nghề mấy năm nay vẫn tốt như vậy.”

Vương Lăng khiêm tốn trả lời: “Cơ công tử cũng chưa từng đến nhà ta dùng cơm lần nào, sao biết đầu bếp nhà ta tay nghề vẫn tốt, hay là đã khen nhầm rồi?”

Thần sắc Cơ Dung Quân hơi ngưng trọng, sau đó cũng mỉm cười: “Đúng vậy, là ta nhầm, thuận miệng nói ra cái câu mà hay nói ở nhà Lạc Bạch.”

Cơm nước xong xuôi, lại nói chuyện phiếm vài câu, Ứng Cảnh Lan đứng dậy cáo từ, Cơ Dung Quân cũng đứng dậy theo, thấy y cũng sắp mở miệng cáo từ, Vương Lăng rất cục nịnh không được: “Cơ công tử lúc này nói có công vụ quan trọng, không biết là chuyện gì?”

Cơ Dung Quân im lặng, Ứng Cảnh Lan lại nói: “Đan Chu ca, nhà ta hơi xa, ta về trước, huynh với Thiếu Hiền huynh từ từ nói chuyện”, nói xong cáo từ rời đi. Vương Lăng tiễn Ứng Cảnh Lan ra cửa, căn dặn vài câu đi đường cẩn thận, ban đêm không nên phóng ngựa quá nhanh, sau khi hồi phủ phải tắm rửa nghỉ ngơi cho tốt ngày kia.

Trở lại nội sảnh, Cơ Dung Quân đứng trước ngọn đèn: “Vương Lăng, ta thấy hoa viên của người cảnh trí rất được, có thể phiền người dẫn ta ra nhìn một chút nữa không?”

Vương Lăng cùng Cơ Dung Quân sóng vai đi trong vườn, đến bên cạnh hồ sen, ánh trăng thanh u, chung quanh vắng vẻ, Vương Lăng nói: “Nơi này không có ai, Cơ công tử muốn nói gì thì có thể nói được rồi.”

Cơ Dung Quân trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng chậm rãi: “Vương Lăng, ta cũng là chàng vạng mới biết được, vụ án tường thành lần này, đại khái dính dáng thành một đại án, mà đại án này... có chút liên quan tới quốc cữu gia.”

Quốc cữu gia là thân ca ca của đương kim hoàng hậu, cũng là thân cữu cữu của Vương Lăng.

Vương Lăng im lặng một chút, sau đó nửa đùa nửa thật hỏi: “Nếu thật sự tra ra định tội, có đến nỗi tru di cữu tộc không?”

Cơ Dung Quân nhíu mày: “Vương Lăng người nói bậy bạ gì vậy, đây chỉ là một vụ án tham ô bình thường thôi, nhưng chuyện triều đình người cũng không phải không biết, một khi đã có người tra tới, chuyện muốn lớn có thể lớn muốn nhỏ có thể nhỏ. Cha ta hôm nay cũng nói tới việc này, có thể thấy được triều đình để chúng ta đi tra, tức là đã có dự định tra tới cùng. Cho nên bây giờ ta rất do dự...”

Vương Lăng đáp: “Triều đình chính là phiền phức như thế, nhưng ta thấy cũng không có gì cần do dự đâu, người tra được cái gì thì cứ thực tình báo cáo, đêm nay nếu người không nói ta cũng không biết vụ tường thành này còn có liên lụy khác. Dù sao chỗ chúng ta quản không nổi đại án, cứ làm đúng chức trách của mình là được.”

Cơ Dung Quân ngăn người: “Người... Nhưng quốc cữu gia là thân cữu cữu của người...”

Vương Lăng nghiêng người nhìn Cơ Dung Quân: “Cơ công tử đêm nay đến đây, là cho ta một cái nợ nhân tình, để ta đi tìm cữu cữu báo một tiếng. Thế nhưng nếu ông ấy có liên quan đến án này, tất nhiên phải biết linh hoạt, đây là chuyện sớm muộn thôi, không cần ta làm chuyện dư thừa, có vài chuyện, biết ít coi như không biết, đỡ phiền phức. Nếu đã là chuyện ta không nên quan tâm, hà tất phải hỏi đến. Ta ở Giám sát đốc an ti làm cái chức quan nhân nhả này, chỉ cầu không thẹn với lương tâm cùng bổng lộc mình nhận được, còn lại thì cứ thuận thiên ý đi.”

Lại cười cười nói thêm: “Nhưng người đến đây, phần nhân tình này, ta rất cảm kích.”

Cơ Dung Quân nhìn hẩn một lát, bỗng nhiên nói: “Có thể không quản thì sẽ không quản, đúng là tác phong của một nhân thần.” Ngẩng đầu nhìn trăng, hình như có cảm khái nói, “Ta có lẽ cũng nên học hỏi người một chút...”

Vương Lăng vội đáp: “Ày, ta là muốn làm nhân thần, Cơ công tử chí hướng của người là trung thần lương đồng, người nếu học ta, trong triều tương lai mất đi một hiền thần, ta sẽ mang tội lớn.”

Cơ Dung Quân bước vài bước lại gần Vương Lăng, mỉm cười: “Khi ta nói muốn làm trung thần lương đồng, người ở trong lòng có phải cười ta khờ dại hay không?”

Vương Lăng lập tức xua tay: “Không có, không có”, sau đó thấy nói vậy cứ như đang nóng lòng che giấu, liền cười ngượng: “Nếu như triều đình không có trung thần lương đồng như Cơ công tử đây lập chí cúc cung tận tụy, thì làm gì có chỗ cho người như ta lợi dụng mà làm một nhân thần?”

Cơ Dung Quân cùng Vương Lăng đứng đối mặt nhau, y nhìn hẩn thật lâu: “Lẽ nào ta nên vì tương lai người có thể yên ổn làm một nhân thần mà phải đi làm trung lương sao? Nếu ta thực sự trở thành trung lương cho người an tâm làm nhân thần, người cảm tạ ta thế nào đây?” (yay, lấy thân báo đáp XD)

Vương Lăng nói: “Nghe lời này của Cơ công tử, ta đích thực thiếu người một phần nhân tình. Cơ công tử muốn ta đáp tạ thế nào?”

Bóng đêm thâm trầm, tinh quang rực rỡ, trong lúc nói chuyện Vương Lăng không tự chủ được cùng Cơ Dung Quân thân cận hơn rất nhiều. Hai người đã cộng sự được một thời gian ở Giám sát đốc an ti, vì chuyện hôm nay mà càng trở nên thân thiết, càng trở nên quen thuộc.

Tay áo Cơ Dung Quân phiêu nhiên trong gió đêm thổi tới, y thản nhiên: “Đợi ta làm được trung lương cho người tự do tự tại làm nhân thần rồi ta sẽ nghĩ xem người phải tạ ơn thế nào. Nhưng hôm nay ta có chút suy nghĩ, muốn người đáp tạ ta một ít...”, trầm ngâm một lát, lại nói, “Như vậy đi, ta với người quen biết cũng được một thời gian, người lúc nào cũng khách sáo kêu ta Cơ công tử hoặc Cơ Giám sát, ta mỗi khi nghe cả người đều khó chịu. Người đối với người khác cũng đâu khách khí như vậy. Sau này kêu ta Dung Quân hoặc Thiếu Hiền, ta cũng kêu người Vương Lăng hoặc Đan Chu, được không?”

[1] “nhàn” phát âm là /xián/, “hiền” cũng phát âm là /xián/, do đó lúc trước Vương Lăng nói muốn làm “nhàn thần”, Cơ Dung Quân lại nghĩ là “hiền thần”

10. Chương 10

Đệ thập chương

Giám sát đốc an ti điều tra tiểu án tham ô tu sửa tường thành không quá vài ngày thì xong, nhưng từ đó lại dẫn tới một đại án tham ô khác, khiến Hình bộ hơi bận rộn, cuối cùng tra tới chỗ Quốc cữu gia. Kỳ thực vụ án này cũng không quá lớn, Quốc cữu mang cái danh tham ô, chỉ là người ta tặng mấy viên minh

châu, vài cọng san hô, thêm mấy món tranh chữ cũ kỹ này kia, ông chối từ không được nên thu lấy mà thôi. Hoàng Thượng cuối cùng giáng ông xuống nửa chức quan, hòa hòa mỹ mỹ kết thúc vụ án.

Giám sát đốc an ti bởi vì tra ra được án tử này, rất có công trạng, những người tham dự đều được ghi chép lại, tựa hồ sẽ được khen thưởng.

Tới lúc viết công văn báo cáo, Cơ Dung Quân lại ngồi trước tờ giấy xuất thần, có chút do dự.

Tạ Lạc Bạch ngồi trước bàn nhìn y, nghi ngờ nói: “Dung Quân, người đã ngó tờ giấy kia thất thần tới nửa ngày rồi, bất quá là cứ theo thực tế ghi chép lại chuyện mọi người đã làm thôi, có cái gì lại khiến người khó nghĩ như vậy?”

Cơ Dung Quân cau mày nói: “Những người khác thì dễ rồi, ta là đang nghĩ, Vương Lăng... nên viết thế nào đây.”

Tạ Lạc Bạch ừm một tiếng, tiểu án tham ô này có thể mau chóng kết thúc, công lao của Vương Lăng là lớn nhất, toàn bộ nhờ cặp mắt tính toán tiền bạc sổ sách tinh thông của hắn mới có thể thuận lợi bắt được chúng cố.

Nhưng, cũng chính bởi vì hắn mà tra tới đại án kia, rồi tra tới Quốc cữu.

Tạ Lạc Bạch cầm sách gõ gõ trên mặt bàn: “Quốc cữu luôn lòng dạ hẹp hòi, chuyện này rõ ràng do mấy kẻ chống đối trong triều bày ra để chỉnh ông ta một phen, nếu báo cáo lên Đan Chu huynh lĩnh thưởng, Quốc cữu nhất định sẽ nói hắn bán đứng thân cữu cữu mưu cầu danh lợi, nếu không báo, rõ ràng hắn có công lại không được thưởng, cũng không tốt.”

Cơ Dung Quân thần tình khó xử, nhìn tờ giấy trước mặt: “Ta cân nhắc nửa ngày, cảm thấy vẫn là theo thực tế mà báo cáo, thứ nhất người trong Đốc an ti chúng ta có mấy ai kín miệng, hắn là đã có người lộ ra, Quốc cữu sớm biết rồi. Thứ hai, Vương Lăng tuy rằng không để ý tục vật phong thưởng này kia, nhưng hắn đối với hành vi che che giấu giấu, tất nhiên không đồng ý.”

Cơ Dung Quân cầm lấy bút chấm mực, nhanh chóng viết. Tạ Lạc Bạch trừng to mắt: “Không để tâm phong thưởng tục vật, khinh thường hành vi giấu giếm, Dung Quân, người khẳng định... đây đúng là Đan Chu huynh chứ? Ta thấy khi trong nha môn ti bộ phát đồ gì đó, huynh ấy không phải luôn chạy nhanh nhất sao?”

Cơ Dung Quân dừng bút một chút, trong thanh âm hàm chứa dịu dàng bênh vực: “Vương Lăng hắn... là vì gia cảnh... nên mới như vậy... Nhưng trong lòng hắn...”, ánh mắt mê ly, trên môi thoáng hiện nét cười, “Hắn nói muốn làm một chức quan nhàn nhã, ung dung đạm bạc, không tranh sự đời.”

Từ ngày nghe được chí hướng của Vương Lăng, trong lòng Cơ Dung Quân cứ luôn hiện ra một cảnh tượng, là chính y chen lấn tới sát đầu mũi trán trong quan trường, mang theo một thân khối bụi hồng trần cuộn cuộn, quay đầu nhìn lại, Vương Lăng đứng ở một nơi non xanh nước biếc, lưỡng tự thanh phong, vui vẻ mỉm cười, trên người phủ một luồng sáng chói lọi như tiên tử.

Tạ Lạc Bạch nhìn Cơ Dung Quân đã thả hồn lên chín tầng mây, lắc đầu bỏ hai hột đậu phộng vào miệng.

Sau khi báo cáo lên trên, vài ngày sau liền có phong thưởng đưa xuống, Vương Lăng được phần lớn nhất. Hai cái đai ngọc, mấy đỉnh vàng, một bình ngự tửu. Những người còn lại mỗi người được một đai ngọc và một bình ngự tửu.

Vương Lăng tiếp nhận phong thưởng, thần sắc thập phần bình tĩnh, Ứng Cảnh Lan đến trước bàn hắn, cầm đai ngọc của mình so với cái của Vương Lăng: “Đan Chu ca, phần thưởng thật khác nhau, hai cái đai của huynh màu sắc và hoa văn đều tinh xảo hơn của ta”, sau đó lại cười hi hi kêu Vương Lăng mời rượu. Ngoài Ứng Cảnh Lan còn có một đám đốc an lang cùng nhau phụ họa, Cơ Dung Quân từ trong sảnh bước ra nói: “Nếu thực sự muốn uống rượu, đêm nay đến Tần Hạc lâu đi, mọi người đều ra sức mới có thể sớm kết thúc vụ án, còn nhận được phong thưởng, tiệc rượu này nên để ta mời”. Các đốc an lang tất nhiên sôi nổi đồng ý, Cơ Dung Quân đứng ở cửa phân giữa nội sảnh và ngoại sảnh, nhìn chăm chú Vương Lăng, mỉm cười.

Buổi tối, Vương Lăng ngồi trong kiệu trên đường từ tửu lâu hồi phủ, cẩn thận cân nhắc, gần đây Cơ Dung Quân hình như đối với mình thân cận hơn nhiều, khiến hắn có chút không hiểu, hắn vào Giám sát đốc an

ti không lâu, hấn và Cơ Dung Quân bắt quá ở cùng ti bộ, gặp mặt gặt đầu, nói mấy câu khách sáo, quan hệ không hơn. Vậy mà bất tri bất giác, Cơ Dung Quân không biết vì cái gì bắt đầu trở nên thân thiết, ví dụ trong buổi tiệc hôm nay, Cơ Dung Quân thay hấn cảm không ít rượu mời, còn mấy lần gặp thức ăn cho hấn, Vương Lăng trước giờ luôn lo lắng cho người khác, bỗng nhiên được đối đãi như thế, thập phần không thích ứng, cả người cảm thấy không được tự nhiên, hấn cố gắng hồi tưởng, chính mình hấn là chưa làm ra chuyện gì để Cơ Dung Quân phải chịu ơn hay cảm kích cả, càng không hiểu ra làm sao.

Kiếp đến trước cửa, Vương Lăng hạ kiệu, gã sai vặt đứng chờ đã lâu vội vàng chạy tới báo: “Thiếu gia, Quốc cữu gia đến đây, đã ngồi trong đại sảnh đợi cậu gần nửa canh giờ rồi.”

Wương Lăng vội vàng chạy tới chính sảnh, quả nhiên nhìn thấy thân cữu cữu cũng là Quốc cữu gia đang ngồi trong phòng, đôi mắt sắc bén nhìn hấn bước nhanh vào cửa, thần tình nghiêm nghị.

Wương Lăng cung kính khom người vấn an, Quốc cữu khuya khoắt còn tới đây chắc không phải kiếm hấn hưng sư vấn tội, ông đưa tay nâng hấn dậy, trong thần sắc nghiêm trang lại lộ ra vài phần từ ái của bậc trưởng bối: “Chuyện kia đã sớm có người báo cho ta biết, ta cũng hiểu trong Giám sát đốc an ti, mỗi một người đều có thân thể không đơn giản, nhất là nhi tử Cơ gia và nhi tử Tạ gia, người tự bảo vệ mình đã là không đơn giản rồi, dù sao ngoại công di mẫu còn cả cữu cữu không giống nhà người ta, không giúp người được nhiều... ai...”, lại đưa tay vỗ vỗ bả vai Vương Lăng, “Ta hôm nay đến đây là vì chuyện khác. Người năm nay đã hai ba hai bốn tuổi mà còn chưa kết hôn, thật sự người cũng không còn nhỏ, ngoại tổ mẫu người kêu ta thay người tìm xem, có nhi tử nhà ai gia thế nhân phẩm đều tốt”, tiếp tục vỗ vỗ vai Vương Lăng, thần sắc càng từ ái, “Hiện giờ nhị thiên kim nhà Hộ bộ Triệu thượng thư, thanh xuân mười tám, đoan trang hiền thực, cữu cữu muốn làm mai nàng cho người, không biết người có bằng lòng không?”

Wương Lăng có chút kinh ngạc, hấn thân phận cũng tạm tạm, làm một chức quan nhàn tản nho nhỏ, phạm những tiểu thư được giới thiệu cho hấn, không phải điếc thì là câm, không phải mù thì là không đi được, nói chung là không hoàn chỉnh. Thiên kim nhà Hộ bộ Thượng thư kim chi ngọc diệp, sao lại có thể gả cho hấn?

Wương Lăng kính cẩn đáp: “Đa tạ cữu cữu quan tâm, tiểu chất như vậy cũng không dám kén chọn gì, chỉ cầu một hiền thê, nhân phẩm đoan chính, tứ chi kiện toàn là đủ rồi.”

Quốc cữu hiền hòa nói: “Tất nhiên tất nhiên, ngoài thiên kim của Triệu thiên thư, cậu còn thay người xem xét vài vị danh môn thiên kim khác nữa, năm nay năm sau đều là năm tốt, nếu có thể kịp thì cuối năm nay đầu năm sau gì đó tính chuyện đại sự...”, trong giọng nói lại có thở dài, “Phụ mẫu người ở dưới cữu tuyền cũng có thể an tâm.”

Buổi tối, Vương Lăng ở trong phòng ngủ, đối với ánh nến, xuất thần một trận.

Hấn sống trên đời hai mươi mấy năm, tất nhiên cũng có nghĩ qua chuyện tìm yếu điệu thực nữ nắm tay động phòng, chấp tử giai thủ. Hấn không tham vọng cái gì khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc giai nhân, cảm thấy chỉ cần tướng mạo vừa phải, thanh tú đoan chính là được, bởi vì chính hấn tính nết có chút lãnh đạm, cho nên cũng thích nữ tử ôn nhu, dịu dàng như nước, thanh âm mềm nhẹ. Có thể cùng mình bầu bạn tiền hoa hạ nguyệt, khi rảnh rỗi sẽ giúp nàng vẽ chân mày, mùa đông cầm bàn tay nhỏ nhắn lạnh lạnh của nàng giấu vào vạt áo...

Nhưng từ sau mười sáu mười bảy tuổi, lần lượt từng đám từng đám đề thân đều bị hấn gạt bỏ, hôm nay một lần nữa nghe cữu cữu nói đến chuyện thành hôn, trong lòng hấn chỉ có cảm giác đờ đẫn, rồi sau đó nghĩ, ừm, chỉ cần sống chung hòa hợp là được rồi.

Ngày hôm sau, ở trong nha môn, gần chạng vạng, Ứng Cảnh Lan chạy tới nói: “Đan Chu ca, đêm nay đầu bếp nhà huynh có rảnh rỗi không?”

Wương Lăng nhất thời không kịp phản ứng: “A?”

Ứng Cảnh Lan trong nháy mắt nở nụ cười: “Ta hôm đó ăn món cá xong nhớ mãi không quên, sinh bệnh tương tự với đầu bếp ở nhà Đan Chu ca rồi, cho nên hôm nay tới đây hỏi thăm xem nếu được thì ta đến ăn ké một chút.”

Wương Lăng cười nói: “Có”. Ứng Cảnh Lan cực kỳ hứng thú hẹn hấn chiều tối sẽ cùng về Vương phủ, đang thương nghị thì Tạ Lạc Bạch đi ngang qua nói: “Thương lượng cái gì vậy, ta hình như nghe được có nói đến

ăn uống nha”. Ứng Cảnh Lan lộ tức trả lời: “Ta đối với đầu bếp ở quý phủ Đan Chu ca tương tự thành họa, tối nay muốn đến ăn một bữa để an ủi nỗi tưởng niệm của ta”. Tạ Lạc Bạch nhất thời hai mắt lấp lánh tỏa sáng: “Thì ra ở quý phủ Đan Chu huynh lại có đầu bếp cao tay như vậy, tối nay có thể cho ta đến mở mang tầm mắt không?”. Đang nói, Cơ Dung Quân bưng chung trà tới, Tạ Lạc Bạch cao hứng: “Dung Quân, tối nay ta và Ứng Cảnh Lan hiền đệ đi quý phủ của Đan Chu huynh thưởng thức tay nghề đầu bếp, người cùng đi không?”

Cơ Dung Quân cười một chút, hai mắt nhìn chăm chú Vương Lăng nói: “Không biết Vương Lăng có nguyện ý để cho ta đến quấy rầy không?”

Wương Lăng làm sao có thể nói không, vì thế khi mặt trời lặn về tây, Ứng Cảnh Lan, Tạ Lạc Bạch cùng Cơ Dung Quân đã ngồi trong hoa viên nhà Vương Lăng hóng mát uống trà, Tạ Lạc Bạch cầm chén trà thần nhiên nói: “Hậu viên nhà Đan Chu huynh thật sự là cảnh đẹp ý vui, ta phải thường tới mới được...”

Mọi người đang uống trà thì có nha hoàn vội vàng chạy tới nói với Vương Lăng: “Thiếu gia, cô lão phu nhân kêu cậu nhanh tới chính sảnh, Quốc cữu gia phái bà mai tới rồi.”

11. Chương 11

Đệ thập nhất chương

Wương Lăng còn chưa kịp phản ứng, hai mắt Tạ Lạc Bạch đã phát sáng, Cơ Dung Quân thần sắc khê biến, Ứng Cảnh Lan cũng kinh ngạc mở to hai mắt. Tạ Lạc Bạch mở chiết phiến, nhẹ răng cười: “Bà mai? Chẳng lẽ là đến mai mối cho Đan Chu huynh sao? Đan Chu huynh đúng là nên thú một hiền thê về bầu bạn, chẳng biết sẽ là tiểu thư nhà nào đây?”, vừa nói vừa đứng dậy, chiết phiến trong tay lay lay, “Nói đến nữ nhân, Đan Chu huynh người vốn là người khiêm tốn, cũng không qua lại nhiều, nhưng nữ nhi trong kinh thành ta với Dung Quân biết không ít, có lẽ có thể cho người ý kiến đó. Chẳng hay người có tiện đưa chúng ta cùng đi gặp bà mai không?”

Cơ Dung Quân nhíu mày, “Lạc Bạch người đừng hồ đồ nữa, đây là việc riêng của Vương Lăng”, y khê giương mắt nhìn Vương Lăng một chút, “Ta thấy... chúng ta là người ngoài, nên tránh đi thì hơn”.

Tạ Lạc Bạch không đồng ý: “Ai nha, cái gì mà người ngoài chứ, hưởng hồ cũng không phải đi gặp vị tiểu thư nào, chỉ là nghe bà mai nói chuyện thôi mà, người cũng biết lời của bà mai không đáng tin, nếu bà ta hoa ngôn xảo ngữ đem đến một phụ nhân miệng méo mắt lé mặt rỗ, chờ đến khi vào động phòng rồi Đan Chu huynh mới hối hận thì có phải khổ cả đời không. Để chúng ta cùng đi, có thể giúp huynh ấy cân nhắc.” (Lạc Bạch, anh hình dung cũng hơi quá rồi *lau mồ hôi*)

Cơ Dung Quân lại nhìn qua Vương Lăng, thần sắc đạm nhiên, không lên tiếng.

Ứng Cảnh Lan vẻ mặt đầy mong chờ: “Đan Chu ca, kỳ thực ta cũng rất muốn nghe, nhưng nếu huynh thấy không tiện thì thôi vậy.”

Wương Lăng chỉ nói: “Đa tạ các người quan tâm ta, chỉ đến nghe một chút chắc bà mai cũng không có ý kiến gì, làm phiền các người rồi.”

Tạ Lạc Bạch cười tủm tỉm: “Không phiền không phiền, Đan Chu huynh bình thường chiều cố bọn ta nhiều như vậy, thỉnh thoảng chúng ta cũng phải quan tâm tới Đan Chu huynh chứ.”

Wương Lăng gật đầu với tiểu nha hoàn, nàng liền đi trước dẫn đường, Tạ Lạc Bạch sải bước đi bên cạnh Vương Lăng, Ứng Cảnh Lan cười vui vẻ chạy theo, Cơ Dung Quân ở sau cùng, chậm rãi đứng dậy, im lặng đi phía sau.

Bà mai Quốc cữu phái tới là bà mai Mã trứ danh kinh thành, chuyên mai mối cho quan lại thế gia, bà mai Mã là một phụ nhân ngoại ngữ tuần, ăn mặc khéo léo, bên cạnh có hai tiểu đồng, đang cùng cô của Vương Lăng hàn huyên mấy câu. Mấy năm nay việc trong phủ đều do một tay Vương Lăng lo liệu, cô lão thái thái đã quen an nhàn không muốn thêm việc vào người, sau khi cho người đi kêu Vương Lăng tới thì nói là cần nghỉ ngơi một chút, dứt lời liền quay về phòng.

Vương Lăng vừa từ sau bình phong bước ra, bà mai Mã lập tức cúi người vấn an, vừa ngẩng đầu đã thấy phía sau Vương Lăng là Tạ Lạc Bạch, Ứng Cảnh Lan và Cơ Dung Quân, không khỏi trợn to mắt, miệng nở nụ cười tươi như hoa: “Lão thân mắt kém, xin hỏi hai vị đây có phải là Tạ tiểu công tử nhà Hộ quốc công, và thứ công tử nhà Cơ thái sư? Vị còn lại lão thân không nhận ra, nhưng nhìn khí độ hẳn cũng là một vị quý nhân, lão thân hôm nay thực là có phúc, cùng lúc gặp được mấy vị đại quý nhân”, lại cúi người vấn an, nịnh hót một hồi mới chịu vào chuyện chính.

“Vương công tử, hôm nay lão thân đến đây là thay công tử tìm mấy vị thiên kim tiểu thư, Vương công tử hẳn là đã nghe Quốc cữu gia nói qua rồi. Lão thân làm bà mai nhiều năm như vậy, nhưng cũng chưa từng gặp mối lương duyên nào tốt như lần này đâu. Vương công tử xuất thân danh môn, tướng mạo đường hoàng, tính tình tốt, trên quan trường lại tiền đồ vô lượng, nhìn khắp kinh thành hỏi có mấy vị tiểu thư xứng đôi với công tử đây? Tam tiểu thư của nhà Định Vĩnh Bá đoan trang hiền đức, thật sự là một tiểu thư khuê các, thập phần có phong phạm thiên kim! Hơn nữa luận dung mạo, thứ cho lão thân phải nói một câu chim sa cá lặn mỹ mạo Tây Thi cũng không quá đáng. Cùng với Vương công tử đây thành một đôi quân tử thực nữ, thật tương xứng...”

Vương Lăng nghe đến đó, ngẩn người, ngày hôm qua cữu cữu còn nói là thiên kim nhà Hộ bộ Triệu Thượng thư, thế nào ngày hôm nay lại biến thành tiểu thư nhà Định Vĩnh Bá?

Bà mai Mã hai phiến môi khép khép mở mở, ba hoa không ngớt, Vương Lăng chăm chú nghe, thầm nghĩ nói vậy, vị tiểu thư này tựa hồ cũng không khiếm khuyết chỗ nào, ít nhất tứ chi đầy đủ, tướng mạo hẳn là cũng không quá kém, không có gì đáng chê trách... Không biết thú thiên kim nhà Định Vĩnh Bá cần bao nhiêu tiền, sính lễ thế nào, cũng không biết nàng thích gì ghét gì, ăn lạt hay ăn ngọt...

Hắn vừa thoáng di thần, tâm trí đã càng chạy càng xa, người ngoài nhìn vào còn tưởng là hắn bị mấy lời hoa mỹ của bà mai làm động tâm rồi, Mã bà mai vì vậy càng nói càng hăng, Tạ Lạc Bạch ngồi một bên cố nhịn cười, Ứng Cảnh Lan hết nhìn bà mai lại nhìn Vương Lăng, Cơ Dung Quân đứng bên cạnh nhìn Vương Lăng đang thất thần, trên mặt y không lộ ra chút biểu cảm.

Bà mai Mã nói một hơi, thở hổn hển thuận khí, còn định nói tiếp: “... hơn nữa vị tiểu thư này còn...”

Cơ Dung Quân bỗng nhiên mở miệng nói: “Thiên kim nhà Định Vĩnh Bá...”

Tạ Lạc Bạch phẩy quạt, chặn ngang lời Cơ Dung Quân: “Ta nghe bà nói nửa ngày, đang muốn hỏi, vị thiên kim nhà Định Vĩnh Bá này, hình như gần đây đi đâu mất, giờ đã tìm về rồi sao?”

Khi Cơ Dung Quân mở miệng, Vương Lăng cuối cùng cũng đã hồi thần, mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn bà mai, lại nhìn Cơ Dung Quân nhưng Cơ Dung Quân không nhìn hắn, vẫn lẳng lặng đứng đó, diện vô biểu tình.

Mã bà mai nặn ra một nụ cười: “Ha hã, chuyện hai vị công tử nói, lão thân thật chưa từng nghe qua... Việc này lão thân cũng không biết... Nếu Vương công tử thấy tiểu thư nhà Định Vĩnh Bá không thích hợp, kỳ thực còn có hai vị thiên kim, một vị là chất nữ của Hứa Thừa tướng...”

Tạ Lạc Bạch nói: “Nga, Đan Chu huynh, hình như là biểu muội của Hứa Trật với Hứa Lật trong ti bộ chúng ta. Lại nói tiếp, hai người bọn họ hình như chỉ có một biểu muội, hay cái kia...”

Bà mai Mã lập tức nói: “Vương công tử cũng biết, vị tiểu thư này kỳ thực phẩm tính tốt, ôn nhu văn tĩnh, tri thư đạt lễ, cùng với người bình thường nghe được nói được cũng không có gì khác biệt, về mặt này các tiểu thư khác so ra còn kém nàng!”

Tạ Lạc Bạch cười: “Đúng vậy, không nói thật là tốt, sẽ được yên tĩnh. Nhưng đại khái là phu thê không thể nắm tay thấp đèn nhàn thoại, có chút tịch tịch. Ai, Đan Chu huynh người thích như vậy?”

Về mặt tươi cười của bà mai như bông hoa trong gió run lên nhẹ nhẹ: “Lão thân... lão thân cũng không rõ lắm... Vương công tử, trong những tiểu thư Quốc cữu gia muốn ta giới thiệu cho công tử, trừ hai vị đã nói ra, còn lại nhị thiên kim của Hộ bộ Triệu Thượng thư.”

Vương Lăng nghe tới vị tiểu thư này, nhìn bà mai Mã, thần tình có chút thay đổi.

Bà mai Mã cười nói tiếp: “Vị tiểu thư này, thật không biết dùng ngôn từ nào diễn tả, tướng mạo xinh đẹp, phẩm cách đoan trang, ôn nhu hiền thực, tinh thông thi họa nữ công, điểm tốt của nàng công tử đi hỏi thăm

thì biết, lão thân không dám nhiều lời. Tuy nói thế này không tốt, nhưng hai vị tiểu thư vừa rồi so với vị này, đúng là thiên soa địa biệt. Vương công tử tự mình suy nghĩ một chút, dù sao cũng là chung thân đại sự. Lão thân đã nói xong, nhân duyên của công tử còn phải xem ý trời định đoạt, lão thân quấy rầy đã lâu, xin cáo từ...”

Lại vái chào, mang theo hai tiểu đồng vội vã rời đi.

Ứng Cảnh Lan thở dài: “Thiệt đúng là ba hoa chích chèo, nghe thật đáng sợ.”

Tạ Lạc Bạch gấp quạt lại: “Đâu chỉ là ba hoa, đây quả thực là đổi trắng thay đen! Cái cô nhà Định Vĩnh Bá kia bỏ trốn cùng thư sinh nào đó không có kết quả tốt mới mò về mà bà ta cũng dám đi làm mai cho Đan Chu huynh. Lại còn biểu muội của Hứa Trật...”

Ứng Cảnh Lan vẻ mặt khiếp sợ, Vương Lăng cười khở: “Để các vị chê cười rồi, nhân duyên của ta trước nay luôn không suôn sẻ, ta cũng đã quen, không có trông chờ gì cả.”

Tạ Lạc Bạch cười cười: “Nói vậy cũng không hẳn, thiên kim nhà Triệu Thượng thư xác thực phương danh lan xa, hơn nữa ai ai cũng khen nàng hiền lương thực đức, ôn nhu mỹ mạo, là giai nhân hiếm có trên đời”, chiết phiến theo lời nói nhẹ nhàng đập đập trong bàn tay Tạ Lạc Bạch, “Ta thấy khi nói tới vị thiên kim này Đan Chu huynh cũng đặc biệt lưu ý, đã động tâm rồi sao?”

Wương Lăng ho nhẹ một tiếng, mặt hơi nóng lên, Cơ Dung Quân vẫn đứng yên, một bộ dáng chuyện không liên quan đến mình.

Ứng Cảnh Lan nói: “Loại chuyện này thật là phiền phức, nói ra không sợ chê cười, ta từ nhỏ đã có ước định chung thân, nhưng có người nói vị tiểu thư kia nếu ta không làm quan trên tam phẩm nàng sẽ không chịu gả cho ta, ta thấy nàng một là từ hôn gả cho người khác, hai là cứ giữ cái hôn ước rồi ở trong khuê phòng ngày ngốc cả đời đi.”

Tạ Lạc Bạch và Ứng Cảnh Lan trò chuyện với Vương Lăng thêm vài câu, lúc ăn tối ba người ta một câu người một câu nói đến vui vẻ, bất tri bất giác đã uống thêm vài chén rượu, Vương Lăng tửu lượng không tốt lắm, vừa hơi quá chén đã văng đầu hoa mắt thiên toàn địa chuyển, đến khi Tạ Lạc Bạch cùng Ứng Cảnh Lan đứng dậy cáo từ, Vương Lăng muốn ra tiễn, chân đã đứng không vững, cũng chẳng phân được đông tây, tầm mắt mờ mịt, rốt cục ai cáo từ trước ai cáo từ sau, ai đi ai ở đều không rõ nữa. Hắn được ai đó ôm về phòng ngủ, tiểu tư nha hoàn không ngừng nói cảm tạ với người kia. Khi hắn được đặt lên giường, lại tựa hồ có ai cúi đầu tha thiết bên tai: “Ta đã từng nói với người, tương lai người không cần ai bầu bạn, ta cùng người, cả đời. Lời này... người hẳn đã quên rồi”. Vương Lăng muốn mở mắt nhìn nhưng mí mắt cứ nặng như chì, chần bồng ảm áp phủ lên người, hắn nặng nề rơi vào giấc ngủ.

....

Cảm thấy tội anh Cơ Dung Quân lắm, ôm ấp tình cảm từ rất lâu, thay đổi bản thân chỉ mong xứng với người kia, nhưng người kia ngốc quá không hay không biết. Và bi kịch nhất là đại thần drop cái truyện này rồi:((

12. Chương 12

Đệ thập nhị chương

Sáng hôm sau Vương Lăng rời giường, cảm giác say rượu đã không còn, đầu mơ hồ trường đau.

Tứ Kính bưng chậu nước rửa mặt để trên giá rồi nói, “Thiếu gia, đêm qua cậu say quá trời, Cơ công tử đã giúp đưa cậu về phòng, cũng đã rất khuya nên Cơ công tử ngủ lại chỗ chúng ta một đêm, giờ đang ở khách phòng bên trái.”

Wương Lăng xoa nhẹ thái dương, lơ mơ nhớ tới tối hôm qua mình hình như đã uống rất nhiều, quả thật có ai đó cùng bọn tiểu tư đưa mình vào phòng, nguyên lai đúng là Cơ Dung Quân. Hắn cảm thấy có chút hổ thẹn: “Cơ công tử đã dậy chưa?”

Tứ Kính nói: “Mới vừa thức dậy, đã có người đi hầu hạ Cơ công tử rửa mặt.”

Vương Lăng đi tới phòng khách, Cơ Dung Quân vừa rửa mặt xong, chỉ mặc nội bào đang ngồi trong phòng. Vương Lăng mở lời, “Hôm qua thật hổ thẹn, ta uống nhiều quá, không hảo hảo tiếp đón các người, lại còn liên lụy tới người chiếu cố ta.”

Cơ Dung Quân mặt vẫn còn vẻ buồn ngủ, miễn cưỡng trả lời, “A, cũng không có gì, hưởng hồ ta tá túc quý phủ một đêm, coi như đã đòi được vốn rồi”, nâng tay dè lên huyệt thái dương, lại nói, “Chắc là hôm qua uống nhiều quá, thật đau đầu, dù sao hôm nay cũng không có việc gì quan trọng, không bằng cho người tới chuyển lời, chúng ta hôm nay không đến ti bộ, được không?”

Vương Lăng đầu cũng đang đau muốn chết, cảm thấy như vậy cũng tốt, liền kêu Tứ Kính tới phủ Ứng Cảnh Lan, hỏi xem hôm nay Ứng Cảnh Lan có đi ti bộ không, thay mình và Cơ Dung Quân báo nghỉ.

Phân phó Tứ Kính xong, chỉ còn lại Vương Lăng và Cơ Dung Quân trong phòng, Cơ Dung Quân nhìn y phục trên người mình, nhíu mày, “Hôm qua quá chén, ngoại bào ta bẩn rồi, hiện tại mới thấy trên người cũng toàn mùi rượu. Ta muốn tắm rửa một chút, Vương Lăng, người có thể cho ta mượn y phục không?”

Vương Lăng nhất thời cảm giác mình chiếu cố không chu đáo, loại chuyện này nguyên bản không nên chờ Cơ Dung Quân mở miệng yêu cầu, đã sớm dự bị, vội vàng nói: “Hảo hảo.” Lại kêu người đi nấu nước ấm, tiếp tục tự mình đi tìm xiêm y.

Cơ Dung Quân cao hơn Vương Lăng một chút, nhưng thân hình không sai biệt nhiều, Vương Lăng tìm một bộ tiết y sạch mình chưa mặc qua, nhưng ngoại bào thì không có đồ mới, đành phải tìm một bộ bình thường ít mặc đưa tới.

Khi hẩn mang y phục trở lại khách phòng, Cơ Dung Quân đang ngâm mình trong đục dũng, Vương Lăng cầm y phục để lên ghế, không dám nhìn về phía Cơ Dung Quân, vội nói, “Thật ngỡ ngàng, hạ nhân nhà ta không hiểu quy củ, đem nước tới rồi bỏ đi, không ở đây hầu hạ người.”

Cơ Dung Quân cười, “Là ta kêu bọn họ đi, ta không thích để người khác hầu hạ, phiền phức lắm.”

Vương Lăng cho rằng Cơ Dung Quân nhất định là không quen để người lạ phục vụ mình, mỉm cười, “Người nếu không quen được hầu hạ, hay là để ta chà lưng cho người?”

Cơ Dung Quân ngăn người, Vương Lăng ngồi lên chiếc ghế đầu để phía sau đục dũng, xắn tay áo, cầm khăn nóng để lên lưng Cơ Dung Quân xoa xoa. Cô cô của Vương Lăng thích bỏ dục trong nước tắm, nên trong phủ luôn để sẵn bột tắm có pha tử đinh hương, trầm hương cùng phấn hoa, hơi nước bốc lên, hương khí mê người. Vương Lăng chà khăn trên lưng Cơ Dung Quân, không quên thân thiết nói, “Có lúc nặng tay nhẹ tay gì đó người nhớ nói cho ta biết.”

Cơ Dung Quân thanh âm nặng trĩu trong hơi nước mịn mờ, mơ hồ ừ một tiếng.

Vương Lăng lại cảm thấy tình cảnh này có điểm quen thuộc, khiến hẩn nhớ lại một chuyện cũ, không khỏi hé miệng cười cười.

Chà lưng cho Cơ Dung Quân xong, Vương Lăng ra khỏi khách phòng, cảm giác trên người mình cũng toàn mùi rượu rất khó chịu, lại kêu người chuẩn bị nước tắm đem đến phòng mình.

Khi hẩn tắm rửa thay y phục xong, Cơ Dung Quân đã đứng trong hành lang, tóc ướt buông xõa, mặc y phục của Vương Lăng cũng không có chỗ nào là không thích hợp, ống tay áo lay lay trong gió sớm, khiến mấy tiểu nha hoàn gần đó đỏ bừng hai má, trộm nhìn không dứt. Một lúc sau khi đang dùng điểm tâm, cơ lão thái thái vừa rời giường không lâu, nhìn thấy Cơ Dung Quân lập tức sáng khoái tinh thần, tán thán, “Công tử nhà ai, bộ dạng thật đẹp”. Dứt câu liền giữ chặt lấy Cơ Dung Quân liên miên hàn huyên nửa ngày, cả điểm tâm cũng không ăn mấy miếng, ăn xong vẫn không chịu buông, kêu Cơ Dung Quân phải thường xuyên đến chơi.

Vương Lăng thật vất vả mới cướp được Cơ Dung Quân khỏi tay cô lão thái thái đưa ra ngoài phòng, mặt đầy mồ hôi nói: “Ngỡ ngàng, cô lão nhân gia nhà ta có chút đông dài, lần trước Cảnh Lan lúc đến đã bị giữ chặt hàn huyên nửa ngày, ngày hôm nay lại là người.”

Cơ Dung Quân khẽ cười: “Không có gì, lão nhân gia thân thiết như vậy, ta thực vui mừng.” Lại nói, “Quý phủ vừa đẹp vừa yên tĩnh, ta hai lần trước đều là chạng vạng mới đến, bây giờ nhìn cảnh vật trong nắng

sớm, so với giữa trời chiều, đúng là bất đồng.”

Vương Lăng vì thế cùng Cơ Dung Quân đi dạo một vòng, Cơ Dung Quân ngắm nhìn phong cảnh, cảm khái, “Khó trách tâm cảnh của người lại đậm bạc thanh thần như vậy, năm rộng tháng dài, nếu có thể giống như buổi sáng hôm nay... ta rất thỏa mãn, không cầu gì nữa”, nói xong ngưng mắt nhìn Vương Lăng.

Vương Lăng nghe lời này, trong lòng có chút hỗn loạn, nhưng vẫn nghĩ Cơ Dung Quân từ nhỏ đến lớn nhất định là chịu nhiều bó buộc, khó có được nửa ngày rảnh rỗi ném trải cuộc sống an nhàn.

Cơ Dung Quân thấy Vương Lăng không đáp lời, cũng không nói cái gì nữa, đem ánh mắt dời đi nơi khác, như đang suy nghĩ cái gì.

Cơ Dung Quân ở trong phủ Vương Lăng ngây người cho tới trưa, gần giữa trưa mới cáo từ rời đi. Vương Lăng tiễn y ra cửa phủ, khi trở lại phòng thì cô lão phu nhân còn ở trong sảnh hóng mát, hai nha hoàn ở bên cạnh đấm chân, cô lão phu nhân nheo mắt nói với Vương Lăng: “Vị công tử vừa mới đi kia, ta cảm thấy hình như đã từng gặp ở đâu đó thì phải, có chút quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra.”

Vương Lăng đáp: “Cơ công tử mới đến mấy lần, cô cô là lần đầu gặp, chắc là nhớ nhầm với ai rồi.”

Lão thái thái do dự mà gật gật đầu, lại nói: “Nhưng ta cảm thấy thật sự rất quen mắt.”

Hôm sau Vương Lăng đến ti bộ, không lâu sau Tạ Lạc Bạch cũng tới, mở miệng chào hỏi, “Đan Chu huynh, đêm đó sau khi ta và Ứng hiền đệ rời đi, người với Dung Quân đã làm gì? Hôm qua cả hai người cũng không đến ti bộ...”

Vương Lăng lúc này đang ở nội sảnh, Cơ Dung Quân cũng đã đến, ngẩng đầu khỏi đồng hồ sơ, thần sắc đoan chính, “Lạc Bạch, ta chỉ là uống nhiều quá không tiện đi đường đêm, ở lại phủ Đan Chu huynh tá túc một đêm, rồi sau đó vì hôm trước uống say, đầu rất đau mới không đến ti bộ.”

Tạ Lạc Bạch thần tình đã hiểu rõ ràng, gật gật đầu, tay gõ gõ cây quạt: “Nga, nhưng —— ta nhớ Dung Quân người khuya ngày hôm trước uống đến không coi là nhiều, Cơ công tử tử lượng của người danh chấn kinh thành, làm sao lại say được?” (Lạc Bạch, anh đây là cố tình gây sự với Dung Quân hả.v)

Cơ Dung Quân thần sắc lạnh nhạt: “Ta cũng không biết, có thể là gần đây tử lượng không bằng lúc trước, cũng có thể là vết thương mới vừa khỏi, thân thể không được tốt.”

Tạ Lạc Bạch lại nga một tiếng, tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía Vương Lăng nói: “Dung Quân hẳn gần đây thể lực, làm phiền Đan Chu huynh người có rãnh chiếu cố hẳn nhiều chút.”

Vương Lăng liền đồng ý. Cơ Dung Quân khẽ cau mày: “Đừng nghe Lạc Bạch nói bậy.” Tiếp tục xem hồ sơ.

Bà mai Mã vài hôm sau lại tới, lần này vứt mấy vị tiểu thư khác qua một bên, chỉ chăm chăm nói về thiên kim nhà Triệu Thượng thư, sau khi chuyện của hai tiểu thư kia lộ ra, Vương Lăng cảm thấy vị Triệu tiểu thư này quả thật là thực nữ thập phần khó gặp. Bà mai mã còn đem theo hai bức tranh vẽ Triệu tiểu thư cho Vương Lăng xem, trong tranh là một nữ tử tướng mạo dịu dàng thanh lệ, dung nhan kiêu diễm.

Vương Lăng trong lòng cũng có vài phần vừa ý, thầm nghĩ mình kiếp này có lẽ sẽ không gặp được nữ tử nào tốt hơn Triệu tiểu thư, nếu có thể cùng nàng thành thân, cũng sẽ là niềm an ủi vong linh phụ mẫu dưới cửu tuyền. Chờ khi Quốc cửu đến phủ, hỏi Vương Lăng hôn sự thế nào, Vương Lăng nhân tiện nói, “Triệu gia thiên kim đúng là giai nhân khó được, tiểu chất nếu có vị thế tử tốt như vậy vốn là tam sinh hữu hạnh, hết thấy xin cửu phụ làm chủ.”

Quốc cửu cười đến thần tình vui mừng: “Ta cũng là chọn đông chọn tây mới thay người tìm được vị hiền thê môn đăng hộ đối, người có thể kết lương duyên, ngày khác ở dưới cửu tuyền, ta cũng có thể không ghen với cha người mẹ người.”

Hôn sự đến lúc này, coi như đã định. Quốc cửu cùng Vương Lăng thương lượng, mấy ngày nữa nói với cô lão thái thái, cùng bàn bạc ngày nào đi Triệu phủ cầu hôn, sắp xếp chung thân đại sự.

Vương Lăng đối với đồng liêu kể cả Tạ Lạc Bạch hay Ứng Cảnh Lan vẫn không hé nửa lời, bởi vì cũng chưa cầu hôn, chưa tính là đã định, Vương Lăng cảm thấy vẫn chưa tới lúc nói cho mọi người biết.

Tạ Lạc Bạch cùng Ứng Cảnh Lan hỏi thăm việc hôn nhân, Vương Lăng mơ mơ hồ hồ, muốn đợi sau khi cầu hôn mới nói. Cơ Dung Quân cũng không hỏi tới, nhưng khi Tạ Lạc Bạch, Ứng Cảnh Lan mở miệng hỏi dò thì y cũng sẽ chuyển mắt nhìn về phía Vương Lăng, Vương Lăng nói còn chưa biết, Cơ Dung Quân hờ hững dời mắt đi.

Vào một buổi sáng dưới ánh mặt trời rực rỡ, Vương Lăng trên đường đến nha môn ti bộ, vừa vặn gặp phải người đại khái là nhạc phụ tương lai của hắn: Hộ bộ Triệu Thượng thư.

13. Chương 13

Đệ thập tam chương

Mặt trời rực rỡ, Triệu thượng thư khoanh tay híp mắt nhìn nhìn hắn, sau đó nói: “Vương hiền chất, trước mắt hãy còn sớm, có thể cùng ta tán gẫu chút không?”

Vương Lăng đoán, Triệu Thượng thư tìm mình nói chuyện, tám chín phần là có liên quan đến hôn sự. Hắn đã sớm nghĩ sẽ có lúc gặp phải chuyện này, lập tức gạt đầu, cùng Triệu Thượng thư tới một góc tường vắng vẻ cách Giám sát đốc an ti không xa.

Triệu Thượng thư cười nói, bên khóe mắt hiện ra tầng tầng nếp nhăn, “Vương hiền chất, Vương Tả tướng mặc dù qua đời đã lâu nhưng phong thái của ông ấy trong triều đình ngày đó, ta nhớ tới vẫn thấy vô cùng khâm phục. Bây giờ nhìn hiền chất, cảm thấy như Vương Tả tướng đứng ngay trước mắt ta.”

Vương Lăng liền đáp: “Tiểu chất vô năng, ngay cả làm cái bóng của tiên phụ cũng không xứng, chỉ sợ cuộc đời này chỉ là một kẻ tầm thường. Ngài tán thưởng như thế, tiểu chất thẹn không dám nhận.”

Triệu Thượng thư ha ha cười nói: “Hiền chất nhã nhặn lại lễ nghĩa, khiêm tốn không kiêu ngạo, hiền giờ thiếu niên đệ tử, phần lớn xốc nổi kiêu căng, giống hiền chất như vậy, thật sự đáng quý.”

Triệu Thượng thư cứ khen rồi lại khen, Vương Lăng có chút bối rối không biết làm sao mới tốt. Dân gian có câu tục ngữ, cái gì mà “Nhạc phụ xem nữ tề, càng xem càng thuận mắt”, chẳng lẽ những lời này thực sự linh nghiệm?

Vương Lăng vừa muốn đáp lại bằng một mớ lời khiêm tốn khác, Triệu Thượng thư đã nói tiếp, “Theo ta thấy, Vương hiền chất tương lai không chừng sẽ làm nên nghiệp lớn, chúng ta là cự thân, đều già cả rồi, tương lai còn phải trông vào người trẻ tuổi các người”, tay vuốt vuốt râu, lại cười rộ lên, kéo tay Vương Lăng vỗ vỗ, “Khi nào có thời gian thì đến phủ Triệu bá phụ chơi. Đúng rồi, còn phải làm việc chăm chỉ, tử đệ trọng thân các người ở trong Giám sát đốc an ti học hỏi một thời gian, ngày nào đó Thánh Thượng ra chủ ý, là có thể nhìn thấy các người trong các tư bộ rồi. Ha ha

”

Vương Lăng trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút bất ổn.

Triệu Thượng thư ngẩng đầu nhìn trời: “Cũng không còn sớm, ta phải đi đây, người cũng mau đến ti bộ đi.” Vương Lăng chấp tay cung tiễn Triệu Thượng thư, nhìn bóng quan phục ngày càng xa, bất ổn trong lòng càng tăng thêm vài phần.

Triệu Thượng thư hôm nay nói mấy thứ này với hắn, hắn là có ý ám chỉ gì đó. Chẳng lẽ sắp đến ngày đám người trong Giám sát đốc an ti được phân vào các bộ trong triều? Như vậy đây là Triệu Thượng thư cổ vũ hắn tiến lên phía trước, hay là cứu cứu đã thay hắn an bài?

Vương Lăng vừa nghĩ tới đây, đột nhiên có cảm giác nguy cơ trùng trùng, nếu cứu phụ thật sự có an bài, đại khái cũng là trù hoạch làm sao biến hắn thành con cờ trong đại nghiệp quan trường của ông, hắn bị nắm trong tay, đời này đừng mong sống yên ổn.

Vương Lăng phiền muộn rời khỏi góc tường, vừa ngẩng đầu đã thấy một người đứng cách đó không xa, tay áo đỏ sẫm trong nắng sớm nhìn có chút chói mắt. Vương Lăng bước nhanh tới, cười nói, “Cơ hiền đệ, thật trùng hợp, ta cũng vừa tới, đang định vào ti bộ đây.”

Gần đây giao tình với Cơ Dung Quân thân thiết hơn, Vương Lăng tự cảm thấy xưng hô “Cơ giám sát”, “Cơ công tử” hơi xa lạ quá, liền sửa lại gọi Cơ Dung Quân là “Cơ hiền đệ.”

Cơ Dung Quân không biết vì sao mà sắc mặt không được tốt, tuy rằng nhìn rất ung dung nhưng trong đôi mắt mờ hồ ẩn giấu một tia hàn ý, “Ta vừa lúc đi ngang, thấy Triệu Thượng thư với người nắm tay đứng đó, trò chuyện thật vui vẻ, chẳng lẽ hôn sự của người với bị thiên kim Triệu gia kia đã định xong rồi?”

Wương Lăng do do dự dự nói: “Còn chưa xác định. Ước chừng tính...”

Cơ Dung Quân lạnh lẽo buông một câu, “Ước chừng đã chắc mười phần, hay là cả bát tự cũng đã xem xong? Trong lòng người đã quyết muốn kết hôn với thiên kim nhà Triệu Thượng thư sao?”

Wương Lăng ánh mắt mờ mông lung, “Cơ hiền đệ, người cũng biết, tuổi ta không còn nhỏ, Vương gia ta ít người, ta nếu không thú thê sinh con, chỉ sợ cha mẹ dưới cửu tuyền không yên lòng. Mấy năm nay có không ít mai mối, nhưng...”, càng nói ánh mắt hần càng mờ mông lung, miệng lộ ra nét cười khổ, “Vị thiên kim Triệu gia này, ôn nhu hiền thực, đoan trang thanh lệ, nếu nàng chịu gả cho ta, đã là phúc khí của ta. Cái gọi là lưỡng tình tương duyệt kinh thiên động địa gì đó cũng chỉ là truyền kỳ diễn nghĩa mà thôi, có thể gặp được người cùng mình bầu bạn tới bạc đầu, cùng sinh con đẻ cháu, vậy cũng đủ rồi, ta không kết hôn với nàng thì còn có thể là ai?”

Những lời này cũng là những gì nghẹn trong lòng Vương Lăng mấy ngày nay, một lúc không tự chủ đã nói ra hết. Vương Lăng vẫn mờ mịt nhìn một hướng nào đó, Cơ Dung Quân vẫn lặng lẽ nhìn hần, hàn ý trong mắt tàn phai thành bi thương nhợt nhạt.

Wương Lăng kỳ thực từng có người hôn ước, là thiên kim của tiền Ngự sử đại phu Tả Thiêm.

Cũng là vào một ngày trời nắng nóng, mặt trời gay gắt, người Tả gia tới phủ Vương Lăng, họ tới không phải để thương nghị việc hôn nhân, mà là đến từ hôn.

Tả gia lời nói đường hoàng, thập phần khách khí, rằng tiểu thư nhà họ cơ thể yếu ớt có bệnh không tiện nói ra, không dám chậm trễ tương lai tốt đẹp của nhi tử Vương Tả tướng, tự nguyện từ hôn.

Wương Lăng khi ấy chỉ là một thiếu niên gầy yếu, thật cũng không có biểu hiện tức giận hay thần thái dầy sóng gì, rất nhu hòa ký tên lên thư từ hôn, trả lại viên ngọc làm tín vật cho thiên kim Tả gia. Nhưng Cơ Dung Quân biết, viên ngọc đó luôn được Vương Lăng cẩn thận cất trong túi lụa, mỗi lần lấy ra xem đều ngây ngô cười, vui vẻ như mộng thấy được ăn chân giò.

Đêm hôm đó, Vương Lăng một mình ngồi dưới tán cây trong hậu viên, hứng gió trọn một đêm.

Ngày hôm sau lại thấy ai cũng cười hì hì, giống không có việc gì xảy ra.

Lấy được một hiền thê, sinh con dưỡng cái, việc này với Vương Lăng mà nói, là thập phần khao khát, giờ sắp thành sự thật.

Wương Lăng kinh ngạc nhìn Cơ Dung Quân, “Cơ hiền đệ, sắc mặt người tái nhợt, thân thể không khỏe sao? Có muốn đi đại phu không?”

Cơ Dung Quân miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Không có gì, có thể là đêm qua ngủ trễ, ta vào uống một chén trà là được rồi.”

Sau khi nói chuyện với Triệu Thượng thư, trong lòng Vương Lăng nghĩ trái nghĩ phải đều thấy không yên, buổi chiều sau khi hoàn tất công vụ hần vội vàng về nhà, thay thường phục muốn đến chỗ Cửu phụ hỏi rõ ràng. Vừa thay y phục xong, quốc cửu đã tự mình tìm đến cửa.

Wương Lăng tỏ vẻ khó hiểu, “Cửu phụ, chất nhi hôm nay trong hoàng thành gặp Triệu Thượng thư, ông cùng ta hàn huyên mấy câu, con cảm thấy...”

Quốc cửu nhất thời hiền lành nở nụ cười: “Kia Triệu thượng thư có nói những thứ ta định an bài cho người không?”

Wương Lăng trong lòng đại biến, thâm nghĩ không tốt. Hần thần tình mờ mịt, quốc cửu đưa tay vỗ vỗ bả vai hần: “Triệu thượng thư ước chừng bởi vì lúc ấy ở trong hoàng thành, không tiện nói rõ với người. Hôn nhân của người cùng thiên kim Triệu gia coi như đã định, ta liền yên tâm nói cho người biết một số chuyện

ta an bài giúp người. Trước đó vài ngày, bởi vì người ở trong Giám sát đốc an ti không có quyền hành gì, đều do hai tên tiểu tử Cơ gia và Tạ gia nắm giữ, người không giúp được ta, ngược lại là một chuyện tốt. Bởi vì việc này, Thánh Thượng cùng một số người trong triều rất tán thưởng người. Hiện ở trong triều, các bộ, Hộ bộ, Lại bộ, Binh bộ ta tuy đều có chút giao tình, xếp người vào đó cũng có chút bất tiện. Hình bộ cùng Ngự Sử Đài, cũng là những chỗ rất tốt, theo ta thấy, người sẽ dễ dàng vào được Ngự Sử Đài, mới đầu chức quan có thể không cao, ước chừng chỉ là tiểu quan ngũ phẩm lục phẩm gì đó, nhưng chỉ cần làm việc chăm chỉ, nhất định tiền đồ vô lượng. Nhạc phụ tương lai Triệu thượng thư này rất quan tâm tới quan lộ của người, việc này ông ta cũng mất không ít tâm tư, đối đãi người rất tốt, cũng không thua gì cữu phụ ta, đợi người thành thân cùng thiên kim Triệu gia, nhất định phải quý trọng cơ hội này, càng thêm hiếu kính nhạc phụ.”

Vương Lăng tâm tàn ý lạnh, lo lắng của hắn đã đúng, cữu phụ quả nhiên là cùng phe với Triệu Thượng thư, hai người không biết trên quan trường lại có hoành đồ đại chí gì, cữu phụ Vương Lăng cùng với Ngự Sử Đài và mấy đại quan Hình bộ không hợp nhau, hắn là cần một quân cờ đưa vào trong đó, liền nghĩ tới hắn. Triệu Thượng thư đem ái nữ của mình thành lợi thế áp lên người hắn, hiểu rõ điều này Vương Lăng thật sự lo sợ. Quan trường tranh đấu còn hung hiểm hơn chiến trường, hắn chỉ muốn an an ổn ổn ăn no uống đủ sống đến già, nay đụng phải nguy cơ trở thành con cờ trong tay tùy cữu phụ và Triệu Thượng thư sử dụng, phút chốc hắn thấy nhân sinh ảm đạm, hai mắt tối sầm.

Quốc cữu thấy Vương Lăng hơi giật mình, cho là hắn là nghe được chính mình sắp sửa vào Ngự Sử Đài, vui mừng đến choáng váng, tiếp tục vỗ vỗ bả vai hắn, nói vài câu cổ vũ rồi rời đi.

Vương Lăng một đêm lăn qua lộn lại, ngủ không ngon giấc.

14. Chương 14

Đệ thập tứ chương

Ngày hôm sau trên đường đến ti bộ, Vương Lăng tình cờ gặp Cơ Dung Quân, Cơ Dung Quân nhìn thấy hắn, ánh mắt trở nên tối sầm, phát tay áo một mình sải bước đi vào nha môn. Vương Lăng ngẩn ngơ hồn treo ngược cành cây, nên không phát giác thái độ kỳ lạ của y.

Liên tiếp vài ngày Vương Lăng đều ngơ ngẩn ngẩn như vậy. Khi ở nhà hay ở ti bộ cũng vậy, dường như không chú tâm đến bất kỳ cái gì, ai đến bắt chuyện hắn cũng chỉ ừ ừ vài tiếng lấy lệ.

Cho đến một tháng sau, một buổi tối trăng sáng sao thưa, Vương Lăng tỉnh toạ trên giường, nháy mắt bỗng cảm thấy thiên địa trở nên trong sáng.

Hắn ngộ.

Hắn đã sâu sắc hiểu được một chân lý. Việc hôn nhân này cùng với cuộc sống an nhàn mà hắn mơ ước căn bản là thủy hỏa bất dung, hắn nếu thành thân tất hậu họa vô cùng, trở thành một con thuyền nhỏ cột vào thuyền lớn, bị vùi dập trong cơn lũ triều đình tranh đấu cuộn cuộn chảy, xóc nảy không ngừng, nếu sống to ập tới, thuyền lớn bất cứ lúc nào cũng có thể chém đứt dây thừng, để cho hắn giữa sóng to gió lớn bị nghiền nát thành gỏi vụn.

Mối hôn nhân này, trăm triệu không thể thành.

Nhưng quốc cữu cùng Triệu thượng thư cũng không phải đèn cạn dầu, hiện giờ hôn sự tuy chỉ nói miệng nhưng xem như đã định, nếu hủy hôn, hắn nhất định rất thê thảm.

Chuyện này phải làm sao mới tốt?

Ngày hôm sau, Vương Lăng thần thanh khí sảng chạy đến ti bộ, ngồi nhìn mở hồ sơ một hồi chợt phát hiện một việc, “Cơ... giám sát sao hôm nay không tới?”

Tạ Lạc Bạch ngẩng đầu khỏi đồng hồ sơ, thở dài, “Đan Chu huynh, hôm nay cuối cùng trong mắt huynh cũng có chúng ta rồi. Gần đây người có phải vì lo hôn sự cùng Triệu tiểu thư đến vắng đầu rồi không, cả ngày ngơ ngẩn như ở trên mây, ai nói chuyện người cũng không để ý đến.”

Ứng Cảnh Lan đang ngồi trước bàn Vương Lăng giúp hẩn chỉnh lý công văn cũng gật đầu, “Phải đó, không nói đâu xa, Đan Chu ca huynh mấy ngày nay vội đến vội đi, cũng không mang ta đi dạo chung quanh nữa, Đường Tri huynh nói huynh là mỹ sắc trước mặt liền quên hết bằng hữu, ta đây mấy ngày nay đều ở bên cạnh thay huynh chỉnh lý công văn, huynh có phải đến hôm nay mới nhìn tới ta không?”

Trong đôi mắt trong suốt của Ứng Cảnh Lan tràn đầy ủy khuất, Vương Lăng tự thấy mình nghiệp chương nặng nề, nâng tay áo che mặt ho một tiếng, “Ta...”

Tạ Lạc Bạch thở dài, “Ai... cũng không biết Cơ Dung Quân bây giờ sống chết thế nào.”

Vương Lăng mãnh liệt ngắt đầu: “Làm sao vậy, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?!”

Ứng Cảnh Lan vội nói, “Đan Chu ca đừng hoảng, không có chuyện gì, chính là...”

Tạ Lạc Bạch lắc đầu, “Chính là... Cơ công tử gần đây không biết là bị mỹ nhân vút bỏ, hay là có chuyện gì không như ý mà cả ngày ngây ngốc, không thèm để ý tới ai, có chút giống người mấy hôm nay ấy. Đúng rồi, ta thấy hẩn hai ngày trước còn có vài lần như muốn nói chuyện với người, người khi đó ai cũng không xem vào mắt, hẩn vác vẻ mặt u oán bỏ đi. Ta cùng Ứng hiền đệ muốn khuyên giải mấy câu hẩn cũng nghe không lọt. Gần đây buổi tối hẩn đều một mình mua say, cả ngày chìm trong hũ rượu, nghe nói hôm qua nửa đêm còn uống đến nôn một trận, hôm nay nằm bẹp ở nhà. Ai... hẩn mà còn uống cho chết như vậy, sớm muộn gì cũng có chuyện thôi...”, thần tình thương xót cùng tiếc hận.

Vương Lăng nghe thấy thì hết hồn, hẩn nhớ rõ mấy ngày trước Cơ Dung Quân còn cười nói bình thường, mới vài ngày không để ý đã ra như vậy.

Vương Lăng trong lòng lo lắng, chuyện làm thế nào từ hôn tạm thời bị hẩn quăng ra sau đầu. Chạng vạng, hẩn hẹn Tạ Lạc Bạch và Ứng Cảnh Lan cùng đi thăm Cơ Dung Quân.

Tạ Lạc Bạch nói, “Ai... người thử khuyên hẩn xem, biết đâu khuyên được...”

Vương Lăng về nhà thay thường phục, sau đó kêu người chuẩn bị vật phẩm để đến thăm Cơ Dung Quân, hẩn nghĩ Cơ Dung Quân gần đây uống nhiều rượu, phải ăn cái gì thanh lương một chút mới tốt, liền mang theo trà tim sen, cao đậu xanh lạnh, lại nghĩ tới Cơ Dung Quân đang bị thương, cũng cần phải tẩm bổ, nhưng tẩm bổ cũng phải ôn hòa, không nên bổ ra tâm hỏa, vì thế lại đem theo nhung sơn linh phấn (nhung hươu và bột linh chi), huyết yến ngân sương. Hẩn nghĩ gì lấy đó, ngay cả được tẩm mà cô lão thái thái dùng nghe nói có thể an thần dưỡng sinh gì đó, hẩn cũng lấy luôn mấy bao.

Tạ Lạc Bạch và Ứng Cảnh Lan đều tự ngồi xe ngựa đến, tới trước cửa phủ Vương Lăng thấy hẩn tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ thì giật nảy mình, Tạ Lạc Bạch cười nói, “Mấy thứ này cũng đủ cho Cơ Dung Quân bệnh đến mười tám lần.”

Vương Lăng và Ứng Cảnh Lan đều là lần đầu đến phủ Thái sư, nhưng Tạ Lạc Bạch đã sớm quen thuộc, gia đình trước cửa vừa thấy người đến lập tức vào trong thông báo, những người còn lại khách khí mời họ vào phủ. Thái sư phủ rộng lớn quý phái không cần phải nói, không hổ là dòng dõi võ tướng, ngoại trừ tráng lệ, càng lộ ra một cỗ khí chết oai vệ hùng dũng.

Tiểu tư hầu hạ Cơ Dung Quân đi ra, trực tiếp đưa bọn hẩn theo hành lang gấp khúc tới nội viện, vào đến nhà hiên nơi Cơ Dung Quân ở, thúy trúc xanh biếc, thập phần u tĩnh. Tiểu tư thông báo xong, mấy người cùng bước vào phòng, Cơ Dung Quân đang nằm trên giường, thần thái mơ màng, gầy đi không ít, thoạt nhìn có chút tiêu tụy.

Tạ Lạc Bạch phe phẩy cây quạt nói: “Dung Quân, người vẫn khỏe chứ? Ta cùng Ứng hiền đệ còn có Đan Chu huynh, đặc biệt tới thăm người. Người xem Đan Chu huynh còn đem theo một đại đội đồ vật này nọ cho người.”

Cơ Dung Quân ánh mắt lơ đãng đảo qua Vương Lăng, chống đỡ thân người ngồi dậy nói: “Nói ra thật mất mặt, bởi vì khó gặp được rượu ngon, trong lúc thất thần uống nhiều mấy chén, không nghĩ tới tủy tủy mạnh như vậy. Lần tới nhất định phải lưu ý.”

Tiểu tư tiếp nhận đồ đạc trong tay Vương Lăng, nhưng có mấy thứ cần phải nhẹ tay, Vương Lăng không yên lòng tự mình cầm lấy để xuống bàn rồi mới xoay lại nói, “Rượu uống một chút trợ hứng thì được, uống

nhiều hại thân... Nghỉ ngơi điều dưỡng cũng cần lưu ý... Người tắm bỏ nhiều chút, nhưng cần tính ôn hòa, ta...”

Cơ Dung Quân lộ ra nụ cười nhợt nhạt, cắt ngang lời Vương Lăng, “Làm phiền Vương Lăng lo lắng, người yên tâm, ta chỉ là quá chén, không có gì nghiêm trọng. Cho dù có uống đến chết, cũng phải ném qua hỷ yên của người rồi tính. Đúng rồi, Vương Lăng người mấy ngày nay mắt hờn mắt vía có phải là lo hỷ sự đến thần hồn điên đảo rồi không, ta gần đây có chút bận rộn, lại quên hỏi người ngày vui đã định chưa, lễ vật thế nào, rốt cục là ngày nào tháng nào?”

15. Chương 15

Đệ thập ngũ chương

Wương Lăng vừa mới tạm thời ném việc hôn nhân ra sau đầu, hiện tại lại bị Cơ Dung Quân nhắc tới, chợt cảm thấy huyết thái dương lại bắt đầu phát đau, thành hôn đã khó, từ hôn càng khó hơn, hần cứng rắn cố nở nụ cười, hàm hồ nói: “Còn đang... tìm cách... Thật khó nói...”

Cơ Dung Quân lại không buông tha: “Ừm, cũng đã giống trống khua chiêng, ai cũng biết hết rồi, xem ra cũng rất nhanh thôi.”

Wương Lăng cười trừ hai tiếng, cảm giác nụ cười của mình cũng yếu xìu.

Mà biểu tình của hần rơi vào trong mắt Cơ Dung Quân, lại thành cực kỳ ngưng ngùng, lại ẩn chứa mỉm cười hạnh phúc.

Cơ Dung Quân chuyển mắt qua phía Tạ Lạc Bạch: “Lạc Bạch, hôm nay trong ti bộ không có đại sự gì chứ?”

Tạ Lạc Bạch trả lời: “Còn có thể có đại sự gì? Chỗ chúng ta có tiếp nhận đại sự sao? Bất quá làm phiền người bệnh nằm trên giường còn bản khoản chuyện công, phần quan tâm này đã vượt cả Đan Chu huynh rồi, đáng phục đáng phục.”

Wương Lăng vội vàng nói: “Ta chỉ là tính hay lo, làm sao so được với Cơ hiền đệ lo nghĩ công vụ chứ”. Cơ Dung Quân nghe nói vậy cũng không chịu nhìn Vương Lăng, ngược lại nhìn qua Ứng Cảnh Lan: “Đa tạ Dục Ngạn hiền đệ lo lắng.”

Ứng Cảnh Lan cười: “Ta dù sao cũng không có chuyện gì, đi theo Đan Chu ca bọn họ tới đây, cũng vừa lúc bãi phóng Thái sư phủ. Thiếu Hiền huynh, nhã hiền của huynh cảnh trí thật đẹp, còn yên tĩnh nữa”. Mấy người tán gẫu một hồi, không lâu sau, thấy không còn sớm nữa, ba người đứng dậy cáo từ.

Cơ Dung Quân có ý muốn lưu mọi người lại dùng cơm tối, ba người đều nói không tiện quấy rầy, Cơ Dung Quân cũng không miễn cưỡng, cười nói: “Ta hiện tại bộ dáng này cũng không thể hảo hảo chiêu đãi, đành chờ ngày khác tạ lễ.”

Wương Lăng vội lo lắng lên tiếng: “Chúng ta chỉ tùy tiện tới thăm, Cơ hiền đệ người không cần khách khí. Thân thể người trong vòng một hai tháng tới không nên uống rượu, phải nhớ thường xuyên tắm bỏ, ăn...”, hần liên miên nói mãi, Ứng Cảnh Lan cười khổ kéo ống tay áo hần, “Đan Chu ca, đại phu trong phủ Thái sư nhất định hiểu biết hơn chúng ta, chúng ta vẫn là đừng nên quấy rầy Thiếu Hiền huynh nghỉ ngơi, mau về thôi”. Vương Lăng ngưng ngưng cười theo: “Đúng rồi, ta lại tạt xấu tái phát, Cơ hiền đệ người đừng để ý, nghỉ ngơi cho tốt, ta cáo từ trước”.

Cơ Dung Quân chỉ hơi gật đầu, khách khí nói xin lỗi không thể tiễn.

Ba người ra khỏi phủ Thái sư, tiện đường ghé vào một tửu lâu ăn cơm, sau đó Ứng Cảnh Lan về nhà ngủ, Tạ Lạc Bạch dường như còn có ước hội phải đi, Vương Lăng trở về phủ, tắm rửa xong ngồi uống trà, lại nghĩ tới Cơ Dung Quân, hơi lo lắng một chút, chuyện từ hôn lại nảy ra trong đầu, hần trầm tư suy nghĩ tới nửa đêm mới ngủ thiếp đi.

Cơ Dung Quân ở nhà nghỉ ngơi hai ba ngày, khi trở lại ti bộ thì có gầy đi một chút, thái độ của y với Vương Lăng lại biến hóa, không còn thân cận như trước, khách khách khí khí, có vẻ xa cách. Vương Lăng đoán có lẽ Cơ Dung Quân đã biết tin tức triều đình sắp sửa đề bạt người trong ti bộ vào các tư bộ, Cơ Dung Quân

nhất định sẽ vào được một tư bộ tốt, Cơ Thái sư và Quốc cữu luôn bắt hòa, hẳn nghĩ lúc này đích thực là khó mà thân cận được. Tuy rằng hai người là bằng hữu gần một năm, nhưng Vương Lăng nghĩ hẳn và đám người Cơ Dung Quân rốt cục vẫn không cùng chí hướng. Ai... bất kể thế nào, hẳn nếu từ hôn sẽ đắc tội với cữu cữu, bị đá vào một tư bộ nhỏ nhặt nào đó là chuyện có thể lường trước.

Vương Lăng nghĩ tới đây, nhịn không được xuất thần. Tạ Lạc Bạch nhìn hẳn cười nói: “Đan Chu huynh lại đi vào cõi thần tiên rồi”. Cơ Dung Quân muốn quay đầu nhìn nhưng cố nhịn, tiếp tục xem công văn trước mặt, làm như không nghe thấy. Vương Lăng hiện tại xuất thần như vậy, tám chín phần là đang nghĩ tới hôn lễ rồi.

Chạng vạng, Cơ Dung Quân mời toàn bộ người trong ti bộ đi câu lan nghe xướng khúc, Vương Lăng cảm giác mình không thể không thức thối, người ta đã không muốn thân cận mình, mình cũng phải tự biết tránh xa chút, liền thoái thác không đi.

Một nhóm đốc an lang đều tới khuyên hẳn, “Thiếu người thì chán lắm”, “Đan Chu huynh nếu không đi, không ai nhắc chúng ta giờ về.”

Vương Lăng thoái thác không được, đang nghĩ có nên đáp ứng hay không, cùng mọi người được lúc nào hay lúc đó, sau này chia tay cũng coi như một kỷ niệm thì Cơ Dung Quân ở phía xa liếc mắt nhìn hẳn, nói: “Vương phó giám sát nói có việc phải làm, kia hẳn là việc quan trọng, đi câu lan nghe mấy thứ vớ vẩn đương nhiên không thể chậm trễ chính sự của Vương phó giám sát, không cần miễn cưỡng.”

Vương Lăng cương cứng đờ nở nụ cười: “Đa tạ.”

Cơ Dung Quân cũng khách khí cười cười.

Ứng Cảnh Lan bước ra khỏi đám người: “Ta vừa nhớ ra ta cũng có việc, ta cũng không đi được. Thật có lỗi, các vị cứ tận hứng.”

Hứa Trật nói: “Ứng hiền đệ, người cùng Vương phó giám sát có hẹn riêng rồi sao. Hẳn không đi người cũng không đi, chẳng lẽ hai người có việc vui gì còn hơn cả nghe tiểu khúc, giấu diếm các huynh đệ, hai người lên lút đi?”

Vương Lăng đành phải cười nói: “Không có không có, quả thật có việc không thể đi.”

Ứng Cảnh Lan nói: “Là ta mấy hôm nay bụng không được tốt, nghe nói nhà Đan Chu huynh có trà nhuận tràng, nên muốn xin một ít. Đúng rồi Đan Chu ca, chính là cái loại người lần đó đưa cho Thiếu Hiền huynh ấy.”

Mọi người không nói thêm nữa, Cơ Dung Quân nhìn Vương Lăng cùng Ứng Cảnh Lan, phát tay áo đi ra khỏi cửa.

Chờ mọi người đi hết, Vương Lăng hỏi Ứng Cảnh Lan: “Sao người không đi?”

Ứng Cảnh Lan trả lời: “Đại khái là chúng ta cũng sắp được phân vào các bộ trong triều, ta gần đây đã nghe phong thanh, từ giờ tiệc tùng linh tinh gì đó, phần lớn là chuẩn bị trước cho sau này. Hôm nay Đan Chu ca vừa lúc nhắc nhở ta, những việc này ta muốn ít tham dự một chút, gần đây trừ bỏ công văn ta không muốn tốn sức vào những chỗ khác, như vậy mới có thể thuận lợi kiếm một chỗ nhàn rỗi mà vào”, nói xong hai mắt phát sáng bắt lấy tay Vương Lăng, “Chúng ta lập chí làm nhân thần, sau này có thể cùng tiến cùng lui.”

Vương Lăng khâm phục nghe Ứng Cảnh Lan nói, hẳn vốn là ngại Cơ Dung Quân, thật sự chưa nghĩ sâu tới vậy, cho nên nói bình thường hẳn cứ to miệng tránh xa thị phi cho lòng thanh thản, thực chất khi đụng việc mới thấy mình còn thua xa đầu óc thiếu niên mới ra đời như Ứng Cảnh Lan này.

Vương Lăng vuốt cằm cười cười: “Nói rất có đạo lý”, sau đó còn vỗ vỗ lên tay Ứng Cảnh Lan, hai người nhìn nhau cười.

Ứng Cảnh Lan lại đến nhà Vương Lăng ăn cơm tối, uống trà xong mới cáo từ ra về. Cô lão thái thái rất thích gặp người trẻ tuổi, nhìn thấy Ứng Cảnh Lan thì cực kỳ cao hứng, lại hỏi Vương Lăng: “Hôm đó còn có một vị công tử rất tuấn tú mà, người đâu rồi? Ta muốn gặp cậu ta.” Vương Lăng cười khan hai tiếng, thầm nghĩ, chỉ sợ sau này người ta không chịu đến nhà mình nữa.

Buổi tối, Vương Lăng đang ngắm nghĩ kế sách từ hôn, mấy hôm nay hắn đã nghĩ muốn bẻ đầu, hôm sau thức dậy nhảy mũi hai cái, cảm thấy đầu nặng trĩu, mũi thì nghẹt, đến ti bộ theo thường lệ định lấy sổ sách điểm danh, bỗng thấy Cơ Dung Quân sắc mặt tái nhợt đên ngồi sau bàn, hắn nhìn không được mở miệng: “Cơ...”. Vốn muốn gọi Cơ hiền đệ, nhưng nhớ tới hôm qua Cơ Dung Quân kêu mình là Vương phó giám sát, hắn cảm thấy đây là dấu hiệu y không muốn cùng mình thân cận, liền đem hai chữ “hiền đệ” sửa thành quan hàm của Cơ Dung Quân, “Cơ giám sát, sắc mặt người không tốt, có phải không khỏe không?” (Phong: tui chịu hết nổi rồi hai cái người dở hơi này!!!!!!!!!!!!!!)

Tạ Lạc Bạch hôm nay có việc không đến ti bộ, Vương Lăng hỏi những lời này lòng có chút không yên, hắn sợ Cơ Dung Quân chê mình dong dài nhiều chuyện. May mắn Cơ Dung Quân cũng không lãnh đạm, cau mày nói: “Trong người nóng... có chút không thoải mái. Ta không sao.”

Wương Lăng đánh bạo tiếp tục hỏi một câu: “Chẳng lẽ Cơ giám sát người ngày hôm qua lại uống nhiều rượu?”

Cơ Dung Quân im hơi lặng tiếng, không có phủ nhận.

Wương Lăng há miệng thở dốc, muốn nói thêm vài câu nhưng cố gắng nén lại, nhìn nhìn Cơ Dung Quân, đi ra ngoài ngâm một chén trà nóng bưng vào để lên bàn y, Cơ Dung Quân vẻ mặt phức tạp ngẩng đầu nhìn hắn, đưa tay cầm chén trà, Vương Lăng vội nói: “Để nguội bớt rồi hãy uống, trà nóng không tốt, ta ngâm là trà Phổ Nhĩ, có thể giải nhiệt. Mấy ngày này người đừng uống trà đậm quá, uống Phổ Nhĩ rất tốt.”

Hắn vừa mới nói vài câu, cảm giác mình lại dong dài, lập tức dừng nói. Cơ Dung Quân nhìn hắn, hai mắt so với mới vừa rồi ôn nhu đi không ít, nhẹ giọng ừ một tiếng.

Buổi trưa Vương Lăng về phủ ăn cơm, chiều trở lại ti bộ, hắn càng cảm thấy đầu vóng vắt, đi dưới ánh mặt trời chói chang làm hắn có chút lơ mơ, nếu không phải do hắn lo lắng chuyện từ hôn đến phát bệnh thì chắc là tối qua thức khuya hứng gió lạnh nên cảm mạo, hôm nay trời nóng bất thường, hắn một giọt mồ hôi cũng không đổ, ngược lại còn phát sốt. Mùa hè mà bị cảm sẽ rất phiền toái, cũng may ở hắn ở trong ti bộ có dự bị một ít trà dược thảo thanh nhiệt, tự mình pha một ly, phỏng chừng có thể gắng gượng đến tối về sẽ đi mời đại phu đến kê đơn.

Wương Lăng một tay cầm khăn tay, vừa xem công văn vừa lau nước mũi, Ứng Cảnh Lan chạy đến nhìn nhìn ly trà của hắn: “Đan Chu ca pha trà sao? Tiện thể cho ta uống với.”

Wương Lăng nói: “Trà này người không nên uống chung, ta có chút cảm mạo nên ngâm trà thanh nhiệt, người tránh xa ta một chút, coi chừng bị lây bệnh.”

Ứng Cảnh Lan chấn động: “Đan Chu ca bị bệnh sao?”, đưa tay sờ trán Vương Lăng, “Nha, hâm hấp sốt rồi. Đan Chu ca, huynh mau về khám đại phu rồi uống thuốc đi, coi chừng chậm trễ bệnh lại nặng hơn thì khổ.”

Vừa lúc này Cơ Dung Quân bưng chung trà đi ra muốn pha trà Phổ Nhĩ, nghe thấy mấy câu lập tức chạy lại: “Cái gì cảm mạo?”, nhìn Vương Lăng nhú mày, “Wương Lăng, người bị bệnh?”

Wương Lăng gật gật đầu, Cơ Dung Quân áp tay lên trán hắn, sắc mặt nhất thời trầm xuống: “Đã sốt thành như vậy còn ngồi đây không chịu về nhà mời đại phu rồi uống thuốc? Cả ngày lo lắng cho thiên hạ sao lại không tự để ý chính mình?”

Wương Lăng muốn biện giải mình cũng đang uống trà thảo dược mà, Cơ Dung Quân thần sắc cực kỳ khó coi nói: “Đi, ta đưa người về xem đại phu.”

Wương Lăng chỉ đành nghe lời đứng dậy, nói: “Ta tự về được, không cần làm phiền...”, Cơ Dung Quân vội ngắt lời hắn, “Ta muốn đưa người về thì nhất định sẽ đưa về, lỡ giữa đường người ngất xỉu thì sao.”

Wương Lăng thâm nghĩ bệnh nhẹ thôi mà làm gì đến nỗi, nhưng nhìn vẻ mặt quyết tâm của Cơ Dung Quân, hắn lười tranh cãi, liền đi ra ngoài, Ứng Cảnh Lan nhanh chân đuổi theo: “Ta cũng muốn đi, nhiều người tiện chiếu cố...”

Cơ Dung Quân gạt ngang: “Còn chưa đến giờ về, nhiều người đi không tốt, ta đưa Vương Lăng về là được, Dục Ngạn hiền đệ người cứ ở đây đi, chờ chiều tối đến thăm cũng không muộn.”

Ứng Cảnh Lan không miễn cưỡng nữa, Cơ Dung Quân đưa Vương Lăng về phủ, cũng may cô lão thái thái đang ngủ trưa. Tiểu tư nha hoàn nghe thấy thiếu gia bị bệnh đều cực kỳ hoảng sợ, Vương Lăng mấy năm nay rất ít khi sinh bệnh, Tứ Kính cùng một đám tiểu tư nha hoàn đều loạn cào cào, Vương Lăng dặn đừng kinh động cô lão thái thái, lại kêu Tứ Kính đi mời đại phu. Cơ Dung Quân ngồi trong phòng Vương Lăng, nhìn đại phu đến bắt mạch kê đơn bốc thuốc, một đám người chạy ra chạy vào, Vương Lăng vốn không sao cũng thật sự bị nháo đến hôn mê, kêu Cơ Dung Quân trở về thì y không chịu, nói muốn nhìn Vương Lăng uống thuốc xong mới đi.

Uống thuốc xong thì Vương Lăng đã hỗn loạn một mảnh, chỉ cảm giác có người lấy chén thuốc đi rồi đỡ mình nằm xuống, hẳn còn ráng dặn dò nha hoàn pha trà cho Cơ Dung Quân thì dùng trà Phổ Nhĩ, sau đó mới nặng trĩu thiếp đi, lại thấy như có ai đè lên người mình, bên tai nỉ non gọi “Vương Lăng, Vương Lăng...”

Kết quả, nửa đêm hôm đó Vương Lăng gặp ác mộng, mơ thấy một trái sơn trà cực đại vàng óng đè trên người mình, còn vươn tay gắt gao bám lấy cổ áo mình, ai oán bi phẫn quát: “Vì sao! Vì sao! Ta rõ ràng đã nói với người, có ta cùng người là được mà! Người đã quên sao!”

Vương Lăng bị dọa ra một thân mồ hôi, sáng hôm sau tỉnh lại đầu óc thanh tỉnh, sáng khoái tinh thần, sốt cũng đã hạ.

....

Phong: Làm tới chương này ta ghen một bụng tức, Cơ Dung Quân anh thương người ta thì anh nói đi, sao phải tự mình chịu khổ chứ L(Vương Lăng, anh có thể bớt hoang tưởng linh tinh mà nghĩ mọi chuyện đơn giản hơn được không -_- Hai người này đúng là chộc người khác máu phun ba thước mà -_-

16. Chương 16

Đệ thập lục chương

Vương Lăng rửa mặt, nhớ tới chuyện hôm qua, hỏi Cơ Dung Quân rời đi khi nào, Tứ Kính mặt đầy khen ngợi nói: “Vị Cơ công tử đó quả thật là một người tốt, không hề làm cao, lần trước hẳn giúp đưa thiếu gia về phòng, hôm qua lại một mực ở lại chiếu ứng thiếu gia, đợi thiếu gia ngủ hẳn mới đi.”

Vương Lăng trong lòng cảm kích không ngớt, tới ti bộ dự định tìm Cơ Dung Quân nói cảm ơn.

Hắn lại là người tới sớm nhất, không lâu sau Ứng Cảnh Lan tới, thấy hắn thì hết sức kinh ngạc: “Đan Chu ca, sao huynh không ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút? Hôm qua ta vốn muốn đến thăm, đi nửa đường gặp Thiếu Hiền huynh, nói huynh đã ngủ không tiện quấy rầy, ta còn nói hôm nay chạng vạng sẽ lại đến thăm huynh”. Vương Lăng nói: “Ta chỉ bị cảm mạo, uống thuốc ra mồ hôi đã khỏe rồi”. Ứng Cảnh Lan cười nói: “Hắc hắc, huynh đã khỏe, ta cũng không cần đi thăm bệnh nữa.”

Một lúc sau, các đốc an lang cũng đến đủ, thấy Vương Lăng đều rất kinh ngạc, hỏi bệnh tình của hắn, trách hắn sao không ở nhà nghỉ ngơi. Vương Lăng ứng phó không xong, Tạ Lạc Bạch tới, vừa thấy Vương Lăng lập tức nói: “A, Đan Chu huynh, ta hôm qua không tới, mới vừa nghe nói người bị bệnh, xem ra đã đỡ rồi”, Vương Lăng cười nói, “Chỉ là cảm mạo sơ sọ, tới nhanh đi cũng nhanh”, Tạ Lạc Bạch tiến tới sờ trán Vương Lăng một cái, gật đầu, “Ừ, đúng là đã khỏe”, thần tình tiếc hận không nhìn thấy bộ dáng Vương Lăng sinh bệnh, Vương Lăng nhìn qua đám người, thấy Cơ Dung Quân đang rảo bước đi vào.

Vương Lăng bước tới, nói lời cảm ơn: “Chuyện hôm qua, đa tạ Cơ...”, hắn do dự một chút, vẫn chọn cách an toàn, “Đa tạ Cơ giám sát đưa ta trở về, sau đó ta ngủ mất không thể tiễn chân, Cơ giám sát chiếu ứng ta cả đêm, ta không biết cảm tạ thế nào.”

Cơ Dung Quân nhìn hắn, thần nhiên nói: “Ừm? Người hôm nay tới đây, bệnh đã khỏi rồi? Hôm qua ta chỉ là tiện tay thôi, không cần khách khí.”

Trong thần sắc của y vẫn là thái độ xa cách như vậy, Vương Lăng vội khách sáo trả lời: “Đã không còn gì đáng ngại, đa tạ Cơ giám sát quan tâm. Chuyện ngày hôm qua, thật sự đa tạ.” Vương Lăng vốn định tối nay mời Cơ Dung Quân ăn một bữa cơm xem như đáp tạ, nhưng xem thái độ hiện tại của y, chỉ e mình mớ

miệng mời ngược lại khiến y khó xử, đành ném bay kế hoạch này qua một bên, thành tâm thành ý nói cảm ơn một câu lại một câu.

Cơ Dung Quân vẫn nhìn hần, nhàn nhạt nói: “Không có gì đáng ngại, xem ra vẫn chưa khỏi hẳn, vẫn nên chú ý uống thuốc nghỉ ngơi nhiều chút”, sau đó không nói gì nữa, phất tay áo đi vào nội sảnh.

Buổi chiều, Tạ Lạc Bạch trong lúc rảnh rỗi, bưng chung trà đi qua bàn Vương Lăng, hỏi: “Đan Chu huynh, chung thân đại sự của người tiến triển tới đâu rồi, không biết chúng ta lúc nào thì được uống rượu hỉ của người đây?”, Vương Lăng gượng gạo nở nụ cười, “Vẫn... vẫn đang tìm cách...”

“Từ hôn”, hai chữ này ngày ngày đêm đêm lượn lờ trong lòng Vương Lăng, khiến cho cuộc sống của hần không còn bình an được nữa, Vương Lăng lấy hết can đảm đi dò xét ý tứ Quốc cữu: “Cữu cữu, tiểu chất gần đây tự mình xét lại, cảm thấy mình tư chất tầm thường, nghĩ tới chuyện hôn nhân lại thấy không yên, thiên kim Triệu gia là danh môn khuê tú, không biết có vừa lòng tiểu chất hay không, nếu bởi vì mối hôn sự này mà chậm trễ năng, khiến nàng hối hận thì sao?”

Quốc cữu vuốt chòm râu, thần tình nghiêm nghị: “Người sao lại có ý nghĩ như vậy? Hôn sự này là ta cùng Triệu thượng thư thương nghị nhiều lần mới định ra, người yên tâm, cho dù đất rung núi chuyển, hiền tế của Triệu gia nhất định là người!”, nói rồi lại vỗ vai Vương Lăng, “Ai, đứa nhỏ này thật lo xa, đã có cữu cữu và nhạc phụ tương lai của người, người sao có thể là người tầm thường?”

Wương Lăng nghe xong, thực tuyệt vọng quay về nhà, cẩn thận suy nghĩ, phải là người thế nào mới có thể làm Triệu thượng thư chán ghét không thôi, không dám đem nữ nhi gả cho hần nữa? Một nam tử khiến đối phương cực kỳ kiêng dè vội vã từ hôn, thì hoặc là nghèo mạt, hoặc là sức khỏe cực kỳ yếu, hoặc là nhân phẩm cực kỳ tệ.

Wương Lăng hiện tại cũng nghèo, nhưng Triệu thượng thư vẫn muốn gả nữ nhi cho hần, vậy cái thứ nhất cho qua được rồi. Hần cần nhắc cái thứ hai, giả bệnh.

Hần mỗi ngày ăn cơm đều cố ý ăn thật ít, đói bụng làm sắc mặt hần vàng như sáp nến, mà đói bụng còn sinh ra chóng mặt, ngay cả đi đứng cũng lảo đảo, Vương Lăng bỏ sẵn khăn tay trong áo, một buổi chiều nọ hần vừa ra khỏi tư bộ, xa xa thấy Quốc cữu và Triệu thượng thư đang đi tới, hần lập tức rút khăn, lớn tiếng ho khan, mắt thấy cữu cữu cùng Triệu thượng thư đi nhanh tới gần, hần xoay người thất tha thất thểu vội tới một thân cây bên đường, một tay chống thân cây, một tay cầm khăn che miệng, ho đến thổ dốc.

Quả nhiên Quốc cữu cùng Triệu thượng thư đều vội chạy tới, Quốc cữu cả kinh nói: “Người sao vậy?”, Vương Lăng ngẩng đầu nhìn hai người, cả người chấn động, nhanh chóng đứng thẳng lại, hốt ha hốt hoảng giấu khăn vào tay áo, nói: “Không... không có gì, chỉ là bệnh cũ, không sao cả”, Quốc cữu cau mày, “Bệnh cũ? Người có bệnh cũ gì?”. Vương Lăng cuống quýt, kín đáo liếc nhanh qua phía Triệu thượng thư vẫn đang nhìn mình, vội vàng cười nói, “Không, không có gì, khụ khụ... chỉ... chỉ là... khụ khụ khụ khụ khụ ~~ bệnh nhẹ thôi, bị phong hàn ngược liền khó chịu... chỉ là chuyện nhỏ... khụ khụ khụ... nhỏ thôi.”

Hần suy yếu giải thích xong, lại suy yếu nhìn quốc cữu cùng Triệu thượng thư nói còn có chút chuyện khác, cáo từ xong thì khinh khinh phiêu phiêu đi xa.

Trời sẩm tối, Triệu thượng thư quả nhiên tự mình tới phủ Vương Lăng: “Lúc chiều thấy hiền chất tựa hồ bệnh tình nghiêm trọng, lão phu đặc biệt tới thăm, không biết có phiền không?”, Vương Lăng mừng thầm, cung kính nói: “Làm phiền Triệu bá phụ, tiểu chất thực sự chỉ là bệnh nhẹ, khỏe rồi sẽ không sao, không ngại”, ngữ khí giải thích cực kỳ vội vàng, nói một chữ sắc một cái, lại ho khan vài tiếng, móc khăn ra lau miệng.

Ánh mắt Triệu thượng thư hiện ra mấy phần lo lắng: “Hiền chất còn trẻ, cần chú ý thân thể, không nên chờ tới lúc già như Triệu bá phụ ta rồi mới liều chết uống thuốc bổ”, Vương Lăng ngắt lời ông, “Triệu bá phụ yên tâm, tiểu chất thuở nhỏ ăn không ít nhân sâm tổ yến, thức ăn nhuận phổi cũng thường ăn, thân thể tuyệt đối không có trở ngại, đây chỉ là chút bệnh nhỏ mà thôi”. Triệu thượng thư cười vài tiếng, Vương Lăng cười theo, lại muốn ho khan nhưng cố nhịn, khiến ánh mắt Triệu thượng thư nhìn hần bắt đầu có chút phức tạp.

Tiểu nha hoàn tiến lên thêm trà, Tứ Kính bỗng nhiên chạy vào vội vàng báo lại: “Thiếu gia, Cơ công tử đến đây.”

Vương Lăng ngạc nhiên, đứng dậy bước ra tới hành lang, thấy tiểu tư đang dẫn Cơ Dung Quân đi tới, phía sau Cơ Dung Quân còn có một người nữa.

Người tới gần, Vương Lăng còn chưa mở miệng, Cơ Dung Quân thần sắc ngưng trọng nắm lấy cánh tay hắn: “Bệnh ngươi chưa khỏi hẳn, lại có bệnh cũ sao ngươi không nói? Nếu không phải chiều nay thấy ngươi ho khan dưới tàng cây, còn không biết ngươi đã bệnh trầm trọng đến vậy. Vị Lý thái y này là bạn tốt của cha ta, ta đặc biệt thỉnh ông đến bắt mạch cho ngươi”, ánh mắt lướt qua phía sau Vương Lăng, vội vàng thu tay về, khom người thi lễ: “Không biết Triệu thượng thư cũng ở đây, thất lễ.”

Vương Lăng nhìn Cơ Dung Quân, nhìn Triệu thượng thư đang hàn huyên với Lý thái y, đột nhiên cảm thấy đầu hiu vô hạn, phiền muộn vô hạn.

Lý Thái y nói, Vương công tử hoàn toàn không có bệnh cũ, cũng không bị bệnh mới, chỉ là gần đây ăn uống không điều độ, mạch tượng hơi suy yếu, còn về vì sao lại ho không ngừng, Lý Thái y cau mày nói, lão phu cũng không thể giải thích, theo lý thuyết quả thật không có bệnh gì dẫn đến ho khan, có thể do thời tiết nóng bức, hít phải phấn hoa tiểu trùng gì đó nên mới ngứa cổ.

Vương Lăng vùng vẫy liều chết ôm ngực hỏi, có phải có bệnh ẩn nào đó chần không ra không, ta ngoại trừ ho khan, ngực cũng rất khó chịu.

Lý Thái y trịnh trọng nói, Vương công tử người bình tĩnh, buông lỏng tinh thần, người quả thật không bệnh. Đại khái là ho nhiều, cho nên ngực khó chịu thôi.

Triệu thượng thư ánh mắt bình thản, vui mừng nở nụ cười, Cơ Dung Quân nhẹ nhàng thở ra, vui sướng nở nụ cười, Vương Lăng cầm chặt cái khăn trong tay, cũng chỉ có thể cười khổ.

17. Chương 17

– Lục thủy thanh sơn –

Đại Phong Quát Quá

Đệ thập thất chương

Sau khi Triệu Thượng thư và Lý Thái y cáo từ, Cơ Dung Quân vẫn lưu lại một chút. Kế hoạch giả bệnh vĩ đại của Vương Lăng tan biến làm hắn đau lòng không thôi, yếu ớt cười với Cơ Dung Quân, “Lần này cũng đa tạ ngươi lo lắng, ta vô cùng cảm kích”, Cơ Dung Quân trả lời, “Ừm, ta chỉ là chiều nay tình cờ thấy ngươi, đúng lúc sau đó gặp được Lý Thái y nên mới nhiều chuyện đưa ông đến đây một chút. Ngươi... ngươi không có việc gì là tốt rồi. Gần đây trong ti bộ bận rộn, thiếu người thì không tốt. Nếu đã không sao rồi, ta còn có việc, cáo từ trước, ngươi chú ý ăn uống, mùa hè trời nóng, ăn nhiều chút”. Cơ Dung Quân khách khí nói xong thì vội vàng rời đi.

Tuy Cơ Dung Quân đã hủy đi kế hoạch của Vương Lăng nhưng hắn vẫn rất cảm kích, y quả là một người nghĩa khí thích giúp đỡ người khác, đáng tiếc đạo bất đồng bất tương vi mưu, không thể thân cận được. Mà y cái gì cũng không thiếu, Vương Lăng không biết nên cảm tạ thế nào, chỉ có thể nhận lấy phần nhân tình này, đợi ngày sau có cơ hội nhất định sẽ báo đáp. (Phong: mong anh lấy thân báo đáp XD)

Một buổi chiều trời nóng hầm hập, Vương Lăng gặp Cơ Dung Quân trên đường đến ti bộ, Cơ Dung Quân sắc mặt ngưng trọng nói với hắn: “Vương Lăng, chúng ta đến chỗ vắng người một chút được không? Ta có lời muốn nói với ngươi.”

Dưới tán cây ngô đồng râm mát, Cơ Dung Quân nói: “Vương Lăng, chuyện chung thân của ngươi quả thật đã định rồi”. Hôm trước Vương Lăng vừa mới bị Quốc cữu uyển chuyển thông báo, đợi khi việc điều người của ti bộ xong là có thể lập tức thành thân cùng thiên kim Triệu gia. Vương Lăng nghe Cơ Dung Quân nói, buồn bã thở dài, gật gật đầu.

Cơ Dung Quân nhìn từng đám mây xô nhau về phía xa, cười nhẹ một tiếng, “Quả nhiên, mọi người trong ti bộ chúng ta cũng sắp được điều đến các tư bộ trong triều, chắc ngươi cũng biết.”

Vương Lăng tiếp tục gật gật đầu.

Ánh mắt Cơ Dung Quân dừng trên người Vương Lăng: “Ta từng nghĩ... nếu chúng ta sau này có thể vào cùng một tư bộ...”, Vương Lăng lập tức cười nói, “Khả năng này thật sự không lớn”, Cơ Dung Quân khẽ thở dài, “Ta cũng biết là không thể nào, hơn nữa Vương Lăng người... sắp thành thân với thiên kim của Triệu Thượng thư... Tới lúc này, chỉ có thể thuận theo mệnh số. Cho nên ta nghĩ...”, thanh âm dừng một chút, rồi cục vắn nói ra, “Ta nghĩ, chúng ta kể từ hôm nay, vẫn là nên giữ khoảng cách một chút.”

Wương Lăng đã sớm biết, ngày mọi người rời khỏi ti bộ để bước lên con đường riêng của mình đã đến gần, giờ Cơ Dung Quân trịnh trọng đến nói với mình, có thể thấy được làm cộng sự gần một năm, mọi người vẫn có không ít tình nghĩa. Vương Lăng nhẹ nhàng nói, “Ta hiểu, làm như vậy là rất đúng. Ngày sau đã phân đến các tư bộ, nhất định không thể thường xuyên gặp nhau, nhưng cộng sự một năm, Cơ giám sát luôn luôn giúp đỡ ta, ta đều nhớ kỹ, tuy rằng không có cơ hội báo đáp, nhưng phần nhân tình này Vương Lăng ta nhất định cả đời ghi nhớ trong lòng.”

Cơ Dung Quân vội vàng nhìn hấn một cái, lại vội vàng dời mắt đi, vội vàng nói: “Nói đã nói rồi, có nói thêm cũng không được gì, Vương Lăng người về sau phải bảo trọng.” Vội vàng rời đi.

Wương Lăng thành khẩn nói với theo bóng Cơ Dung Quân, kêu y cũng bảo trọng, trong lòng bỗng cảm thấy có chút phiền muộn thê lương.

Cơ Dung Quân như vậy lại làm cho Vương Lăng cảm khái, hấn gần đây rối loạn chuyện từ hôn, trong lòng đang khó chịu, lại thêm chuyện này, liền biến thành càng thêm sầu muộn, về ti bộ gặp ai cũng đều thấy cảm thán. Đến quá trưa, hấn về mặt uể oải, Ứng Cảnh Lan lướt qua lướt lại thấy hấn như thế, mở miệng hỏi thăm: “Đan Chu ca, huynh lại bị bệnh sao, nhìn không có tinh thần chút nào”. Vương Lăng miễn cưỡng cười nói: “Ta vẫn luôn không có tinh thần lắm mà.”

Trời gần chạng vạng, Ứng Cảnh Lan nói với Vương Lăng, “Đan Chu ca, huynh buổi tối hấn là không có việc gì đúng không, nghe nói ở đường phía Tây Nam mới mở một tửu lâu được lắm, huynh có muốn đi không, coi như là tiêu khiển đi.”

Wương Lăng nghe được mấy chữ “tiêu khiển”, nghĩ tới kế hoạch từ hôn của mình, âm thầm hạ quyết tâm, không biết nếu hấn thường xuyên say rượu lại còn đi câu lan tìm cô nương, Triệu Thượng thư sau khi biết được có thể thấy hấn hành vi phóng đảng mà không gả khuê nữ cho hấn nữa không?

Vì thế Vương Lăng vui vẻ đồng ý, buổi tối cùng Ứng Cảnh Lan ngồi trong tửu lâu uống một chén tiếp một chén, khi đã ngà ngà, Ứng Cảnh Lan hỏi: “Đan Chu ca, huynh có chuyện buồn rầu sao, bình thường ít khi thấy huynh uống nhiều như vậy”. Vương Lăng uống đến mặt mày đỏ rục, ngây ngô cười nói: “Không có.”

Ứng Cảnh Lan trừng mắt nhìn Vương Lăng, một lát sau bỗng hai mắt sáng ngời: “Đan Chu ca, ta biết rồi, huynh nhất định là đang muốn biểu hiện bê bết một chút, như vậy càng bảo đảm sẽ vào được một tư bộ nhân rồi! Đáng tiếc chí hướng của ta ở Hàn Lâm Viện, ở phương diện này không thể quá mức phóng túng, không thể giúp huynh!”, sau đó còn thật tiếc nuối lắc lắc đầu.

Wương Lăng uống say, thất tha thất thểu trở về nhà, nửa đường còn xuống xe nôn một trận, khi trở lại phủ, Tứ Kính nói: “Thiếu gia, lúc tối Quốc cữu gia lại tới nữa, nghe nói thiếu gia ra ngoài uống rượu sắc mặt ngài ấy không được tốt, thiếu gia vẫn nên chú ý một chút”, Vương Lăng đang say khướt, nghe vậy thì mừng rỡ, tóm lấy Tứ Kính: “Lần sau nếu Quốc cữu lại tới, người nói với ông ấy thiếu gia ta đi uống rượu, còn có kỹ nữ hầu hạ nữa.”

Ngày hôm sau, Vương Lăng đã chuẩn bị tinh thần tiếp tục phấn đấu, lần này hấn không tìm Ứng Cảnh Lan mà đến tìm Tạ Lạc Bạch: “Đường Tri hiền đệ, gần đây ta có chút tịch mịch, muốn tìm chút chuyện giải sầu, người có chỗ nào hay, có thể mang ta đi cùng không?”

Tạ Lạc Bạch kinh ngạc nhìn Vương Lăng một lượt: “Đan Chu huynh người làm sao vậy? Lại không hòa thuận với Dung Quân rồi à?”

Wương Lăng ánh mắt sáng ngời: “Không có, chỉ là muốn mở mang tầm mắt một phen thôi.”

Tạ Lạc Bạch gõ gõ quạt trong tay: “Được, Đan Chu huynh người rất cục đã hiểu, tận hưởng lạc thú trước mắt mới là chuyện quan trọng nhất trên đời. Khuya nay, Ôn Nhu các, ta bao toàn bộ!”, sau đó liếc mắt

nhìn nhìn Ứng Cảnh Lan cười nói: “Có điều Ứng hiền đệ không thích hợp đi chỗ này lắm, đợi vài năm nữa rồi tính sau.”

Ứng Cảnh Lan ưm một tiếng, thần tình tiếc nuối.

Buổi tối, Tạ Lạc Bạch đưa Vương Lăng đến Ôn Nhu các, kêu năm sáu ca kỹ xinh đẹp như hoa luân phiên ca hát tiếp rượu, Vương Lăng bị một đám nhuyển phấn ôn hương làm cho rối tinh rối mù, lại thất tha thất thểu ra cửa, lần này thật trùng hợp, Quốc cữu không biết vì chuyện gì vừa lúc đi qua, sau kiệu còn có kiệu nhỏ của Triệu Thượng thư và mấy vị quan nữa, Quốc cữu vén màn kiệu nhứu mày nhìn nhìn Vương Lăng, Vương Lăng vội vàng đi đến trước kiệu Quốc cữu vấn an, Quốc cữu chỉ nhìn hấn, lại nhìn Tạ Lạc Bạch phía sau hấn, không nói gì.

Wương Lăng hân hoan trở về, một đêm mộng đẹp. Ngày thứ ba vẫn lặp lại chiêu cũ, lần này hấn đi cùng Hứa Trật và mấy đốc an lang, cùng uống rượu, lại uống không ít, lần này hấn còn liêu lĩnh hơn, cho gia phó và kiệu phu về trước, sau đó hấn một mình lảo đảo trên đường muốn tìm chỗ ngủ đỡ, dưới ánh trăng mờ ảo thấy một quán rượu nhỏ, liền đi vào, ngồi xuống võ bàn kêu rượu, rượu với thức ăn chưa đem ra, hấn đã gục đầu xuống bàn, thở ra một hơi, ngủ say.

Một người từ ngoài cửa đi vào, đến bên cạnh Vương Lăng, thần tình cực kỳ đau khổ.

Wương Lăng đang ở trong mộng vẫn bị hôn sự bức bách, trong mộng cảnh, kiệu hoa của Triệu tiểu thư đã dừng trước cửa nhà hấn, Quốc cữu gia và Triệu Thượng thư một trái một phải đứng hai bên hấn, cùng nhau cười nói: “Mau bái đường thành thân, sau đó hảo hảo hiếu thuận nhạc phụ”. Vương Lăng tuyệt vọng giãy giụa, lại như bị cái gì gắt gao bóp chặt, thoát không được.

Trong xe ngựa xóc nảy, Cơ Dung Quân ôm chặt lấy Vương Lăng: “Wương Lăng... Ta, ta không nên nói với người như vậy... Nhưng người mấy ngày nay, chẳng lẽ... kỳ thực...”

Ngày hôm sau Vương Lăng tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường nhà mình, Tứ Kính hai mắt thâm quầng vui vẻ nói: “Thiếu gia, cậu dậy rồi, hôm qua cậu uống đến bất tỉnh nhân sự, lại là vị Cơ công tử kia đưa cậu về đây. Hấn còn kêu tiểu nhân nói với cậu, hôm nay ở ti bộ cũng không có việc gì, cậu cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, không cần đến.”

Wương Lăng đau đầu, mơ hồ nghĩ nghĩ, nhưng trừ cơn ác mộng thành thân đêm qua thì cái gì cũng nghĩ không ra, lại thiếu Cơ Dung Quân thêm một mối nhân tình, trong lòng Vương Lăng càng không dễ chịu.

Gần giữa trưa thì tiểu tư vào báo lại, Quốc cữu đến đây.

Wương Lăng vội vàng đứng dậy đón chào, Quốc cữu thấy Vương Lăng liền nói nghe: “Ta nghe nói, người đêm qua lại uống đến say, vẫn là nhi tử kia của Cơ thái sư đưa người trở về.”

Wương Lăng cúi đầu ngập ngừng đáp lời, trong lòng mừng thầm, lưỡng trước Quốc cữu sẽ giận tím mặt, răn dạy quả mắng hấn.

Hấn cúi đầu chờ đợi, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai hấn, tiếp theo, hấn nghe được thanh âm từ ái, hơi bất đắc dĩ cùng thương tiếc của Quốc cữu: “Ai, người đứa nhỏ này, cữu cữu biết người vì ngày sau, gần đây cần tạo mối quan hệ của Cơ thị, phần này cố gắng này của người, ta cùng nhạc phụ tương lai của người đều hiểu được. Bất quá không cần phải gấp gáp làm gì, cần chú ý thân thể.”

18. Chương 18

– Lục thủy thanh sơn –

Đại Phong Quát Quá

Đệ thập bát chương

Wương Lăng ngồi trong nha môn ti bộ, ngơ ngơ ngác ngác.

Các loại kế hoạch từ hôn của hấn cứ lần lượt tan biến, hấn bắt đầu có suy nghĩ, đây có lẽ là số mệnh.

Nếu vận mệnh đã như vậy, vận mệnh bắt hấn phải thành thân, vận mệnh bắt hấn rớt cục cũng phải trở thành quân cờ trong tay người khác, tránh không thoát được, Vương Lăng rất thất vọng.

Hắn nhìn chằm chằm thư án, suy nghĩ đến xuất thần, Ứng Cảnh Lan đứng một bên giúp hắn sắp xếp công văn, cầm bút đưa qua hắn cũng chỉ ngơ ngẩn, các đốc an lang khác đã quen nhìn Vương Lăng thất thần, đều là thấy chuyện quái dị không kinh sợ, chỉ cố ý lượn qua lượn lại nhìn nhìn cho vui, thỉnh thoảng còn chớp mắt nói nhỏ với Ứng Cảnh Lan: “Lại thả hồn đi đâu rồi sao?”

Ứng Cảnh Lan thở dài, thấp giọng trả lời: “Ta với người nói chuyện huynh ấy không nghe lọt, tất nhiên là thả hồn đi mất rồi.”

Lời này cuối cùng lọt vào tai Vương Lăng, hắn hồi thần hỏi: “Ừm? Có chuyện gì?”. Các đốc an lang đang túm tụm trước bàn hắn lập tức cười nói: “Không có gì, không có gì”, Ứng Cảnh Lan cũng đáp: “Không có gì không có gì.”

Wương Lăng chậm rãi cầm hồ sơ lên đọc.

Tạ Lạc Bạch ở nội sảnh nghiêng mình liếc nhìn ra ngoài một cái, quay lại nói: “Đan Chu huynh gần đây lo lắng hôn sự, cả ngày đều như người mất hồn, ngắm cũng đứng, quốc cữu chỉ là cữu cữu của hắn, dù sao cũng chẳng cùng họ, chẳng giúp đỡ hắn được gì, hôn sự chỉ có mình hắn lo liệu, trước đây lo cho hai muội muội xuất giá, giờ tới lượt hắn cũng chỉ có thể tự xoay, Đan Chu huynh a... ai...”, lắc đầu thở dài rồi nói tiếp, “Dung Quân, hay là chúng ta hỏi Đan Chu huynh xem có cần chúng ta giúp gì không, đỡ được chút nào hay chút đó, người nói có phải không? Dung Quân? Dung Quân?”

Cơ Dung Quân ánh mắt mơ hồ, cũng giống như ở đi vào cõi thần tiên, loạn xạ lên tiếng: “Được, người cứ hỏi trước xem.”

Tạ Lạc Bạch nhìn y, không nói gì.

Chiều tối, Ứng Cảnh Lan mặt mày ủ ê cáo từ trước vì phải về nhà tiếp đón trưởng bối trong gia tộc đến, phỏng chừng là vì chuyện tiến cử sắp tới trong triều đình. Vương Lăng nhìn theo bóng lưng Ứng Cảnh Lan, không khỏi trầm nghĩ Ứng Cảnh Lan tâm tâm niệm niệm muốn vào một tư bộ nhàn hạ, nhưng thân là tử đệ Ứng thị, chỉ sợ ước nguyện sẽ không dễ dàng thành sự thực, rồi hắn lại nghĩ đến chuyện của mình, số mệnh đúng là khó mà chống lại.

Ra khỏi nha môn, Vương Lăng chậm rãi đi ra cổng thành, bỗng nhiên có người sai bước từ phía sau đi đến trước mặt hắn, Cơ Dung Quân thần tình trọng nói: “Wương Lăng, người, có chuyện gì không? Có thể... đến chỗ yên tĩnh nói chuyện chút không?”

Cơ Dung Quân nói muốn đi tìm chỗ yên tĩnh, quả nhiên là đi thật, cũng quả nhiên là chỗ yên tĩnh, Vương Lăng cưỡi ngựa theo y ra khỏi cổng thành, đến bên bờ một con sông nhỏ, thanh vắng mát mẻ.

Nơi này toàn là cỏ mọc thành bụi, chỉ có vài cái cây thấp thấp là có thể cột ngựa được. Mới đầu Vương Lăng cột ngựa của mình và ngựa của Cơ Dung Quân chung một chỗ, nhưng ngựa của Cơ Dung Quân ước chừng là danh câu, rất ngạo kiêu, không thích bị cột chung với ngựa tầm thường. Ngựa của Vương Lăng vừa mới nhích lại gần muốn làm quen thì Ngọc Hoa Cầu nhà Cơ Dung Quân lập tức phun ra một hơi, nhấc chân đạp cho ngựa của Vương Lăng một cái, ngựa của Vương Lăng bị đau hí lên hai tiếng, Vương Lăng lúc ấy đang đứng cùng Cơ Dung Quân ở bờ sông, Cơ Dung Quân nhìn hắn chăm chú như muốn nói gì thì bị tiếng ngựa hí cắt ngang, Vương Lăng vội vàng chạy qua tháo dây, dắt ngựa của mình đi cột ở một cây khác. Con ngựa của Vương Lăng vẫn còn non, nó đạp đạp chân, chớp mắt mấy cái rồi ủy khuất cọ đầu vào tay hắn. Cơ Dung Quân có chút áy náy, lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngọc Hoa Cầu, Ngọc Hoa Cầu lại thở phì một hơi, nghiêng đầu qua chỗ khác.

Cơ Dung Quân áy náy nói với Vương Lăng: “Ngựa của ta chưa được thuần tốt, tính tình hơi khó gần”, Vương Lăng mỉm cười, “Không có gì, danh câu đều khó chịu, ngựa của ta chỉ là loại tầm thường lại cột chung với nó, quả thực không thích hợp lắm, người đạo bất đồng còn bất tương vi mưu, huống chi là ngựa.”

Hắn gần đây tâm tình không tốt, trong lòng vừa nghĩ thì đã cảm khái nói ra luôn, vừa nói xong thấy Cơ Dung Quân thần sắc cứng đờ, mới cảm thấy lời nói vừa rồi hình như đang ám chỉ tình trạng giữa hai người hiện tại, không được thỏa đáng lắm.

Cơ Dung Quân tựa hồ cũng rất để ý đến lời này, “Người đã cho chúng ta là đạo bất đồng, nhưng...”, ánh mắt y bỗng nhiên sắc bén, “Vương Lăng, người nhất định phải làm hôn sự này, nhất định phải cưới Triệu tiểu thư?”

Trong lòng Vương Lăng đau xót, hẳn thâm nghĩ, trước mắt không phải ta muốn hay không muốn, mà là có không muốn cũng không được. Hẳn không có cách nào khiến Triệu thượng thư chủ động từ hôn, còn nếu tự mình từ hôn thì sẽ làm cừu cừu khó xử, danh tiết của Triệu tiểu thư cũng bị tổn hại, cho nên không thể thương lượng với người khác. Vương Lăng xoắn xuýt, Cơ Dung Quân thấy hẳn trầm ngâm không trả lời, thấp giọng nói: “Xem ra người thật sự muốn kết hôn, ta...”

Vương Lăng cười khổ, khó hiểu nói: “Đều không phải là ta muốn hay không muốn, mà là hiện giờ xem ra, đây là chuyện số mệnh đã định ta phải làm, nhất định phải thành, mỗi người đều có việc không thể không làm, có thể đây chính là như thế.”

Cơ Dung Quân đột nhiên ngắt lời hắn: “Ta biết.”

Trong bóng chiều, thần sắc Cơ Dung Quân có chút mơ hồ, gió chiều thoảng qua, trên mặt sông sóng gợn lăn tăn. Nơi ẩm ướt tất sinh nhiều muỗi, lại thêm trời súp tối, đám muỗi đói khát thật lâu đồng loạt tràn ra, Cơ Dung Quân cùng Vương Lăng khiến chúng nó vô cùng hưng phấn, đập cánh hăng hái vây quanh hai người, bên tai Vương Lăng toàn tiếng ong ong, giọng nói của Cơ Dung Quân lại càng như muốn tan trong gió chiều, “Người là nhi tử độc nhất của Vương thị, ta biết người không thể không thành thân, cũng như ta không thể không vào triều cúc cung tận tụy. Hôm nay ta chỉ muốn nói với người, ta đời này kiếp này nhất định không thú thê”, nói rồi quay sang nhìn Vương Lăng, “Cho dù ngày khác người cùng nữ nhân nào hoan hảo, hưởng hết thiên luân làm một nhàn thần, đều không can hệ tới ta, ta nếu có chết trước người, người còn nhớ đến xem ta, ta sẽ thỏa mãn.”

Dứt lời bước đi đến trước cây, cởi bỏ dây cột ngựa, trở mình trên người Ngọc Hoa Cầu, thúc ngựa mà đi. Lưu lại Vương Lăng ở bờ sông đứng sững sờ cùng đám muỗi đói.

Mấy lời Cơ Dung Quân nói rất bi tráng, hung hăng nện vào lòng Vương Lăng, nhưng hẳn có chỗ không hiểu, xem ra sắp tới lúc phân đến các bộ trong triều, mọi người đều có chỗ bất đắc dĩ riêng, ví như hẳn không thể không thành thân, ví như Ứng Cảnh Lan bị người trong nhà bức bách phải vào một nơi thật quyền thế, ví như Cơ Dung Quân, đại khái chắc cũng bị người nhà làm cho khổ không thể tả nên mới tìm hắn tâm sự.

Chuyện thế gian, phần lớn đều không như ý mình được.

Vương Lăng suy sụp đứng đó một lúc lâu, trên người bị chích cho mấy phát, trên mặt cũng bị cắn vài ngụm, mới lên ngựa quay về.

Nhất định không thú thê, lời Cơ Dung Quân nói cứ quanh quẩn trong lòng Vương Lăng, làm thế nào cũng không chịu tan đi.

Đến khuya, Vương Lăng lại có một giấc mộng, trong mộng lại thấy trái sơn trà nín lấy áo hắn, trái sơn trà lần này ngồi xổm bên giường, sâu kín nói với hắn: “Người đừng khó chịu, không thành thân thì đã làm sao, không thành thân đã có ta cùng người”, cứ như vậy ngồi bên giường nhìn hắn... Vương Lăng giật mình, mở to mắt ngồi dậy.

Tối sáng, mắt phải Vương Lăng cứ giật không ngừng, hình như có chuyện gì sắp xảy ra.

Giữa trưa hẳn từ nha môn trở về nhà, quốc cữu đã đợi ở tiền sảnh, mỉm cười nói: “Chuyện phân các người vào các tư bộ trong triều, ước chừng mấy ngày nữa sẽ có kết quả, sau này vào Ngự sử đài rồi phải nỗ lực, không được phụ lòng nhạc phụ tương lai của người”, nói xong còn vỗ vai hắn.

Đại cục đã định sao, Vương Lăng trong lòng đỡ đỡ một mảnh, nghe thấy quốc cữu tiếp tục nói: “Mười sáu tháng sau là ngày lành, liền lấy ngày này, trước tiên đem sính lễ qua đó, ta an bài như vậy, người cảm thấy thế nào?”

19. Chương 19

– Lục thủy thanh sơn –

Đại Phong Quát Quá

Đệ thập cửu chương

Buổi chiều, Vương Lăng lê bước chân nặng nề vào Giám sát đốc an ti, hấn cảm giác mình hiện giờ như con cá mắc vào lưới chỉ có thể ngoi ngóp thở, dù giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

Trong Giám sát đốc an ti vô cùng náo nhiệt, các đốc an lang thần tình kích động đi tới đi lui, ồn ào bàn luận. Vương Lăng đi về bàn của mình, Ứng Cảnh Lan vừa đi tới nói: “Đan Chu ca, chúng ta thật sự phải lên điện Kim Loan sao?”

Wương Lăng giật mình, lúc này hấn mới để ý thấy bốn phía đều là thanh âm tức giận của các đốc an lang. “Lê nào lại như vậy, khinh người quá đáng!”, “Tiểu quốc man di mà dám mở cửa biển lớn như vậy, phải lập tức dẹp bỏ!”, “Hừ, muốn dẹp thì một vạn binh thừa sức”...

Ngay cả Ứng Cảnh Lan cũng có chút kích động: “Thiện Ma quốc lần này thật quá đáng, chỉ sợ muốn châm ngòi chiến tranh biên ải, chỉ đáng thương dân chúng bị cuốn vào tai ương.”

Wương Lăng có chút mờ mịt, Thiện Ma quốc? Quốc gia ở phía tây bắc này luôn luôn không an phận, luôn luôn thềm nhỏ dải Trung Nguyên, mấy lần khiêu khích, triều đình cũng cùng bọn chúng giao chiến mấy lần, hai mươi ba năm về trước mới minh ước không quấy nhiễu lẫn nhau, nghe nói gần đây bên đó lại rục rịch, chẳng lẽ đã phát sinh chuyện gì?

Cơ Dung Quân cùng Tạ Lạc Bạch thần tình nghiêm nghị từ ngoài bước vào, Vương Lăng lặng lẽ hỏi Tạ Lạc Bạch xem chuyện gì đã xảy ra.

Tạ Lạc Bạch thần sắc đứng đắn hiem có, thấp giọng nói: “Đan Chu huynh còn chưa biết việc này? Quốc vương Thiện Ma quốc ngang nhiên vũ nhục sứ thần triều ta, khiến trong triều tức giận, Hoàng thượng muốn triệu tập bá quan, cả tiểu tư bộ chúng ta cũng phải đến, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có người đến truyền chỉ cho chúng ta vào cung diện thánh.”

Quả nhiên không lâu sau có khẩu dụ truyền tất cả mọi người của Giám sát đốc an ti vào cung.

Trên điện, Hoàng thượng long nhan nghiêm nghị, bá quan tề tựu đông đủ, mọi người đều vô cùng kích động.

Trước đó, nhân sinh thần của quốc chủ Thiện Ma quốc, Hoàng thượng đặc phái sứ thần đưa quà mừng đến, khi sứ đoàn đến nơi thì Thiện Ma quốc lại yêu cầu phải làm đại lễ tam quỳ cửu khấu, đây là lễ chỉ có thần đối với quân, sứ đoàn đến Thiện Ma quốc là đại diện cho Hoàng đế thiên triều, sao có thể hành đại lễ này với vua nước khác? Sứ thần không muốn hành lễ, Thiện Ma quốc phán tội mạo phạm đem giam vào ngục ba ngày mới thả ra.

Tin tức truyền về, từ Hoàng thượng đến bá quan văn võ, không ai không phẫn nộ.

Wương Lăng đứng trong đám người, nhìn các quan theo thứ tự quan giai phẩm hàm đều lần lượt khẩng khái lên tiếng, nói phải chứng tỏ uy nghi của thiên triều, không để người khác coi thường.

Thật lâu sau mới đến phiên Giám sát đốc an ti, các đốc an lang đều là trẻ tuổi, thiếu niên nhiệt huyết lại càng dễ kích động, ai cũng nghiêng răng nghiêng lợi, có mấy người còn giành cả lượt của Cơ Dung Quân, Tạ Lạc Bạch cùng Vương Lăng mà tiến lên phía trước, tay nắm chặt thẻ tậ trung báo quốc, diệt Thiện Ma quốc lấy lại uy nghi cho thiên triều. Vương Lăng nhìn đám đốc an lang xúc động, một ý niệm bỗng nảy ra.

Lúc này đốc an lang Hứa Trật đang hùng hổ nói: “San bằng Thiện Ma quốc, để cho bọn chúng phải quy thuận ta, trước mặt Hoàng thượng cúi đầu xưng thần.”

Hứa Trật vừa dứt lời, Vương Lăng lập tức bước ra khỏi đám người, vẻ mặt phẫn nộ: “Thiện Ma quốc vũ nhục sứ thần triều ta, không nghi ngờ gì nữa, đây là vũ nhục triều đình ta! Hận này nhục này, nhất định ghi khắc trong lòng, đời này kiếp này thời thời khắc khắc tự xét, vì triều đình tận trung, vì thiên triều hưng thịnh, vì chư quốc quy thuận, Vương Lăng nguyện máu chảy đầu rơi, lấy thân đền nợ nước”, ánh mắt hấn sáng ngời, khẩu khí hiên ngang đống đạc, so với bất cứ ai đều oai phong hơn, Tạ Lạc Bạch biết rõ nội tình tròn mắt ngạc nhiên, Ứng Cảnh Lan cũng trợn trắng mắt, Cơ Dung Quân kinh ngạc nhìn hấn chăm chăm.

Vương Lăng dừng một chút, lớn tiếng nói, “Bởi vậy, thần Vương Lăng lúc này trước điện lập lời thề, bất luận ngày khác làm quan văn quan võ, Nguyệt Liên sơn một ngày không vào ranh giới thiên triều ta, thần liên một ngày không thành gia lập thất! Không có thiên triều to lớn, tứ phương quy thuận, còn nói gì tiểu gia!”

Nguyệt Liên sơn, ở Thiên Ma quốc gọi là Hách Ma Nhĩ Tô sơn, chính là thánh sơn của Thiên Ma quốc, Thiên Ma quốc mặc dù là man quốc phương Bắc, nhưng binh mã cường thịnh, tướng sĩ dũng mãnh, Vương Lăng biết, san bằng Thiên Ma quốc, đem Nguyệt Liên sơn thành của thiên triều, trong vòng mười năm hai mươi năm, phỏng chừng là không thể nào, hấn đời này hấn là tuyệt đối nhìn không tới.

Hấn bi tráng nói xong, cảm thấy cả người thoải mái, cả đời không thú thê lập thất, đối lấy nhàn rồi tự tại, cũng đáng.

Cơ Dung Quân cũng như mọi người nhìn hấn chăm chăm, trên mặt hiện lên một tầng sáng rõ khác thường, ánh mắt thập phần sáng ngời, Vương Lăng thấy y mỉm cười, rồi sau đó cũng trong đám người kia mà ra, cất cao giọng nói: “Thần Cơ Dung Quân cũng tại đây lập thề, kiếp này nguyện vì Thánh Thượng vì triều đình dốc hết toàn bộ tâm sức nhỏ bé, làm văn thần cũng thế, võ tướng cũng thế, nguyệt liên hoa trên núi Nguyệt Liên, một ngày chưa nở trong ngự hoa viên của Thánh Thượng, thần liên một ngày không thành thân, nhất định vì Thánh Thượng cùng triều đình cống hiến.”

Vương Lăng hoảng sợ, Cơ Dung Quân thề còn độc hơn hấn, nguyệt liên hoa trên Nguyệt Liên sơn thập phần hư vô mờ mịt, nghe nói mọc ở nơi cao nhất của Nguyệt Liên sơn, cũng chỉ là một trăm năm mới mở một lần mà thôi, muốn nó ở trong ngự hoa viên nở hoa, không biết cần mấy trăm năm mới có thể làm được.

Sau khi hai người thề không thành gia lập thất, mọi người cũng không quá kích động, Vương Lăng thấy mặt cửu cửu hình như đen đi, Triệu Thượng thư thì lại không có phản ứng gì lớn.

Vương Lăng liếc trộm thần sắc quốc cửu, cảm giác có ánh mắt nóng rực dừng ở trên mặt mình, chuyển mắt nhìn lại, cùng Cơ Dung Quân bốn mắt nhìn nhau, Cơ Dung Quân mặt mày vui sướng, tiếp tục mỉm cười với hấn.

Hấn cũng đang muốn cười đáp lại, bỗng nhiên liếc thấy Ứng Cảnh Lan đứng cạnh Cơ Dung Quân nắm chặt hai tay, mắt sáng ngời, gương mặt đỏ bừng hưng phấn.

Ứng Cảnh Lan mặc dù có chút lười biếng thích an nhàn, nhưng rốt cục vẫn là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, trường hợp này là lần đầu gặp phải, không tự chủ bị cuốn theo cảm xúc của mọi người, lại thêm bị hai lời thề son sắt của Vương Lăng và Cơ Dung Quân làm kích động.

Ứng Cảnh Lan hai mắt phát sáng hưng phấn nói: “Đan Chu ca, chúng ta tuy rằng đều muốn làm nhàn thần nhưng huynh có thể coi trọng uy nghi của thiên triều như vậy, thật sự là tấm gương sáng của ta!”

Vương Lăng xem bộ dạng của cậu, lại nghe lời cậu nói, mãnh liệt có cảm giác không tốt, vừa muốn ngăn trở thì Tạ Lạc Bạch đã nói xong, Ứng Cảnh Lan phấn khởi bước ra: “Vi thần Ứng Cảnh Lan, tuy là đệ tử tối không có tiền đồ của Ứng thị, cũng chỉ là một đốc an lang nho nhỏ, nhưng chỉ cần triều đình không chê, vi thần cũng nguyện thề, chỉ cần Hoàng thượng nói một tiếng, vi thần nguyện vượt lửa lội sông! Nguyệt Liên sơn một ngày chưa trở thành tư uyển trường sơn của Hoàng thượng, Ứng Cảnh Lan nguyện noi theo hai vị đồng liêu, một ngày không thành thân. Tư uyển của Hoàng thượng chưa rộng lớn, thần tử sao dám chuyện tiểu gia!”

Vương Lăng trong đầu oành một tiếng, trơ mắt nhìn Ứng Cảnh Lan lễ bái xong, lui về. Ứng Cảnh Lan vẫn đang nắm nắm tay, hai mắt cùng khuôn mặt phấn khởi đến sáng long lanh đỏ rực: “Đan Chu ca, ta nói rất hay phải không!”

Vương Lăng hai mắt tối sầm, lẩm bẩm nói: “Ta thành tội nhân thiên cổ rồi.” Tạ Lạc Bạch ở một bên đồng tình nhìn Ứng Cảnh Lan, lắc đầu thở dài.

Chạng vạng, một chỗ vắng vẻ ngoài hoàng thành.

Vương Lăng nắm tay Ứng Cảnh Lan, chỉ hận không thể lập tức đập đầu tạ tội: “Cảnh Lan... ta, ta có lỗi với ngươi”. Cơ Dung Quân đứng bên cạnh, ánh mắt dừng ở bàn tay Vương Lăng đang kéo tay Ứng Cảnh Lan, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Ứng Cảnh Lan cười hì hì nói: “Đan Chu ca, huynh nào có lỗi với ta, ta nói không cưới thì tử mặc dù là học theo huynh với Thiếu Hiền huynh, nhưng quả thật cũng là ta tự nguyện, dám vì quốc mà vứt bỏ hạnh phúc riêng tư, một chuyện cao thượng như vậy, trong cuộc đời có thể làm một lần cũng đáng.”

Vương Lăng càng hận sao sét không đánh mình tan tành luôn cho rồi. Tạ Lạc Bạch thờ ơ phe phẩy quạt, rất cục nhện không được xen vào: “Ứng hiền đệ, tinh thần của người đứng là rất đáng khen, nhưng kỳ thực người bị hai người họ lừa rồi.”

Ứng Cảnh Lan nghi hoặc nhíu mày, Tạ Lạc Bạch nói: “Hai người này, vốn là không muốn thành thân, vừa lúc nhân cơ hội này, lập thệ, thuận tiện đào hôn, làm sao là cái gì tận trung vì nước, rõ ràng chính là đục nước béo cò.”

Ứng Cảnh Lan lẳng lẳng trừng mắt nhìn, Tạ Lạc Bạch vẽ mặt tiếc hận: “Hoặc là, người xem ta vì sao không đi theo bọn họ thề thốt? Chỉ là nói vài lời, có gì khó đâu? Ứng hiền đệ người, rốt cuộc vẫn là còn trẻ tâm địa thuần khiết, nhìn không ra lắt léo trong đó, đáng tiếc đem chính mình bồi tiếp. Đời này không thể thú thê, chặc chặc, biết làm sao bây giờ?”

Vương Lăng hổ thẹn đầu càng thấp, Cơ Dung Quân áy náy xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, Ứng Cảnh Lan nói năng lộn xộn: “Kia ~ ta ~ ta ~”

Tạ Lạc Bạch cầm quạt gõ gõ vai cậu: “Ai, lo cái gì, thiếu niên lang. Không thú thê thì thôi, người còn có thể nạp thiếp.”

20. Chương 20

Lục thủy thanh sơn

– Đại Phong Quát Quá –

Đệ thập nhị chương

Gần đây, tâm tình của Cơ Dung Quân rất tốt.

Y mỗi ngày thần thái sáng láng, trên môi luôn có nụ cười chẳng rõ lý do, dưới ánh mặt trời tam phục chói chang, y lại như thời thời khắc khắc đắm chìm giữa nắng xuân, ngay cả tay áo cũng được gió xuân thổi tới.

Các đốc an lang trong ti bộ đều suy đoán, nhất định là Cơ Dung Quân đã biết chuyện mình nhất định và được Binh bộ, thẳng tắp trên con đường đền đáp triều đình nên mới vui mừng như vậy.

Cơ Dung Quân, Vương Lăng, Ứng Cảnh Lan ba người trước điện bị tráng thê độc khiến các đốc an lang đều vô cùng khâm phục. Đời này không thể thú thê lập thất, đối với một nam nhân mà nói là chuyện thống khổ biết bao, kiểu thê thốt này đối với các đốc an lang trẻ tuổi, so với dâng mạng già vì triều đình còn vĩ đại hơn nhiều. Có đốc an lang còn bởi vì đã ra nói trước khi Vương Lăng lập lời thề, liền không thể noi gương hấn, hiện tại hối hận không thôi.

Tất nhiên khiến các đốc an lang khâm phục nhất, chính là Vương Lăng.

Vương Lăng dẫn đầu lập một lời thề đồng dạ kinh thiên động địa, khiến các đốc an lang đều nghĩ hấn nhất định là chân nhân bất lộ tướng, bề ngoài thờ ơ nguội lạnh lại che giấu một trái tim nhiệt thành yêu nước.

Cơ Dung Quân gần đây xuân phong đầy tay áo, Vương Lăng thì không có gì khác ngày thường, vẫn không nhanh không chậm quần mấy chuyện linh tinh, các đốc an lang nhìn vào chỉ nghĩ Vương Lăng hỉ nộ ái ố không lộ ra sắc diện, quả nhiên tu dưỡng cao thâm, vì thế mà càng thêm sùng bái hấn.

Kỳ thực Vương Lăng lúc này là đang vì chuyện từ hôn thành công mà mừng như điên, mừng đến cảnh giới vân đạm phong khinh, điềm tĩnh tự tại.

Sau khi hấn lập thệ không thành thân, quốc cữu lập tức vào một buổi chạng vạng nóng hầm hập chạy tới Vương phủ, sắc mặt xanh mét, tức giận đến cả người run rẩy, Vương Lăng mặt tràn ý cười, một bộ lộn chết không sợ nước sôi cung kính đứng một bên, quốc cữu nhìn hấn, nghiêm mặt trừng mắt nửa ngày chỉ nói được mấy chữ: “Người... người... người...”, sau đó hất đổ một chung trà trên bàn, vung tay áo rời đi.

Cô lão phu nhân cùng mấy lão bộc đến trước mặt Vương Lăng, lão lệ tung hoành: “Vương thị từ nay về sau vô hậu!”, Vương Lăng nói: “Vì xã tắc vì triều đình, dù có vô hậu thì đã sao?”, cô lão phu nhân cùng mấy lão bộc phản bác không được, lệ rơi đầy mặt bỏ đi.

Wương Lăng được giải trừ hôn ước, một thân nhẹ nhàng, nhìn trời trời rộng rãi, nhìn nước nước xanh trong. Nếu không phải trong lòng còn chút áy náy với Ứng Cảnh Lan, nhân sinh của hắn thời khắc này quả thật là thập toàn thập mỹ.

Ứng Cảnh Lan u mê noi gương hắn thê không thú thê, buồn bực mấy ngày, Tạ Lạc Bạch khuyên giải: “Cái gọi là thê tử, có cũng như không, đôi khi có, ngược lại chỉ thêm rườm rà, mỹ nhân như hoa, mỗi đóa đều kiều diễm, mỗi đóa đều xinh đẹp, bây giờ ngươi có thể thưởng thức tất cả, cũng không có ai bên cạnh kiểm soát ngươi cần nhân ngươi, không phải rất tốt sao?”

Ứng Cảnh Lan liền phản bác: “Nếu thật tốt như vậy, sao lúc ấy huynh không thuận tiện lập thê luôn cho rồi?”

Tạ Lạc Bạch cười híp mắt: “Có thành thân hay không với chuyện lập thê không liên quan nhau, ta đây là tâm nhìn rộng mở.”

Ứng Cảnh Lan lườm phản bác, cậu gần đây bị các trưởng bối trong nhà giáo huấn đến đau đầu, cậu là cháu đích tôn của Ứng thị, vốn gánh vác trọng trách khai chi tán diệp, làm rạng rỡ tổ tông, sau khi lập thê trước triều đình quay về, các trưởng bối rất vui mừng, cảm thấy cậu là người vì chuyện lớn gác tình riêng, so với các bậc tiền nhân còn cao hơn một cảnh giới, cha của cậu chạy tới nhà cậu ở kinh thành, xách cậu vào thư phòng trình trọng giáo huấn đến hừng đông, cái gì mà con nguyện vì triều đình không thú thê là chuyện hiếm có, tương lai nhất định phải kiên trì báo đền ơn vua lộc nước... Các trưởng bối thúc bá trong nhà mỗi người đều viết thư dài mấy vạn chữ khoái mã đưa đến kinh thành cổ vũ cậu, chỉ có mẹ cậu là nghe nói khóc như mưa, còn bị bà nội cậu mắng cho một trận. Ứng Cảnh Lan đầu óc choáng váng, mỗi ngày ủ rũ, Vương Lăng thấy vậy thì lại càng áy náy, nhưng Vương Lăng gần đây thực sự đang vui mừng, cho dù áy náy thì tâm tình vẫn sáng lạng tươi tắn, hắn lại thêm áy náy.

Tạ Lạc Bạch vỗ vai Ứng Cảnh Lan: “Ứng hiền đệ a, người đừng buồn, kỳ thực Dung Quân cũng như người thôi, người xem hắn không phải rất rạng rỡ đó còn gì. Ngu huynh cũng bị người nhà giáo huấn, có khác gì đâu.”

Ứng Cảnh Lan kinh ngạc, Vương lăng cũng rất kinh ngạc: “Đường Tri hiền đệ người... người đâu có thể độc, sao lại...” Tạ Lạc Bạch cười gượng hai tiếng, đang muốn mở miệng, Cơ Dung Quân này giờ chỉ im lặng mỉm cười chợt ôn tồn nói: “Wương Lăng, người yên tâm, trong nhà của ta không có việc gì.” Tạ Lạc Bạch bắt đắc dĩ nhìn y một cái.

Cơ Dung Quân lập lời thê độc, cha của y phản ứng y chang cha Ứng Cảnh Lan, Cơ phu nhân lại đau khổ khóc lóc: “Dung Quân a, con còn trẻ, không cưới thê lập thất tương lai phải làm sao, con sao lại thê như vậy, nương còn đang trông mong mấy năm nữa được bông cháu, con kêu nương...”

Cơ thái sư gọi Cơ Dung Quân tới, nghiêm nghị nói: “Con hôm nay lập lời thê như vậy, tuy rằng con là nam đình của Cơ gia, vô hậu là tội thẹn với tổ tông, nhưng con vì triều đình lập chí cha rất tán thưởng! Tin tưởng liệt tổ liệt tông trên trời có linh thiêng cũng sẽ rất vui mừng, không hổ là nhi tử của Cơ Tu này! Đừng để ý mẹ con, nhi nữ thường tình, chuyện thê thiếp, đối với đại trượng phu cũng như xiêm y thôi, thay đổi vô chừng, đền đáp triều đình, kiến công lập nghiệp, lưu danh sử xanh, đó mới là trọng trách của đời người!”

Cơ phu nhân khóc lớn: “Nhi nữ thường tình, ta đây nhi nữ thường tình thì thế nào?! Nhi tử sau này không ai chiếu cố, ngay cả người bầu bạn đầu ấp tay gối cũng không có, một mình cô độc linh linh thì có gì tốt! Chính chàng tam thê tứ thiếp, ngược lại khuyên con không thú thê! Cái gì nữ nhân là xiêm y có cũng như không hả? Xiêm y là có cũng như không sao? Chàng có thấy người nào không mặc quần áo đi ra đường chưa? Coi như tương lai con nó như chàng đi chinh chiến sa trường thì cũng cần người thay nó chăm lo nhà cửa chứ. Chúng ta già rồi, có bọn chúng chăm sóc, tương lai nó già thì phải làm sao? Hu hu hu...”

Cơ thái sư thật ra có hơi sợ vợ, mẹ Cơ Dung Quân là tiểu thư quyền quý, lẽ ra từ nhỏ đã định hôn với một vị công tử hầu gia, nhưng một hôm Cơ Tu đến dự tiệc, đi lạc vào nội uyển, cùng mẹ Cơ Dung Quân nhất kiến chung tình, hai người trải qua bao khó khăn mới có thể thành quyền thuộc, mẹ Cơ Dung Quân từ nhỏ

được giáo dưỡng như nam nhi, cá tính rất mạnh lại có kiến thức, Cơ thái sư cười nàng về liền nâng niu trong lòng bàn tay, trừ hai người thiếp nạp từ trước khi thành thân thì về sau không nạp thêm ai nữa, dù vậy, mỗi khi Cơ phu nhân tâm huyết dâng trào vẫn thường lấy hai vị tiểu thiếp kia ra khóc lóc với Cơ thái sư.

Nhưng Cơ thái sư ở trước mặt mọi người đều rất có phụ uy, ông xua tay nói với Cơ Dung Quân: “Cho mẹ con khóc đi, đừng để ý nàng, phụ nhân a, đều không biết nghĩ. Tương lai còn nhi tử của lão đại lão tam lão tứ, mặc kệ đứa nào con đều có thể chọn làm con thừa tự, hưởng hồ nếu có thể vì triều đình mở rộng biên cương bảo vệ bờ cõi, máu nhuộm sa trường da ngựa bọc thây mới là quang vinh của hàng dũng tướng, còn lo lắng cái gì dưỡng lão với lâm chung...”

Lời còn chưa dứt, Cơ phu nhân chợt ngẩng đầu, nước mắt rơi như mưa: “Cơ Tu, chàng dám nguyện rửa nhi tử của ta đoán mệnh chết trận, ta không tha cho chàng đâu! Huhuhuhu...” Một phát bắt được xiêm y Cơ thái sư.

Cơ thái sư vừa tránh vừa nói: “Nhi tử đang nhìn kia, khụ khụ ~ dù sao nó lập thê rồi, còn có thể thế nào? Chẳng lẽ chặt chân nó, cầu Hoàng thượng ban ân xóa bỏ lời thề cho nó đi thú thê?”

Cơ phu nhân buông tay ra, ôm mặt khóc.

Cơ Dung Quân không nói được một lời đứng ở một bên, Cơ thái sư nháy mắt, khoát tay áo, Cơ Dung Quân ngẫm hiểu, lặng yên không một tiếng động rón ra rón rén lui ra cửa.

Ngoài Vương Lăng, Cơ Dung Quân, Ứng Cảnh Lan, Tạ Lạc Bạch cũng bị người nhà giáo huấn, lý do thì có khác một chút.

Tạ Lạc Bạch cùng Cơ Dung Quân đều là niên thiếu tài hoa, trưởng bối hai nha, nhất là Hộ quốc công cùng Cơ thái sư, luôn luôn có một loại cạnh tranh như có như không, hy vọng con mình sẽ hơn con của đối phương.

Ngày đó, Cơ Dung Quân được phong làm Giám sát của Giám sát đốc an ti, Tạ Lạc Bạch bởi vì bại trong trận tử võ chỉ làm Phó giám sát, Cơ thái sư cảm thấy con mình hơn một bậc, phi thường vui vẻ, khó tránh thường xuyên trước mặt Hộ quốc công lộ vẻ đắc ý, Hộ quốc công tuy ngoài mặt bình thản nhưng trong lòng thật khó chịu.

Chuyện mấy người Vương Lăng lập thê trước điện, đêm đó Tạ Lạc Bạch bị Hộ quốc công gọi vào thư phòng.

Hộ quốc công nhìn nhi tử, thở dài: “Cha biết tính con, thích chuyện phong nguyệt, dám vì triều đình chung thân không thú thê, loại giặc ngộ này con tuyệt đối sẽ không có, bởi vậy, ta cũng không trông cậy con có thể giống tiểu tử Cơ gia phát thê như vậy. Ai...”

Tạ Lạc Bạch nói: “Cha, đừng nói người tiếc hận vì nhi tử không lập lời thê suốt đời không thú thê lập thất chứ, loại này lời thê... Ha ha ~”

Hộ quốc công khẽ nhíu mày: “Ta không thấy có chỗ nào đáng cười cả, dám vì triều đình vô duyên cưới gả, ta lúc lấy nghe thấy, cảm động hết sức. Trái lại là con, ai, chỉ trách tu dưỡng không bằng người, biết chừng nào con mới tới được cảnh giới đó đây!”

Tạ Lạc Bạch nhướng mày: “Cha, nhi tử thiếu kiến, triều đình tất nhiên cần người trung thành, nhưng cũng không thể tự có lỗi với bản thân. Đêm dài tịch mịch triều đình cũng đâu có phái người tới bầu bạn với mình, đợi con già rồi chỉ sợ triều đình cũng không cho con được một người cùng trò chuyện, những chuyện này nhân sinh sao có thể không có đây?”

Hộ quốc công vỗ mạnh thư án, giận tím mặt: “Tiểu súc sinh, càng nói càng khó nghe! Nhân sinh này, ta thấy nữ sắc mới là thứ con cần! Trong đầu đều là suy nghĩ linh tinh! Con... con đúng là so với tiểu tử Cơ gia kia...”

Tạ Lạc Bạch cười hì hì: “Cha, con cần nữ sắc sao cha lại tức giận, chẳng lẽ cha muốn con cần nam sắc?”

Hộ quốc công giận trắng bệch mặt mày, một tay ôm ngực, một tay run rẩy vươn ra chỉ chỉ, nhất thời lại nói không nên lời, Tạ Lạc Bạch nhân cơ hội: “A, con chợt nhớ còn có công vụ quan trọng!”, Hộ quốc công chưa kịp thuận khí, Tạ Lạc Bạch đã nhanh chân chạy mất.

Tóm lại, sau chuyện lập thệ trước điện, có người vui mừng, cũng có người ưu sầu.

Không lâu sau, Lại bộ đưa công văn xuống, Giám sát, phó giám sát và các đốc an lang trong ti bộ đều được phân tiến vào các công bộ trong triều.

Lúc này là mừng mười tháng tám năm Thịnh Tường thứ mười chín, Tạ Lạc Bạch được phong vào Ngự sử đài, là lục phẩm ngự sử; Ứng Cảnh Lan rốt cuộc không vào được ti bộ nhân rồi như mong muốn, mặt ủ mày chau vào Hình bộ, cậu còn trẻ, thời gian ở Giám sát đốc an ti không lâu nên chỉ được phong tỳ thị lang trung lục phẩm.

Nhưng, chuyện khiến Vương Lăng cực kỳ khiếp sợ chính là, hắn và Cơ Dung Quân lại có thể cùng nhau vào Lễ bộ, nghe nói là Hoàng Thượng tự mình sắp xếp, lệnh cho Lại bộ đặc biệt đề bạt hắn và Cơ Dung Quân cùng làm Lễ bộ lang trung, tòng ngũ phẩm.

...

Giữ đúng lời, hôm nay lên 1 chương Lục thủy thanh sơn:')

21. Chương 21

Lục thủy thanh sơn

– Đại Phong Quát Quá –

Đệ nhị thập nhất chương

Vương Lăng rất khó hiểu, vì sao Cơ Dung Quân cũng vào Lễ bộ.

Trong ấn tượng của Vương Lăng, cái nơi nửa nạc nửa mỡ như Lễ bộ tuyệt đối không liên quan gì tới Cơ Dung Quân, y đáng lẽ nên vào Binh bộ, Hình bộ hay Ngự sử đài mới đúng. Binh bộ Thượng thư hình như là môn sinh của Cơ Thái sư, làm sao đến nỗi để Cơ Dung Quân vào Lễ bộ chứ?

Không chỉ mình Vương Lăng kinh ngạc, mọi người có liên can đều cảm thấy khó hiểu. Theo lý thuyết, những người khác được phân vào những chức quan từ lục đến thất phẩm, Vương Lăng và Cơ Dung Quân làm Thị lang ngũ phẩm, cũng như một cái gò mọc giữa đất bằng, hắn là nên đến chúc mừng một tiếng. Nhưng làm một chức quan nhạt nhèo ở Lễ bộ, thì gò dù có cao mà không có ngọn cỏ nào, có gì đáng vui? Những người chờ xem náo nhiệt đều không biết làm sao, gặp Cơ Dung Quân chỉ có thể hàm hồ nói chúc mừng, sau đó nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác. Cơ Dung Quân thì không tỏ thái độ gì, lời nói thần sắc đều bình thường, nhìn không ra cao hứng, cũng nhìn không ra mất hứng.

Nhóm đốc an lang còn lại phần lớn đều vào được tư bộ mình mong muốn, cũng có vài người bị trong nhà cưỡng chế vào chỗ khác, ví như Ứng Cảnh Lan, cả ngày mặt ủ mày ê, thở ngắn than dài, Ứng Cảnh Lan lôi tay áo Vương Lăng nói: “Đan Chu ca, ta cảm giác, hay là triều đình nhằm lẫn ta với Cơ giám sát rồi, Đan Chu ca, ta không muốn vào Hình bộ mà, một chút cũng không muốn.”

Vương Lăng trầm nghĩ, những lời này người nói với cha người còn không được, nói với ta có ích lợi gì? Hắn vỗ vai Ứng Cảnh Lan: “Hình bộ là nơi tốt, tiền đồ vô lượng, người nhà cũng là lo lắng cho người thôi. Hình bộ kỳ thực rất thú vị, người nghĩ xem, từng bước từng bước điều tra, phá án, rất hay mà. Người vào Hình bộ, tương lai nếu phá được đại án kỳ oan khuất gì đó, nói không chừng còn có thể lưu danh sử sách.”

Ứng Cảnh Lan hai mắt vô thần: “Ta không cần lưu danh sử sách gì hết, ta sợ nhất là người chết, cái gì án diệt môn, án đốt xác, cả ngày nhìn mấy thứ đó, buổi tối chắc chắn gặp ác mộng. Ta bất tự nhẹ, vạn nhất dính phải oan hồn...”, nói tới đây cậu sợ run người, lại giương mắt hỏi Vương Lăng, “Đan Chu ca, huynh có biết trong kinh thành có chùa miếu nào linh nghiệm nhất không, ta nghĩ ta phải đi tế bái trước, cầu một lá bùa bình an.”

Vương Lăng dở khóc dở cười, Ứng Cảnh Lan năm nay mới mười sáu mười bảy tuổi, bình thường dù có vẻ ông cụ non, kỳ thực vẫn là một thiếu gia được nuông chiều từ bé, hắn chợt nhớ tới một chuyện, liền nói, “Đúng rồi, trong nhà ta có một chuỗi ngọc, nghe nói là cầu được từ chùa lớn ở Giang Nam, đã được cao tăng

tụng kinh, có thể tránh ma quỷ hóa giải điềm xấu, ta không tin nên không dùng tới, để không đó cũng tiếc, nếu người không chê thì ta tặng người.”

Ứng Cảnh Lan hai mắt sáng long lanh nói: “Thật sao?” Dừng một chút, lại do dự, “Nhưng là, cái đó không chừng là vật gia truyền, cho ta có phải hay không...”

Vương Lăng nói: “Yên tâm đi, không phải là bảo bối gì đâu, người đừng ngại không tốt là được.”

Ứng Cảnh Lan lúc này mới vui mừng nở nụ cười. Vừa đúng lúc Cơ Dung Quân đi tới, nhìn nhìn Vương Lăng, lại nhìn nhìn Ứng Cảnh Lan, “Có công vụ, hai người ở đây nói cái gì?”

Ứng Cảnh Lan lập tức trả lời: “Ta vừa mới nói với Đan Chu ca, ta sợ quỷ, Đan Chu ca nói muốn đưa ta một chiếc khuyên tai bình an.”

Cơ Dung Quân lại nhìn nhìn Vương Lăng, cười cười gật đầu, ừm một tiếng.

Mọi người trong Giám sát đốc an ty được phân vào các bộ, triều đình lại cứ đến một nhóm đốc an lang mới, mọi người hiện tại đang bàn giao các loại công văn cho người mới.

Vào Giám sát đốc an ty đều là tử đệ các trọng thần, chuyện này bị Ngự sử đại phu không vừa ý, viết tấu chương dâng lên Hoàng thượng. Nói là làm như vậy dễ khiến các dòng họ khuếch trương thanh thế, kết bè kết phái. Vì thế trong nhóm đốc an lang mới tới, có thêm không ít sĩ tử thi đậu kỳ thi Hội, hoặc là các tiến sĩ xếp hạng thấp, tuổi tác lớn nhỏ không đều, thậm chí có cả đại thúc ba mươi mấy tuổi râu ria xồm xoàm, trong Đốc an ty cũng không còn thuần một cảnh tượng hậu duệ quý tộc tươi trẻ phong lưu nữa.

Vương Lăng quản rất nhiều chuyện vụn vặt, kéo phó giám sát kế nhiệm công đạo đến mặt trời lặn phía tây, buổi tối các đồng liêu cũ rủ nhau đi tửu lâu ăn bữa cơm, nói mấy lời khích lệ nhau, tất cả mọi người đều thấy Vương Lăng vào Lễ bộ là cực kỳ phù hợp, thật lòng chúc mừng hắn, nhưng đụng đến Cơ Dung Quân thì vẫn là áp úng hàm hồ như cũ.

Ngày hôm sau, Vương Lăng chạy đến nha môn ti bộ thật sớm, tốt xấu gì cũng đã gặp người ở đây gần một năm, trước khi rời khỏi có chút lưu luyến, hắn muốn nhân lúc không có ai ở đây thì đi dạo quanh một vòng. Không ngờ vừa mở cửa, đã thấy Cơ Dung Quân một mình ngồi trong đại sảnh vắng lặng.

Vương Lăng ngăn người, thăm nghĩ, Cơ Dung Quân bị phân vào nơi nhàm chán như Lễ bộ, chắc hẳn trong lòng rất ủy khuất, cho nên thích được yên lặng một mình. Hắn há miệng lại không biết nói gì cho phải, Cơ Dung Quân lập tức đứng dậy đi về phía hắn: “Ta đoán được người sẽ tới sớm, nên đến đợi người, người quả nhiên là người sớm nhất.”

Vương Lăng tiếp tục ngăn người, cơ dung quân đi đến bên cạnh hắn, một phen đóng cửa lại, dựa lại gần Vương Lăng, thấp giọng nói: “Vương Lăng, ngày hôm qua người nói muốn tặng cái gì đó cho Ứng Cảnh Lan mà, có đem theo không?”

Vương Lăng không hiểu ra sao gật đầu, Cơ Dung Quân nói tiếp: “Cho ta xem, mau, thừa dịp hiện tại không có ai.”

Vương Lăng càng nghi hoặc, Cơ Dung Quân ánh mắt sáng trong theo dõi hắn, thần sắc cực kỳ khẩn trương, Vương Lăng đưa tay vào tay áo, lấy ra một túi gấm.

Cơ Dung Quân cầm lấy, mở ra, giơ chuỗi ngọc lên trước mắt nhìn, đó là một chiếc khuyên tai cần ngọc như ý, lớn cỡ ngón tay cái, ngọc cũng không phải loại tốt, bất quá thoạt nhìn có điểm xưa cũ, sắc ngọc ónh nhuận.

Cơ Dung Quân nhìn nhìn, nói: “Vương Lăng a, chuỗi ngọc này của người rất tốt, bất quá quý trong Hình bộ đều cực kỳ hung tợn, khối ngọc này có thể khắc không được chúng nó.” Bỗng nhiên không biết từ nơi nào lấy ra một thứ, là một tiểu hồ lô chạm ngọc, xanh biêng biếc, trên còn cột dây đỏ, tua rua lụa vàng, “Cái hồ lô này, là gia mẫu đi Ngũ Thai sơn thỉnh về, do Thánh Thiện pháp sư tự mình ở trước tượng Phật Thích Ca tụng qua bảy mươi hai lần kinh Kim Cang, bảo đảm khắc chế được bất cứ thứ gì. Bằng không như vậy, người đem cái này đưa cho Ứng Cảnh Lan đi.”

Vương Lăng cau mày: “Nhưng...”

Cơ Dung Quân chặn đứng lời hấn: “Ta cũng không quá tin mấy vật này, để ta giữ cũng lãng phí thôi, ta nghĩ Ứng hiền đệ là nói với người hấn sợ quý, nếu ta đưa cho hấn thì không ổn lắm. Người tặng hấn, cũng muốn tặng thứ gì tốt nhất phải không?”

Vương Lăng: “Nhưng...”

Cơ Dung Quân hắng giọng, lại nói: “Khụ, nếu người vẫn thấy không ổn, thì vậy đi, người cho ta cái chuỗi ngọc như ý này, lấy hồ lô của ta cho Ứng hiền đệ, được không?... Ừm, bát tỳ của ta cũng hơi yếu, nhưng hồ lô này và bát tỳ của ta không hợp, vừa lúc cái này của người là ngọc như ý, rất hợp với ta, người cho ta ngọc như ý, lấy hồ lô cho Ứng Cảnh Lan, coi như ta và người trao đổi, được không?”

Vương Lăng bị một đống hỗn độn Cơ Dung Quân nói làm cho choáng váng, không hiểu ra sao cả, nếu lấy khuyên tai như ý đổi lấy hồ lô của Cơ Dung Quân hình như hấn cũng không thiệt thòi, Cơ Dung Quân cầm hai món đồ về mặt đầy chờ mong nhìn hấn, Vương Lăng đang cố gắng nghĩ cho rõ ràng thì ngoài cửa mơ hồ có tiếng vang. Cơ Dung Quân biến sắc: “Có người đến, nếu là Ứng hiền đệ thì không tốt, quyết định vậy đi”, nói xong nhét hồ lô vào tay Vương Lăng, cầm khuyên tai như ý đi vào nội sảnh.

Vương Lăng ngây ngốc, đành cầm hồ lô cất đi.

Hôm nay là ngày cuối cùng bọn hấn làm việc ở nha môn ti bộ, buổi sáng, Ứng Cảnh Lan tựa hồ là nhớ Vương Lăng hứa cho mình vật trừ tà nên cứ lượn tới lượn lui bên cạnh Vương Lăng, hấn xem chừng khuyên tai như ý của mình một đi không trở lại rồi, thở dài giả vờ muốn ra ngoài hóng mát, Vương Lăng lập tức chạy theo, Vương Lăng đến một góc tường phủ đầy dây leo, lấy hồ lô của Cơ Dung Quân ra đưa cho Ứng Cảnh Lan, Ứng Cảnh Lan vui mừng nhận lấy ngay, cầm trong tay lật qua lật lại, “Thoạt nhìn thứ này rất lợi hại, Đan Chu ca, huynh thật tốt”, Vương Lăng cười gượng, bên cạnh chợt có người nhỏ nhẹ nói: “Hai người các người chui vào chỗ vắng vẻ này làm gì vậy?”

Vương Lăng và Ứng Cảnh Lan đều sợ hết hồn, mặt người kia càng sáp gần lại, “Ặc, đang trao tìn vật?”, Vương Lăng bất đắc dĩ nói: “Đường Tri hiền đệ thực sự là đi không nghe tiếng, xuất quỷ nhập thần”, Tạ Lạc Bạch quơ quơ chiết phiến, “Như vậy mới tiện tìm hiểu chứ”, vừa nói vừa nhìn chuỗi ngọc hồ lô trong tay Ứng Cảnh Lan, “Vật này...”

Ứng Cảnh Lan giải thích: “Khụ, ta nói ta sợ quỷ, Đan Chu ca hảo tâm tặng của ta bùa trừ tà.”

Lb nhướn nhướn mày: “Ồ? Đan Chu ca huynh cho người?”, nhìn chuỗi ngọc trong tay Ứng Cảnh Lan, nói, “Dùng thứ này khắc quỷ, nhất định cực kỳ linh nghiệm”, còn cầm quạt gõ gõ vai Ứng Cảnh Lan, “Người phải giữ thật kỹ đó.”

Ứng Cảnh Lan trịnh trọng gật đầu, cẩn thận cất chuỗi ngọc vào tay áo. Tạ Lạc Bạch lại nói: “Phải rồi, ta tới hỏi hai người, buổi tối có rảnh rỗi không, có thể đến phủ ta dùng tiệc không?”

Vương Lăng và Ứng Cảnh Lan đương nhiên đồng ý, trở vào trong, Vương Lăng đang định đi vào sảnh thì Tạ Lạc Bạch đột nhiên đến bên cạnh, cười hi hi, “Đan Chu huynh, chuỗi ngọc huynh đưa cho Ứng Cảnh Lan ta thấy rất quen, hình như đã từng thấy ở chỗ Dung Quân rồi thì phải.”

Vương Lăng biết Tạ Lạc Bạch cùng Cơ Dung Quân luôn luôn rất thân thiết, chuyện này giấu không được, thành thật kể: “Không sai, ta vốn định tặng Ứng Cảnh Lan hiền đệ một chuỗi ngọc như ý. Cơ... giám sát cũng là hảo ý, cảm thấy cái này linh nghiệm hơn, được Thánh Thiện pháp sư ở Ngũ Thai sơn tự mình niệm bảy mươi hai lần kinh Kim Cang, hấn nói bát tỳ của hấn cũng nhẹ, chuỗi hồ lô này không hợp bát tỳ, ngọc như ý của ta hợp hơn, nên đổi với ta. Là ta chiếm tiện nghi rồi.”

Tạ Lạc Bạch chỉ ừm một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

22. Chương 22

Đệ nhị thập nhị chương

Đêm đó, Vương Lăng mặc thường phục, đến dự tiệc nhà Hộ quốc công, Tạ Lạc Bạch nói tiệc nhỏ, quả nhiên là nhỏ thật, chỉ có Vương Lăng, Ứng Cảnh Lan, Cơ Dung Quân và Tạ Lạc Bạch, bốn người. Tạ Lạc Bạch

lại bày tiệc trong tiểu viên của chính mình, chỉ là một bàn tròn nhỏ chạm trổ hoa văn, bày vài món điểm tâm lạ mắt, là những món được chế biến riêng dùng khi trời nóng, sàn lát gạch hoa xanh, bài trí bên trong cũng rất thanh lương, trên hành lan còn tùy ý đặt mấy tiểu án, bên trên có điểm tâm tinh xảo và mấy bầu rượu, còn có mấy bàn tiệc nhỏ, có thể coi giày ngồi bệt xuống, uống rượu thưởng hoa quế.

Dự một buổi tiệc phong nhã như vậy, Vương Lăng ngay cả nói chuyện cũng rất giữ ý, chỉ sợ phá hủy mất cảnh này tình này. Ngẫm lại chính mình khi mời khách thì bày một cái bàn lớn ngay trong phòng, chất đầy rượu và đồ ăn, so với bữa tiệc hôm nay của Tạ Lạc Bạch, quả thực rất dung tục.

Wương Lăng vừa ăn vừa thâm nghĩ linh tinh, bây giờ trời đã vào thu, tuy vẫn còn rất nóng nhưng trong gió đêm đã bắt đầu mang theo hơi lạnh, đồ ăn hôm nay phần lớn là những thức thanh lương, ngoài cam quýt trên bàn nhỏ, cơ hồ đều là đồ ăn hàn tính ôn tính, dễ nhiễm lạnh, kỳ thực tiết trời này, nên uống canh nóng mới tốt. Hắn quyết tâm tối nay về phải kêu nhà bếp nấu một chén canh đơn giản gì đó mới được.

Trong lúc mọi người nhàn thoai thưởng hoa, Vương Lăng cầm lấy một trái cam lớn lột ăn, tiện thể xoa bớt hàn khí.

Nói chuyện phiếm một hồi, lại nói đến chuyện phân vào các ti bộ, nhắc tới đây Ứng Cảnh Lan lại ủ rũ, Tạ Lạc Bạch nói: “Nhân sinh thường có chuyện không như ý, này cũng không thể tránh được, giống ta thôi, ta sợ nhất là đắc tội với người khác, lại vào cái nơi dễ đắc tội người ta nhất là Ngự Sử đài, aiz...”

Ứng Cảnh Lan bỏ một miếng bánh đậu xanh vào miệng, thở dài. Tạ Lạc Bạch đã không chuyển chủ đề lại còn hỏi thêm: “Đúng rồi, Dung Quân, mấy hôm nay quên hỏi người, Thái sư sao lại chịu buông tay cho người vào Lễ bộ vậy?”

Cơ Dung Quân nghiêm trang đáp: “Đây là ý chỉ của Thánh thượng, ta có thể vào Lễ bộ, thập phần vui mừng, gia phụ cũng rất vui mừng.” Tạ Lạc Bạch cười: “Người đừng gạt ta, bên trong nhất định có ẩn tình.” Cơ Dung Quân vẻ mặt lãnh tĩnh như nước. Vương Lăng nhìn Ứng Cảnh Lan bi phần ăn bánh đậu xanh, sợ cậu nhiễm lạnh, lại lột quả cam lớn để vào đĩa nhỏ trước mặt Ứng Cảnh Lan, Cơ Dung Quân và Ứng Cảnh Lan ngồi rất gần nhau, quả cam mới vừa bóc, Cơ Dung Quân lập tức khẽ vươn tay cầm lấy, cười với Vương Lăng: “Đa tạ.”

Tạ Lạc Bạch u oán: “Thật thiên vị, sao ta không có?”, Ứng Cảnh Lan miệng còn đầy bánh đậu xanh, hàm hàm hồ hồ lên tiếng: “Ta cũng không có”, Vương Lăng đành lột thêm hai quả cam nữa.

Một lúc lâu sau, Vương Lăng đứng dậy đi nhà xí, Ứng Cảnh Lan ăn nhiều bánh đậu xanh quá khát nước, chạy vào phòng uống trà, Tạ Lạc Bạch nhân cơ hội hạ giọng nói với Cơ Dung Quân: “Dung Quân, bát tự của người rõ ràng nặng như đá tảng, sao tự nhiên lại thành nhẹ rồi?”

Cơ Dung Quân mặt không đổi sắc: “Dùng cách tính khác, cũng có thể nhẹ.”

Tạ Lạc Bạch lắc đầu: “Vô sỉ a, rõ ràng hôm qua người bỏ bảy lượng mua nó ở một quầy bán ngọc, cái gì Ngũ Thai sơn cái gì được niệm bảy mươi hai lần kinh Kim Cang, nếu Ứng hiền đệ bị quỷ quần thân, người chính là tội nhân thiên cổ. Vô sỉ, quá vô sỉ.”

Cơ Dung Quân thản nhiên: “Quỷ thần nói đến vốn là chuyện hư vô mờ mịt, phần lớn tùy tâm mà sinh. Hơn nữa, Ứng hiền đệ là con cháu Ứng thị, lão tổ tông nhà hắn hào quang vạn trượng, hắn nào có thể dễ dàng như vậy bị quỷ quần thân.”

Tạ Lạc Bạch vô cùng đau đớn lắc đầu.

Vừa lúc Ứng Cảnh Lan uống trà xong từ nội sảnh đi ra, kinh ngạc nhìn Tạ Lạc Bạch: “Đường Tri huynh đang cảm thán chuyện gì mà lắc đầu vậy?”

Cơ Dung Quân lại cười nói: “Lạc Bạch hắn uống nhiều quá, hắn mà say thì cứ hay lắc đầu.”, lại đẩy đĩa bánh đậu xanh trước mặt mình cho Ứng Cảnh Lan, “Dục Ngạn hiền đệ, ta thấy người thích ăn, phần này ta còn chưa động tới, cho người.”

Tạ Lạc Bạch lại thở dài một tiếng, đau lòng lắc đầu, Ứng Cảnh Lan nhìn nhìn hắn, tiếp tục ăn bánh đậu xanh.

Dựa theo triều đình an bài, ngày mười tám tháng tám, bọn hán chính thức đi đến chỗ làm mới, cho nên mấy hôm nay cả đám đều rảnh rỗi ở nhà.

Ứng Cảnh Lan đối với Hình bộ canh cánh trong lòng, Vương Lăng cho cậu chuỗi ngọc hồ lô, cậu vẫn cảm thấy không an lòng, muốn đi chùa bái Phật.

Vì thế buổi sáng ngày rằm tháng tám, Vương Lăng cùng Ứng Cảnh Lan đi Trúc Âm tự dâng hương, Tạ Lạc Bạch và Cơ Dung Quân cũng đi cùng. Ứng Cảnh Lan thành kính đi lễ bái một vòng trong chùa, mọi người cùng ra ngoài, phố chợ phi thường náo nhiệt, mấy người bọn hán đều là thường phục xuất hành, không kỳ mã ngồi kiệu, trúc âm tự có không ít tiểu quán bán nhang đèn các thứ, một lão nhân tóc hoa râm ngồi sau một sạp nhỏ nói với bọn hán: “Mấy vị công tử, xem bình an phù không?” Ứng Cảnh Lan mắt tròn to, chỉ vào một chỗ nói: “Đây...” Lão giả lập tức đưa tay moi lên một chuỗi ngọc hồ lô, quơ quơ: “Công tử ánh mắt thật tốt, đây là thứ tốt, chỉ dành cho quý nhân, trước kia bán bảy lượng hai tiền bạc một cái, còn loại này ngọc cũng không tốt lắm, như vậy đi, mười lượng bạc hai cái, công tử mua một đôi không?”

Ứng Cảnh Lan quay đầu nhìn Vương Lăng, thần tình nghi hoặc, Vương Lăng cũng thập phần nghi hoặc, nhú mày muốn nhìn Cơ Dung Quân, Cơ Dung Quân thở dài nói: “Ai, bảo vật được pháp sư Ngũ Thai sơn khai quang, đồ giả cũng thật nhiều.”

Ứng Cảnh Lan nói: “Thiếu Hiền huynh, làm sao người biết Đan Chu ca cho ta là vật được khai quang ở Ngũ Thai sơn?”

Cơ Dung Quân quay đầu nhìn Tạ Lạc Bạch, Tạ Lạc Bạch lập tức cười nói: “A nha tại ta nhiều chuyện, Đan Chu huynh, ngại quá, ta sau khi hỏi người thì đi nói với Cơ Dung Quân, chắc không sao chứ?”

Wương Lăng mặt nhăn mày nhú, không nói gì, Ứng Cảnh Lan nhìn ba người, cũng không nói gì.

Buổi tối, Vương Lăng chuẩn bị một bàn tiệc rượu, để cô lão thái thái ngồi ở chủ tịch, ngay cả mấy vị lão bộc cũng bị ép ngồi vào bàn.

Mặt trăng tròn sáng treo giữa trời, cô lão thái thái nhìn trăng cảm thán: “Trung thu năm ngoái không lạnh như năm nay, Kỳ Nhân Kỳ Huệ đều gả đi rồi, trong nhà như trống hơn phân nửa. Vốn đang trông cậy con thành gia lập thất, sinh vài đứa cháu thì liền náo nhiệt, ai ngờ con lại đi phát thệ chung thân không thú thê...”, cô lão thái thái nói tới đây thì nghẹn ngào, hốc mắt đỏ lên, rút khăn ra lau nước mắt.

Mấy lão gia bộc khuyên nhủ: “Là chuyện quốc gia đại sự, lão phu nhân không nên buồn rầu, mọi người cùng vui vẻ ăn bữa cơm thôi.” Khuyến tới khuyến lui, hốc mắt cũng đỏ.

Wương Lăng ngồi cũng ngồi không xong, đứng cũng đứng không được, chỉ phải cười nói: “Hay là con đi nhận vài đứa trẻ về nuôi, như vậy cô cũng có cháu ấm lòng rồi.”

Cô lão thái thái thở dài: “Ai, đứa nhỏ này, đúng là chỉ biết lo cho người khác thôi. Ta già gần chết rồi, cái gì bổng cháu không bổng cháu, nhận hài tử nhà người khác sao bằng do chính mình sinh ra, còn chưa biết sau này thế nào. Ta là lo lắng con bây giờ đơn độc một mình, tương lai cũng chẳng có ai phụng dưỡng...” Cầm khăn không ngừng lau khóe mắt.

Wương Lăng cảm thấy như đang ngồi trên chậu lửa, khó chịu nhấp nha nhấp nhồm. Tứ Kính đi xuống bếp xem thức ăn đột nhiên chạy tới: “Thiếu gia thiếu gia, có khách đến đây.”

Wương Lăng ngơ ngác một chút, khách? Trung thu ai lại đến đây?

Tứ Kính nói: “Là vị Cơ công tử kia.”

Cô lão thái thái cùng vài vị lão gia bộc nghe nói có khác, sôi nổi rút lui. Vương Lăng một mình đi ra tiền sảnh nghênh đón, người tới, đúng thật là Cơ Dung Quân.

Wương Lăng kinh ngạc: “Cơ... công tử, sao người lại tới đây?”

Cơ Dung Quân nói: “Ta tới cùng người đón Trung thu, không được sao?”

Wương Lăng cười nói: “Cơ công tử khẳng định là nói đùa, người Trung thu không ở nhà, nhất định là có chuyện quan trọng, như vậy đi, cùng ra hậu viên nói chuyện.”

Cơ Dung Quân há miệng thở dốc, như muốn nói gì, lại nuốt vào, gật đầu nói: “Được.”

Trong đình nhỏ ở hậu viên, tiểu nha hoàn bưng trà nước và bánh trung thu lên, Vương Lăng cho lui hết mọi người, xác định chung quanh không có ai, mới vừa châm trà vừa nói: “Hiện tại bốn bề vắng lặng, nơi này yên tĩnh, Cơ công tử có chuyện gì mời nói.”

Cơ Dung Quân nhẹ giọng: “Ta quả thật là đến cùng người đón Trung thu, người không tin sao?”

Vương Lăng đương nhiên không tin, Cơ Dung Quân nói tiếp: “Vương Lăng, chuỗi ngọc của Ứng Cảnh Lan, là ta gạt người. Ta, ta buổi chiều đã cùng hần nói, là lỗi của ta. Người đừng nóng giận.”

Vương Lăng ừm một tiếng, không biết trả lời thế nào, Cơ Dung Quân vì sao phải dụ mình rồi đưa một món đồ giả cho Ứng Cảnh Lan, hần nghĩ mãi mà không rõ.

Cơ Dung Quân đi đến bên cạnh hần, thấp giọng nói: “Ta, quả thật buồn cười, ta không muốn để người cho Ứng Cảnh Lan cái gì hết, hần cả ngày đi theo người, ta sẽ không thoải mái.”

Vương Lăng nghi ngờ nói: “Cơ công tử, người...”

Nói đến một nửa, Cơ Dung Quân thân hình vừa động, Vương Lăng bỗng nhiên bị y gắt gao ôm chặt. Cơ Dung Quân nhẹ nhàng ghé vào tai hần thấp giọng nói: “Dung Quân, kêu ta Dung Quân.”

Trăng sao trên trời như đều rơi xuống, âm âm đập vào đầu Vương Lăng, hần ngậy ngốc đứng cứng đờ, choáng đầu hoa mắt, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Đang lúc trước mắt mơ hồ, Vương Lăng nghe thấy tiếng Cơ Dung Quân lại vang lên bên tai: “Vương Lăng, khi người phát thệ ta vui mừng muốn chết, ta không muốn đợi nữa...”

Hai cánh tay đang vây quanh hần dường như hơi nới lỏng, Vương Lăng vừa muốn tìm về một tia thần trí thì cảm thấy trên môi mềm nhũn, có cái gì đó áp vào.

Hồn phách bé nhỏ của Vương Lăng bay ra khỏi cơ thể, lảo đảo nương theo trăng sao chạy thẳng lên trời.

Đợi cho hần có thể thở thì thanh âm Cơ Dung Quân lại nhẹ nhàng bên tai nói: “Vương Lăng Vương Lăng, từ nhỏ ta chỉ biết, đây là mệnh trung chú định...”

Từ nhỏ? Hồn phách Vương Lăng đang bay bổng với ánh trăng tận chín tầng mây, mặt trăng bỗng biến thành một quả sơn trà cực lớn, vàng óng, mở to đôi mắt ngập nước nhìn hần, tha thiết gọi: “Vương Lăng Vương Lăng Vương Lăng...”

Vương Lăng giật mình, ngàn vạn vì sao chợt hóa thành tia chớp, xé rách tầng không, đưa hồn phách của hần âm một phát quay lại cơ thể

Vương Lăng nghe thấy thanh âm của mình có vẻ run rẩy: “Người... Người là... Phiêu Kỳ?”

Ánh mắt nhìn chăm chú hần có chút khác lạ, rồi sau đó hần nghe thấy một tiếng thở dài: “Vương Lăng, người không phải giờ này mới nhớ ra ta là ai đấy chứ.”

...

Đi được nửa đường rồi đó, cảnh hôn nhau duy nhất trong truyện luôn:v:v

23. Chương 23

Đệ nhị thập tam chương

Từ khi Cơ Dung Quân còn nằm trong bụng mẹ thì đã rất có duyên phận với chữ “béo”.

Khi mẹ Cơ Dung Quân mang thai lần đầu tiên, bởi vì vừa làm tân nương tử không lâu, rời nhà đi đến một nơi xa lạ, từ sinh hoạt đến ăn uống đều chưa quen, còn thỉnh thoảng có chút va chạm với tướng công và mẹ chồng, hơn nữa là lần đầu mang thai, không biết làm thế nào cho phải, tiền sản thường xuyên sinh bệnh, khi ca ca Cơ Dung Quân vừa sinh ra, vừa nhỏ vừa gầy, y như con gà tre, bà nội Cơ Dung Quân khi nhắc tới chuyện này còn chua xót muốn rơi lệ, đại ca Cơ Dung Quân từ nhỏ thân thể rất yếu, bệnh nhỏ bệnh lớn tới

không ngừng. Vì thế, Cơ gia từ trên xuống dưới đều trông mong Cơ phu nhân lần sau sẽ sinh ra một tiểu thiếu gia mập mạp trắng trẻo.

Đến khi Cơ phu nhân mang thai lần thứ hai, toàn phủ từ trên xuống dưới như thể binh sĩ ở biên ải nhận được tin có giặc, thời thời khắc khắc cẩn thận lo lắng, Cơ phu nhân được bảo vệ chặt chẽ, thái phu nhân tự mình giám sát đầu bếp, cái gì ăn bỏ cho thai nhi, thái lão gia còn triệu tập mấy bằng hữu trong Thái y viện, thương thảo những chuyện cần chú ý khi mang thai. Phàm những thứ được truyền là dưỡng thai tốt, cơ hồ không có thứ nào Cơ phu nhân chưa ăn. Mỗi ngày sáng trưa chiều ba bữa chưa tính, còn có ăn nhẹ ăn xế ăn đêm đủ các loại đồ ngọt canh thang. Dưới sự che chở nhiệt tình của mọi người, bụng Cơ phu nhân to như quả núi nhỏ, thái lão gia thái phu nhân đều vui sướng khần trương, Cơ thái sư lúc ấy hẳn còn là Cơ tướng quân vô cùng hưng phấn vuốt ve bụng thê tử: “Thoạt nhìn lớn như vậy, nếu là song thai long phụng, hoặc cả hai là nam hài, chúng ta càng viên mãn.”

Trọn vẹn vượt qua mười tháng, Cơ Dung Quân rốt cục cất tiếng khóc chào đời trong sự chờ mong của mọi người, bởi vì hài nhi quá to, Cơ phu nhân khó sinh, mất sức chín trâu hai hổ mới bình an sinh hạ Cơ Dung Quân, cân thử cũng xấp xỉ mười cân. Cơ lão thái gia và Cơ thái phu nhân vui cười như hoa nở, Cơ Tu ôm đứa con không muốn buông tay, thái phu nhân nựng nựng cái má đầy thịt của nhi đồng, nói: “Thật tốt a, cháu trai béo tròn, đáng yêu vô cùng a!”

Cơ Dung Quân từ khi bắt đầu biết chuyện liền cho rằng, béo, mới là tốt.

Từ nhỏ, Cơ Dung Quân đều béo hơn nhi đồng nhà người ta nhiều, ai gặp cũng khen: “Ai nha, nhị tiểu thiếu gia thiệt là khiến người ta thích nha!”, tổ phụ tổ mẫu vừa nhìn thấy liền cho y ăn cái này cái nọ, đầu bếp trong nhà ngày đêm miệt mài nghĩ ra đủ thứ món ăn cho y, Cơ Dung Quân cứ như một trái bí đỏ tròn quay cứ vậy mà lớn lên, càng lớn lại càng tròn.

Cơ thái sư cũng rất thích y béo tròn như vậy, ông dạy nhi tử, làm nam nhi thì phải lập chí trở thành bậc trượng phu, thực anh hùng, anh hùng thì phải có bả vai dày rộng cường tráng, cánh tay to như lu nước, nắm tay như ki hốt rác. Mỗi bữa cơm ăn một đấu gạo, mười cân thịt, một người có thể chặn một cửa thành, nâng được ngàn cân cự thạch.

Chỉ có Cơ phu nhân là cực lực phản đối kiểu nuôi dưỡng hài tử thể này, nói với Cơ thái sư: “Chàng muốn đem con ta dưỡng thành cái gì! Không xem lại mình như thế nào, Cơ Tu chàng mà béo quay như thế, ta cũng chẳng thèm đâu!”

Cơ Tu đưa tay bịt lỗ tai Cơ Dung Quân: “Mẹ con nhi nữ thường tình, con đừng có nghe!”

Là một đứa trẻ luôn sùng bái phụ thân, Cơ Dung Quân nghe xong, quyết đoán không nghe lời mẹ nói, chớp mắt hỏi: “Cha, nhưng người cũng đâu có chần hết được công thành, mỗi bữa cơm cũng không ăn nhiều như vậy, sao tổ mẫu vẫn nói cha là anh hùng, con muốn giống cha.”

Cơ Tu khụ một tiếng, thần sắc nghiêm túc nói: “Bởi vậy phụ thân còn chưa phải bậc anh hùng chân chính, cha đem hy vọng kỳ thác vào trên người con, ” sờ sờ đầu nhi tử, “Con nhất định không được thua kém!”

Cơ Dung Quân dùng sức gật đầu, liềm mạng nuốt hai miếng thịt bò vốn dĩ ăn không nổi nữa, Cơ thái sư cười híp mắt nói: “Hảo ngoan.”

Đến năm sáu tuổi Cơ Dung Quân bắt đầu hiểu chuyện, khi đó nhi đồng các nhà thường chơi chung với nhau, Tạ Lạc Bạch là nổi bật nhất giữa đám hài tử, hẳn từ trước đã rất phong tao, y phục chỉnh tề hoa lệ, Cơ Dung Quân phát hiện, nữ hài tử rất nhiều lắm chỉ khen y đánh võ đẹp, hoặc là chờ y xoay người thì dán giấy chọc y, lại luôn thích vây quanh Tạ Lạc Bạch. Cơ Dung Quân không hiểu cái tên Tạ Lạc Bạch gây tọng này thì có gì mà được thích hơn mình.

Y lại chú ý đại ca của mình, trường sam phiêu dật, cầm một quyển sách đến đến đi đi, phong thái thật đáng ngưỡng mộ.

Lại nhìn phụ thân, người luôn kêu y phải làm một bậc trượng phu khôi vĩ, hình như cũng không được khôi vĩ gì đó cho lắm.

Y đem nghi ngờ của mình nói cho phụ thân nghe, Cơ thái sư lập tức đen mặt quở mắng: “Hài tử Tạ gia kia có gì mà con hâm mộ! Nhà nó là Hầu gia văn thân, tương lai cũng làm văn thân, mặc không nổi chiến giáp

cầm không nổi kiếm, nếu cho bọn họ cưỡi ngựa sa trường, chưa tới một chén trà đã ngã ngựa rồi! Đại ca con là vì thân thể không tốt, con cho rằng nó không muốn làm nam nhân anh vĩ sao! Còn ta, ai – ta đều đặt hết kỳ vọng vào con...”

Cơ Dung Quân tiếp tục nặng nề mà gật đầu, vì để sớm ngày trở thành vĩ trượng phu, y liền không ngừng cố gắng ăn thật nhiều.

Cơ Dung Quân dần trưởng thành, lúc còn nhỏ y tròn vo thì cực kỳ đáng yêu, nhưng tới tám, chín tuổi, thân hình to béo, ngày càng béo hơn, khi đi đứng có cảm giác thịt trên người đều rung rinh, người ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ y quá béo, Cơ phu nhân cũng thăm ưu sầu, cho nhi tử theo sư phụ luyện võ nghệ, trông cây có thể gãy đi một chút, nhưng bất đắc dĩ không hiệu quả, Cơ lão thái gia thái phu nhân và Cơ thái sư đều cảm thấy y béo là chuyện tốt.

Ai khen ngợi đương nhiên đều là nịnh hót: “Tiểu công tử lớn lên thật sự phúc tướng, tương lai đích thị sẽ khôi ngô phúc hậu.”

Năm Cơ Dung Quân mười hai tuổi, trước khi gặp Vương Lăng tại đại yến mừng thọ sáu mươi tuổi của Mạnh Quốc trượng phu nhân, y vẫn cho rằng mình béo là đẹp.

Khi đó, Cơ Dung Quân theo mẫu thân và tổ mẫu đến dự thọ yến, Mạnh lão phu nhân cùng Cơ thái phu nhân giao tình thân thiết, Mạnh lão phu nhân lúc đó muốn thay hai muội muội của Vương Lăng tìm trước một gia đình tốt, vừa lúc Cơ Dung Quân và Kỳ Nhân niên kỷ xấp xỉ, bất tự cũng hợp, hai lão bà vui vẻ, có ý muốn kết thông gia, vì thế trước khi chúc thọ, Cơ thái phu nhân gọi Cơ Dung Quân vào, cười hỏi: “Hôm nay con đến Mạnh gia, chắc cũng gặp ngoại tôn của Mạnh lão phu nhân rồi, con bé tên Kỳ Nhân, con có thích không, nếu thích, tổ mẫu để con bé làm thê tử tương lai cho con, được không?”

Cơ Dung Quân lúc ấy tuổi không tính là lớn, nghe thấy “kết hôn” có vẻ rất vui, liền mạng gật đầu.

Tới Mạnh phủ, Cơ Dung Quân theo mẫu thân ăn tiệc trong viện dành cho nữ quyến, cũng trộm lưu ý tiểu cô nương Kỳ Nhân kia, đang nhìn quanh bỗng nghe có người gọi “Kỳ Nhân”, y theo âm thanh nhìn sang, thấy một thiếu niên lớn hơn mình không ít đang dặn dò hai tiểu cô nương bên cạnh: “Lúc chơi đùa phải cẩn thận, đừng để bị té, còn có Kỳ Huệ đi theo muội, hai đứa đều phải cẩn thận”, một tiểu nữ hài cười hì hì, “Muội biết rồi, ca đừng dong dài, lỗi tai muội sắp đóng kén luôn”. Cơ Dung Quân đã biết, đó chính là Kỳ Nhân.

Hai muội muội của Vương Lăng đều là mỹ nhân, Kỳ Nhân có đôi mắt thật to, lông mi dài cong vút, nàng còn có thân hình thanh mảnh, như một đóa tường vi kiều diễm, Cơ Dung Quân cảm thấy tim đập nhanh thêm một chút, y nghĩ nếu Kỳ Nhân thành thê tử của mình thì thật tốt.

Vì thế, đợi đến lúc cả đám hài tử tập trung trong viện chơi với nhau, Cơ Dung Quân cố ý quanh quẩn bên cạnh Kỳ Nhân, cố ý phô bày võ thuật muốn khiến nàng chú ý, tiếc rằng hôm đó Tạ Lạc Bạch cũng tới, các nữ hài tử đều theo hấn chạy chơi, ngay cả Kỳ Nhân cũng dẫn muội muội đi theo Tạ Lạc Bạch. Cơ Dung Quân không chịu thua, y cảm thấy Kỳ Nhân không thể nào thích tên tiểu bạch kiếm Tạ Lạc Bạch, mà phải thích bậc đại trượng phu như mình mới đúng. Y tay đấm chân đá càng hăng say, vô tình nhìn qua thì thấy ca ca Kỳ Nhân ngồi bên lan can hành lang cách đó không xa cũng đang nhìn về phía này.

Cơ Dung Quân nghĩ, nếu ca ca Kỳ Nhân cũng thích mình thì có thể Kỳ Nhân sẽ chú ý mình hơn, y càng ra sức biểu hiện, còn cười lấy lòng Vương Lăng, nhưng mặt y béo múp míp, dù có cười cũng chẳng nhìn ra được, từ chỗ Vương Lăng nhìn lại, chỉ thấy thịt trên mặt trắng nhóc béo ú này đón gió loạn chiến, trong lòng thở dài thương cảm.

24. Chương 24

Đệ nhị thập tứ chương

Đợi đến lúc yến tiệc, Cơ Dung Quân thấy Mạnh lão phu nhân gọi Vương Lăng cùng Kỳ Nhân, Kỳ Huệ tới nói gì đó, y lập tức suy đoán, có phải đang nói chuyện gả Kỳ Nhân cho mình không, trong lòng liền khẩn trương, nuốt nước miếng, đúng lúc này, Vương Lăng nghiêng mặt nhìn y một cái.

Cơ Dung Quân ân cần nở nụ cười, Vương Lăng quay đầu đi.

Sau khi tan tiệc, Cơ Dung Quân không ngần nổi lòng hiếu kỳ, rón rén đi theo sau Vương Lăng và Kỳ Nhân, Kỳ Huệ, muốn nghe xem bọn họ có nói gì về mình không, y tuy rằng béo nhưng vì tập võ từ nhỏ nên bước đi rất êm, ẩn thân sau một lùm cây, y đứng lúc nhìn thấy Kỳ Nhân nhào vào trong lòng Vương Lăng, khóc lớn: “Hu hu

ca ca, mọi người không muốn gả cho cái bánh nướng đó ~~~ mọi người không muốn gả cho cái bánh nướng đó”

Wương Lăng vuốt tóc Kỳ Nhân, trấn an: “Yên tâm, ca dù bất cứ giá nào cũng tuyệt đối không để mọi người gả cho tên nhóc mập ú kia, mọi người của ta sao có thể gả cho tên mập như vậy, ca ca sau này nhất định sẽ thay mọi người và Kỳ Huệ tìm lang quân tốt...”

Cơ Dung Quân ở sau lùm cây, ngơ lơ oanh đỉnh.

Mười mấy năm qua, lần đầu tiên y nghe người ta nói mình mập là xấu xí, là bánh nướng, tiêu chuẩn về cái đẹp từ nhỏ oanh liệt sụp đổ, khỏi phải nói y sốc cỡ nào.

Y ngơ ngác chui ra khỏi lùm cây, nhìn vẻ kinh ngạc của Kỳ Nhân và Vương Lăng, Cơ Dung Quân bị phần nhìn hai người, lại ngơ ngác bỏ đi.

Sau khi hồi phủ, y cứ vậy vài ngày, tổ phụ tổ mẫu đến gấp muốn chết, liên tiếp dặn phòng bếp làm thêm nhiều món ăn y thích.

Cơ Dung Quân một chút cũng không động, chỉ ngơ ngác ngồi im.

Đại ca mang một con liêu ca biết nói đến nỗi, Cơ Dung Quân kéo tay áo đại ca: “Ca, có phải đệ mập nên xấu xí không? Mập có phải thực sự rất xấu không?”

Đại ca giật mình, xoa xoa đỉnh đầu y, “Làm gì có, là ai nói! Đại ca sẽ giáo huấn kẻ đó!”. Cơ Dung Quân nhìn đại ca, trong ánh mắt đại ca nhìn y, có chút trốn tránh.

Buổi tối, Cơ phu nhân đến thăm, Cơ Dung Quân lại hỏi: “Nương, có phải con rất mập rất xấu không? Con béo như vậy, là xấu xí lắm đúng không?”

Cơ phu nhân cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn nhi tử, sau đó ôm Cơ Dung Quân, khóc, “Cha con là tên hỗn trướng! Từ nhỏ đã dạy hư, một đứa trẻ tốt lại bị dưỡng thành thế này!”

Sau ngày đó, Cơ Dung Quân biết rõ, mình là một tên mập, mập là xấu, không phải xinh đẹp.

Hơn một tháng sau, Cơ lão thái gia đột nhiên trúng gió qua đời, tang sự tổ chức cực kỳ long trọng, chúng thân trong triều đều đến phúng viếng, Cơ Dung Quân quỳ bên cạnh linh cữu, phục lạy đáp lễ. Các vị công tử cũng theo trưởng bối đến phúng viếng, Cơ Dung Quân nhớ tới tổ phụ sinh thời yêu thương mình thế nào, nhịn không được òa khóc, nước mắt đầy mặt, y cầm khăn lau nước mắt nước mũi thì nghe thấy có người nói: “Bên kia cũng là nhi tử của Cơ Tướng quân sao, nhìn như cái đèn ***g, ngộ quá ha.”

Thanh âm kia nghe thực trẻ tuổi, Cơ Dung Quân nhìn qua, là một công tử mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, bởi vì đến phúng viếng nên y phục rất giản dị, càng tôn lên vẻ phú quý hơn người, người này Cơ Dung Quân thường nghe mọi người nhắc tới, là trưởng tử của Hữu Thừa tướng Phan Nhữ Du, tên là Phan Lan Đình, Phan Lan Đình là người nổi danh nhất trong đám con cháu quý tộc, Cơ Dung Quân nhìn hắn, lại nghĩ tới mình vừa mập vừa xấu, không khỏi cúi đầu, rụt người về phía sau.

Đúng lúc này lại nghe thấy một thanh âm khác: “Phan công tử, ở giữa linh đường mà trào phúng nghị luận, e rằng có điều thất lễ”, Cơ Dung Quân nhìn lại, thấy mặt thiếu niên vừa lên tiếng, bao nhiêu cảm kích đều bay sạch. Người này sau lưng chèn mình mập chèn mình xấu, bây giờ thấy có người quang minh chính đại chê mình thì lại giả mù sa mưa gì chứ. Cơ Dung Quân rất không thích người này.

Phan Lan Đình cười nói: “Nga, nguyên lai là Tiểu Vương Lăng, mới vừa rồi là ta thất lễ, đa tạ đã nhắc nhở.” tiện đà lại nói, “Đã lâu không gặp, người vẫn khỏe chứ, hôm nào hẹn người cùng ăn bữa cơm, người nếu có chuyện gì khó xử, cứ nói với ta”.

Vương Lăng chỉ nói: “Đa tạ, tại hạ ở nhà còn có việc, cáo từ trước”. Cơ Dung Quân thầm nghĩ, người ta hảo tâm muốn làm quen, hẳn lại không biết cảm kích, thật là một người không biết điều, ngấm lại khi ở quý phủ của Mạnh lão phu nhân y còn phải cười lấy lòng hẳn mấy lần, trong lòng lại càng tức giận.

Khi Cơ Dung Quân đang thất thần thì tiền giấy trong chậu than bị gió thổi bay ra ngoài một tờ, Vương Lăng bước đến trước chậu, ngồi xuống nhặt lấy tờ tiền giấy bỏ trở vào, lại xoay người bái trước bài vị rồi mới hành lễ cáo từ mà đi, trước khi đi còn nhìn Cơ Dung Quân một cái.

Cơ Dung Quân nhìn theo bóng lưng người nọ, vị ca ca này của Kỳ Nhàn cư xử cũng rất được, nhưng vẫn khiến cho người ta thấy hẳn không phải người tốt.

Sau khi lão thái gia qua đời, Cơ tướng quân vốn đang trong tang chế lại bị một đạo thánh chỉ hạ xuống, vội vàng chạy ra biên ải, Cơ phu nhân phải an ủi thái phu nhân, gia sự đều rơi xuống trên người đại ca của Cơ Dung Quân. Cơ Dung Quân tạm thời không ai quản, đóng cửa ở trong tiểu viện, theo phu tử và sư phụ đọc sách tập võ.

“Sửu bàn tử”, ba chữ này đâm sâu vào lòng Cơ Dung Quân, Phan Lan Đình dáng vẻ công tử phong lưu khiến Cơ Dung Quân hâm mộ, y liền lén lút ăn ít lại, liều mạng luyện võ, thức đêm đọc sách, được một thời gian thì thực sự hơi gầy đi, y cảm thấy đây là cách tốt, ăn ngày càng ít, dù sao hiện tại ở nhà không có ai lưu tâm y, nhưng y từ nhỏ đã quen ăn nhiều, đột ngột ăn ít lại, hậu quả chính là thường xuyên choáng đầu hoa mắt, tu tập võ công ngày càng kém, sư phụ của hẳn là một người lừa, cứ vậy mắt nhắm mắt mở cho qua luôn.

Cơ Dung Quân gầy đi một chút, lại bắt đầu lưu ý cách ăn mặc, Tạ Lạc Bạch thường đến cơ phủ chơi cũng chỉ điểm cho y một chút, nửa năm sau, Cơ Dung Quân đã rất khác trước kia, tuy rằng vẫn béo nhưng trông đã gọn gàng hơn, không còn tròn quay nữa, thịt lưng mỡ bụng gì đó thì không dễ mất, nhưng tay chân thì gầy đi trông thấy, trước kia y giống trái bí đỏ, hiện giờ giống trái bí đao, hai đầu thon thon ở giữa phình phình.

Thời gian đó các cậu ấm ở kinh thành thích khi cột tóc chừa lại hai đoạn dây dài thả sau ót, phía trên cài vòng ngọc hoặc chuỗi ngọc, coi đây là phong lưu. Nghe nói vốn là Phan Lan Đình khởi đầu, các vị công tử tranh nhau bắt chước. Sau đó không lâu khi Tạ Lạc Bạch đến Cơ phủ, sau đầu cũng buông thả hai đoạn dây, thư đồng của Cơ Dung Quân rất lanh lợi chạy ra chợ mua mấy sợi về dâng cho thiếu gia.

Vừa lúc ấy, Cơ tướng quân tuần tra biên ải xong quay về kinh phục mệnh, tiến cung diện thánh rồi hồi phủ, thỉnh an thái phu nhân, ôn chuyện với Cơ phu nhân, hỏi han trưởng tử, cuối cùng thay thường phục, đến tiểu viện thăm Cơ Dung Quân.

Cơ Dung Quân không nghĩ cha sẽ tới nhanh như vậy, y đang ôm gương nhìn dây cột tóc trên đầu, chuẩn bị tháo xuống rồi đổi y phục dâng hoàng đi gặp cha, tiểu đồng đã hô to lão gia tới, Cơ tướng quân đi nhanh vào tiểu viện, bước ngay vào phòng, liếc mắt liền thấy Cơ Dung Quân hốt ha hốt hoảng giấu cái gì dưới thư án, cúi đầu vấn an, Cơ tướng quân liếc mắt cái nữa thì thấy đoạn dây lụa đính ngọc phong tao nho nhã kia.

Cơ Tướng quân vào phòng, câu nói đầu tiên hỏi: “Con giấu cái gì dưới thư án?”

Câu nói thứ hai hỏi: “Trên đầu con, là vật gì?”

Câu nói thứ hai hỏi xong, một tay ném đi cái bàn, từ ngăn tủ kếp dưới bàn, chiếc gương văng ra.

Cơ tướng quân neho mắt nhìn gương đồng, lại nhìn dây lụa trên đầu nhi tử, nói, “Được lắm, nửa năm này con quả thật học không ít, gầy đi nhiều, ta còn cho là con có cố gắng, giờ hai thứ đồ này, là con tính làm gì?”

Cơ Dung Quân quỳ trên mặt đất lạnh run.

Thanh âm Cơ tướng quân lạnh lùng: “Đi ra, để ta xem con còn nhớ cầm kiếm thế nào không!”

Nửa năm này Cơ Dung Quân chăm chỉ nhịn ăn, võ công đương nhiên lơ lửng ít nhiều.

Vì thế, trong ánh trời chiều đỏ như nhuộm máu, Cơ Dung Quân bị Cơ tướng quân đánh cho da tróc thịt bong, từ cửa sau ném ra khỏi Cơ phủ: “Tổ phụ vừa mất, ngươi không lo tu dưỡng dâng hoàng, lại học đòi

thói phong lưu xăng bậy của nương môn khuê các, Cơ gia không cần loại tôn tử bất hiếu như ngươi, từ nay về sau ngươi không còn là con của Cơ Tu nữa!”

Cơ Dung Quân gian nan bò ra khỏi cổng sau Cơ phủ, nghiêng ngã lão đảo ra khỏi thành, sờ soạng leo vào trong mộ viên của Cơ gia, đến quỳ trước mộ tổ phụ, òa khóc nức nở.

Đến đêm, y lại lão đảo đi về hướng một ngọn núi hoang, bị sói ăn cũng được, rơi xuống sơn cốc cũng được, y đều mặc kệ, y không biết mình phải đi đâu bây giờ. Được một nửa đường lên núi, y ngã xuống dưới tán đại thụ, hôn mê bất tỉnh.

Sáng sớm, Vương Lăng xách theo một cái giỏ, đến tế bái mộ phần cha mẹ ở Bắc Sơn, giữa sơn đạo, hần nhật được một thiếu niên cả người loang lổ máu ngắt ở ven đường.

Thiếu niên bộ dáng mập mạp, như một quả sơn trà. Vương Lăng sợ mình công không nổi, bèn vào một nhà nông dân mượn xe đẩy nhỏ, kéo thiếu niên lên xe, đắp cho manh chiếu rồi đẩy về nhà.

25. Chương 25

| QUÀ TẾT SỐ 1

Đệ nhị thập ngũ chương

Sau khi đuổi nhi tử ra khỏi nhà, không lâu sau Cơ Tu liền hồi hận.

Cơ thái phu nhân cùng Cơ phu nhân khóc nháo tìm ông liều mạng. Trưởng tử Dung Vân cũng quỳ xuống thay đệ đệ cầu tình. Cơ Tu giận dữ nói: “Ta cũng là sợ tiểu súc sinh đó học thói hư tật xấu, mới muốn nghiêm khắc giáo huấn nó, để nó cả đời phải nhớ kỹ. Nó học đòi thói ăn mặc phù hoa, bất chước nhi tử của tên gian tướng Phan Đường Chi kia, bây giờ ta giáo huấn nó còn hơn để sau này vào quan trường đi sai đường không quay đầu lại được.”

Thái phu nhân khóc lớn: “Con giáo huấn nó cũng đâu cần đánh tới nó đi không được còn bị quăng ra đường, một đứa nhỏ cả người thương tích, con nói nó có thể đi đâu? Cha con đã mất, nếu nó xảy ra chuyện gì không hay, ta sẽ đi xuống tìm cha con, ba ông bà cháu chúng ta ở cùng nhau, để khỏi chướng mắt con nữa!”

Cơ phu nhân cũng khóc: “Cơ Tu, con ta nếu có gì bất trắc, ta không để yên cho chàng đâu!”

Cơ Dung Vân quỳ xuống: “Cha, sợi dây cột tóc đó là con tặng cho đệ đệ, nửa năm nay là do con cứ lời đệ đệ theo bởi con đọc sách nên võ công của đệ ấy mới không có tiến bộ nhiều, phù hoa là con, không phải Quân đệ, cha muốn phạt thì phạt con đi.”

Ba người này đúng là tam lộ đại quân, vậy khốn Cơ Tướng quân ở chính giữa. Cơ Tướng quân lau mồ hôi trên trán, mềm nhẹ dỗ dành: “Mẹ, mẹ đừng lo, con đã phá gia đình trong phủ đi theo bảo vệ nó, lần này chỉ muốn cho nó chịu chút đau khổ, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì. Nếu xảy ra chuyện, mẹ cứ dùng gia pháp chặt đứt chân con đi, vậy có được không?”

Cơ tướng quân đã phá năm sáu gia đình võ công tương đối đi theo bảo vệ Cơ Dung Quân từ xa. Trời tối, một gia đình trở về bầm bóa: “Nhị thiếu gia đến trước mộ tổ phụ, đang khóc.”

Thái phu nhân lau nước mắt: “Đứa trẻ này hiếu thuận biết bao nhiêu...”, Cơ Tướng quân nói: “Ừm, để nó trước mộ tổ phụ hảo hảo ngâm nghĩ, cũng tốt.”

Gia đình bầm bóa xong, tiếp tục trở lại đi theo Cơ Dung Quân. Tới gần nửa đêm, lại có một gia đình trở về bầm bóa: “Tiểu thiếu gia rời khỏi mộ lão gia, đi về hướng Bắc Sơn.”

Cơ phu nhân sợ đến mức hai tay run rẩy, Cơ thái phu nhân cũng run giọng nói: “Tu Nhi, con, con mau kêu người mang Dung Quân về. Đã hơn nửa đêm, hoang sơn dã lĩnh, lỡ gặp phải thú dữ hoặc té xuống núi thì làm sao!”

Cơ tướng quân khoát khoát tay: “Mẹ cứ yên tâm, đừng quá lo lắng, có gia đình che chở, tuyệt đối không xảy ra chuyện được. Dứt khoát để nó ngủ một đêm ở ngoài, cho nó hiểu khi ở nhà an nhàn thế nào. Sau

này lớn lên nếu theo nghiệp võ, tòng quân đánh giặc, đừng nói một cái Bắc Sơn nhỏ, cho dù là núi đầy đất đá cũng phải ngủ!”

Vì thế bọn gia đình phụng lệnh Cơ tướng quân, tiếp tục xa xa theo sát Cơ Dung Quân.

Sau đó không lâu lại có gia đình trở về báo: “Nhị thiếu gia nằm ở ven đường, không biết là đang ngủ hay là ngất đi rồi.”

Cơ thái phu nhân kéo tay áo Cơ tướng quân: “Con nghe chưa, nó hôn mê rồi! Mau kêu người đem Dung Quân về đây cho ta!”

Cơ Tướng quân nói: “Nhi tử của Cơ Tu này, nào có dễ dàng ngất xỉu như vậy, là mệt mỗi ngủ quên mà thôi, không cần để ý tới, các người cứ theo sau quan sát, canh chừng đã lang thú dữ là được. Chờ trời sáng rồi nói sau. Cách ngôn nói rất đúng, ngọc không mài không nên thân, con không đánh không nên người. Tiểu hài tử, vẫn là phải chịu khổ một chút mới được.”

Bọn gia đình vâng lệnh Cơ Tướng quân, tuyệt đối không tới gần Cơ Dung Quân trong phạm vi năm trượng, Cơ Dung Quân ngất xỉu nằm ven đường trọn một đêm, bọn họ cũng mang vành mắt thâm quầng nấp trong bụi cây quan sát y trọn một đêm.

Mọi người trong Cơ phủ cũng một đêm không ngủ. Cơ Tướng quân ra sức khuyên thái phu nhân về phòng nghỉ ngơi, thái phu nhân kiên quyết không đi. Tới sáng, một gia đình hốt hải chạy về: “Thái phu nhân, tướng quân, phu nhân, chúng tiểu nhân coi chừng tiểu thiếu gia đến hừng đông, không dám tới gần, nào ngờ có người đi qua sơn đạo, thấy tiểu thiếu gia nằm ở ven đường, liền vác lên xe đẩy đi rồi.”

Thái phu nhân kinh hãi: “Ai lớn mật như thế, dám bắt cóc tôn tử Cơ gia! Các người là thùng cơm sao, thấy tiểu thiếu gia bị người bắt mà chỉ đứng nhìn!”

Cơ Tướng quân vội khuyên giải: “Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, người kia có thiện tâm, thấy Cơ Dung Quân nằm ở ven đường nên hảo tâm cứu về. Phải báo đáp hần”, quay lại hỏi gia đình, “Người cứu Dung Quân là ai, đã đưa nó đi đâu?”

Gia đình đáp: “Tựa hồ là vị công tử của nhà nguyên Vương Thừa tướng, chúng tiểu nhân thấy hần đưa thiếu gia về Vương gia.”

Thái phu nhân vội vàng: “Nếu vậy còn chờ gì nữa, mau cho người đến Vương gia đón Dung Quân trở về!”, Cơ phu nhân cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta nhớ đứa trẻ Vương gia đó cũng không lớn, phụ mẫu đều mất, một mình chăm lo hai muội muội, nhỏ tuổi như vậy, thật không dễ dàng gì, lại có thiện tâm như thế, chúng ta phải hảo hảo cảm tạ.”

Cơ Dung Vân lập tức đứng dậy: “Tổ mẫu, cha, mẹ, để con dẫn người đi đón Dung Quân.”

Cơ Tu lại nhíu mày trầm tư, bỗng nhiên khê vươn tay: “Chậm đã.”

Cơ thái phu nhân và Cơ phu nhân cùng nổi giận, lông mày dựng thẳng, Cơ Dung Vân lo lắng, “Cha, chẳng lẽ...”, Cơ Tu sờ cằm, chậm rãi lên tiếng: “Công tử nhà Vương thừa tướng kia ta nhớ rõ, hình như lớn hơn Dung Quân khoảng ba, bốn tuổi, khi nó cỡ tuổi Dung Quân bây giờ thì phụ mẫu đều qua đời, người ta một mình cáng đáng gia đình, so với Dung Quân nhà ta đúng là một trời một vực. Ta nghĩ cứ để Dung Quân ở Vương gia vài ngày, thứ nhất là cho nó học hỏi tấm gương cần kiệm của Vương công tử, thứ hai, biết thế nào là nghèo khó vất vả. Đọc trong sách cũng thế, cha mẹ lão phu tử trách mắng cũng thế, không bằng tự nghiệm ra. Nếu Vương công tử biết thân thế của nó, chỉ sợ sẽ coi nó thành khách quý, lo lắng chiêu đãi, liền không có tác dụng gì. Như vậy đi, phân phó toàn bộ phủ, không được tiết lộ chuyện này ra ngoài, cứ coi như Vương gia cứu về một đứa trẻ nghèo đói, qua vài ngày thế nào cũng sửa được thói hư tật xấu.”

Kế sách của Cơ Tu ban đầu bị Cơ thái phu nhân và Cơ phu nhân phản đối dữ dội, Cơ tướng quân phân tích thiệt hơn, muốn tận tình khuyên bảo Cơ thái phu nhân thì Cơ phu nhân đột nhiên nảy ra một ý khác: “Khoan, năm ngoái không phải muội muội của tiểu công tử Vương gia còn được Mạnh quốc trượng phu nhân mai mối cho Dung Quân sao.”

Cơ phu nhân vừa nhắc, thái phu nhân cũng nghĩ tới: “Không sai, lúc ấy Vương tiểu công tử nói muội muội nó còn nhỏ, việc này đợi vài năm sau rồi nói cũng không muộn. Ta nghĩ nó là sợ muội muội nó mang tiếng

trèo cao, thật rất có tâm ý.”

Cơ phu nhân nói: “Tiểu cô nương Kỳ Nhân được làm mai cho Dung Quân con đã thấy, thanh thuần như nước, là một tiểu mỹ nhân, hơn nữa nàng gia cảnh bần hàn, còn nhỏ đã mất cả cha mẹ, chỉ có một vị huynh trưởng, nhất định tính tình ôn nhu, tề gia tiết kiệm, hiền thực hiếu lòng người, suy nghĩ chu đáo, biết được thiệt hơn, biết tiến biết lùi. Dung Quân sau này có thể có được thê tử như vậy thì thật tốt. Bản thân con rất vừa ý nàng, không biết ý tứ của mẹ thế nào, nếu quả thật tương lai sẽ thành người một nhà, vậy cứ theo ý phu quân, để Dung Quân ở đó vài ngày, bớt đi tật xấu, đợi khi biết rõ nhau, trải qua chuyện này, thân lại càng thân. Mẹ thấy có được không?”

Cơ phu nhân bỗng nhiên lâm trận phản chiến, ủng hộ Cơ Tướng quân, cơ dung vẫn chen vào không, Cơ thái phu nhân một mình chiến đấu hăng hái, sau đó không lâu cũng thỏa hiệp: “Một khi đã như vậy, trước hết làm như vậy thôi.”

Cơ Tu khuyên bảo thành công, vui mừng cười nói với phu nhân: “Đa tạ phu nhân hiểu được đại sự”. Cơ phu nhân mỉm cười, kỳ thực trong lòng nàng có chủ ý khác. Cơ Dung Quân ở lại Vương gia, khẳng định cùng tiểu cô nương nhà đó cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, từ nhỏ đã có một đoạn cảm tình, sau này hẳn sẽ có được nhân duyên mỹ mãn.

Cơ Dung Vân đứng ở một bên, nhịn không được chen miệng nói: “Tổ mẫu, cha, mẹ, hôm qua đệ đệ chịu đòn, bị thương không nhẹ, con nghe nói Vương gia sống rất đạm bạc, chưa nói người ta không muốn lãng phí tiền mời đại phu, chỉ sợ người ta còn mời không nổi đại phu đến xem đệ đệ nữa là.”

Cơ Tu suy nghĩ một lúc, vung tay: “Có gì khó đâu, tìm mấy vị đại phu quen, trả tiền cho họ kêu họ đến Vương gia xem thương tích của Dung Quân, mà không để Vương gia biết là được.”

Cơ Dung Vân bắt đắc dĩ dạ một tiếng, đi ra ngoài lo liệu mọi việc, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Vừa muốn đặc phái người tới, vừa muốn người ta nhìn không ra, chắc họ rằng đây là cho gian tế trà trộn vào quân doanh của địch sao”, ngẩng đầu nhìn mây bay về phía chân trời, nhịn không được lại thở dài một tiếng.

...

Ta up trước vì một chút nữa bạn cứng giao thừa. Lời chúc đầu tiên: Vạn Sự Như Ý!

Mời đọc lại phiên ngoại Niên niên hữu dư cho ấm áp nha ~

26. Chương 26

Lục thủy thanh sơn

_ Đại Phong Quát Quá _

Đệ nhị thập lục chương

Vương Lăng hì hục đẩy xe đẩy đưa thiếu niên béo trắng về nhà, khiến lão cô cùng bọn người hầu trong phủ đều giật nảy mình. Vương Lăng xưa nay tiết kiệm, trong phủ từ trước tới giờ cũng rất ít khi nuôi con gì, lâu lâu hai muội muội nhật tiểu miêu tiểu cẩu về đã đủ khiến hắn đau lòng cả nửa ngày, vừa thở dài vừa nói lại phải chi thêm cho mấy miệng ăn. Bởi vậy khi đám gia nhân thấy Vương Lăng xốc chiếu, kéo một người đến trên mặt đất thì đều khiếp sợ kinh ngạc, nghĩ không lẽ thiếu gia lúc lên núi vấp cục đá té đập đầu nên điên rồi sao.

Lão Trần trông cửa can đảm bước tới dò xét hơi thở của thiếu niên, xác định là người còn sống thì càng kinh ngạc hơn.

Quản gia Thành thúc hỏi: “Thiếu gia, thiếu niên này là...”

Vương Lăng trả lời, “Ta nhìn thấy hắn ngất xỉu bên sơn đạo nên cứu về. Đúng rồi, chiếc xe kia là ta mượn của một nông gia họ Lý trên sườn núi, mau đem trả người ta đi, trước nhà đó có cây hòe to khỏe rất dễ biết. Ai... nếu hắn là con mèo con chó thì khác, đằng này là một con người, ta thực sự không thể thấy chết không cứu.”

Thành thúc cười, nét mặt già nua nhăn lại, “Thiếu gia thật có thiện tâm. Không biết thiếu gia định an bài thế nào? Hấn bị ngắt, trên người dường như còn bị thương, cần nhanh chóng lau rửa sạch sẽ rồi đưa về giường nằm. Nhưng sương phòng trong phủ mấy năm không quét tước, cũng không có chần chiếu, có lẽ nên cho hấn nằm lên đồng rơm trong sài phòng, hay là...”

Vương Lăng nghĩ nghĩ, nói: “Cứ đem về giường phòng ta đi.”

Trong phủ nhà Vương Lăng lúc này vừa gian nan lại túng quẫn, tổng cộng chỉ có ba bốn lão bộc, thêm hai bà vú già. Cơ Dung Quân rất nặng, hai lão bộc hết cả hơi mới kéo y tới trước bồn nước ấm, Vương Lăng đứng một bên, sau khi cởi y phục Cơ Dung Quân ra thì thấy phía sau lưng y đầy vết côn xanh tím, lão bộc nói: “Đứa nhỏ phúc hậu như vậy, y phục cũng là vải tốt, có vẻ là công tử thế gia, trên người nhiều vết thương như vậy, chẳng lẽ gặp phải kẻ thù?”

Vết thương trên người Cơ Dung Quân quá nhiều, Vương Lăng không dám bỏ y vào bồn tắm, đành tự mình vắt khăn mặt, tỉ mỉ lau rửa sạch sẽ cho y.

Dù sao thì mẹ của Cơ Dung Quân cũng tính toán sai rồi, hai muội muội của Cơ Dung Quân hiện giờ không ở nhà, đã đến chơi quý phủ của quốc trưởng, cũng chẳng biết bao giờ mới trở về.

Sau khi dàn xếp xong Cơ Dung Quân, Vương Lăng cẩn rặng kêu Thành thúc đi mời đại phu, thuận tiện hỏi thăm trong thành có nhi đồng nhà nào mất tích hay không.

Một lúc lâu sau, Thành thúc trở về, dẫn theo một đại phu cả người quý khí. Thành thúc nói đã nghe ngóng nhưng không nghe thấy có thiếu gia nhà nào thất lạc cả. Vương Lăng mặt mày ủ ê gật gật đầu, Thành thúc lại nhỏ giọng: “Thiếu gia, đại phu này không lấy tiền khám bệnh.”

Vương Lăng vừa kinh vừa sợ quay đầu nhìn khách, đại phu chấp tay, nói: “Lão phu đảm nhiệm chức vụ ở Thái Y viện, họ Hà, ta từng lập lời thề, mỗi mười ngày sẽ đi chữa bệnh từ thiện một lần, tích đức cho con cháu. Vừa vặn hôm nay xuất môn, đúng lúc gặp quản gia của quý phủ đang đi cầu y, coi như là duyên phận vậy.”

Vương Lăng vội vàng thi lễ: “Nguyên lai là Hà thái y của Thái Y viện, vãn bối vừa rồi thất lễ, hôm nay có thể gặp được Hà thái y đây, thật đúng là duyên phận”, nói xong vội vàng đưa Hà thái y vào phòng ngủ thăm bệnh Cơ Dung Quân, lại tự mình châm trà rót nước.

Cơ Dung Quân vẫn hôn mê, Hà thái y chẩn mạch cho y, lại cùng Vương Lăng hợp lực trở mình, xúc y phục nhìn vết thương trên lưng y, sau đó nói không có chuyện gì đáng ngại, chẳng qua bị côn đánh bị thương thêm ngủ một đêm ở ngoài nhiễm lạnh nên mới mê man không tỉnh, không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại. Hà thái y mở hòm thuốc, lấy ra mấy gói dược liệu, lại lấy thêm một lọ thuốc chữa thương ngoài da, viết rõ trên giấy cách nấu thuốc, canh giờ dùng thuốc cùng với giờ giấc và phương pháp bôi thuốc, viết dài như số, vô cùng chi tiết. Lại dặn dò một hồi mới cáo từ rời đi.

Vương Lăng cầm xem tờ giấy dày đặc chữ, trầm nghĩ, làm việc thiện quả nhiên có thiện báo, ngay cả thái y cũng không công dăng tới cửa. Hấn lại âm thầm hối hận, vừa rồi quên kêu Hà thái y thuận tiện xem giùm bệnh đau đầu gối của cô cô, không biết người ta một lần chữa bệnh từ thiện là chỉ chữa cho một người hay là chữa cho nhiều người nữa.

Gần trưa thì Cơ Dung Vân vội vàng chạy tới bẩm báo với Cơ thái phu nhân, Cơ tướng quân và Cơ phu nhân: “Nãi nãi, cha, mẹ, Hà thái y đã xem bệnh cho đệ đệ, nói đệ ấy không sao, uống thuốc bồi thuốc là khỏi. Người của Vương gia cũng không nghi ngờ gì.”

Cơ phu nhân lúc này mới nhẹ nhõm gật đầu cười, Cơ thái phu nhân nói: “Mau kêu đầu bếp nấu canh bổ đưa đến Vương gia, nói là hôm nay từ lâu làm việc thiện, cho không. Dung Quân bị thương nặng như vậy, không bồi bổ sao được.”

Cơ Tu ngăn cản: “Mẹ, canh bổ phần lớn ăn rất nặng bụng, Dung Quân béo như vậy, ở Vương gia ăn uống đạm bạc là hơn, không nên quá bồi bổ.”

Cơ phu nhân liếc mắt: “Chàng cũng biết nhi tử béo tròn khó coi, cũng không biết là ai từ nhỏ bắt nó ăn nhiều ra nông nổi, nhi tử muốn giảm béo, còn bị đánh.”

Cơ Tu khụ một tiếng, giả vờ không nghe thấy.

Cơ Dung Quân tỉnh lại, vết thương ở lưng và ngực như thiêu như đốt khiến y cau mày, y phát hiện mình đang nằm trên một cái giường xa lạ, mà chung quanh cũng rất xa lạ, một người ngồi bên giường, nhìn hơi quen quen, mỉm cười nói: “Ồ, rốt cục cũng tỉnh rồi.”

Cơ Dung Quân còn hơi váng đầu, sau một lúc lâu mới nhớ, người này không phải chính là ca ca của Kỳ Nhàn, là người đã mang y béo ú xấu xí đó sao.

Không đợi Cơ Dung Quân nghĩ đến chuyện sao ca ca của Kỳ Nhàn lại xuất hiện trước giường mình, Vương Lăng đã mở miệng trước: “Ta thấy người nằm bên sơn đạo nên đem người về đây. Người tên họ là gì, nhà ở nơi nào, sao lại ngất xỉu trên sơn đạo?”

Cơ Dung Quân so với lần trước Vương Lăng gặp giờ đã khác rất nhiều, từ một trái bí đỏ gầy thành trái bí đao, thân hình khuôn mặt đều hoàn toàn thay đổi, Vương Lăng đương nhiên không nhận ra.

Cơ Dung Quân lại ngơ ngác nửa ngày mới kịp phản ứng là hiện giờ Vương Lăng không biết mình là ai. Hôm qua y bị cha đá ra khỏi nhà, đã không phải là con cháu Cơ gia, cư nhiên lại được ca ca Kỳ Nhàn từng nhào báng y cứu, thiếu hẳn một ân tình.

Cơ Dung Quân đấu tranh tư tưởng một hồi, trả lời: “Ta tên là... ta tên là Phiêu Kỳ, ta không có họ, cũng không còn nhà”, Cơ Dung Quân từ nhỏ lập chí muốn làm Phiêu Kỳ tướng quân, nên dùng tên này làm tên giả cho mình.

Wương Lăng vừa thầm nghĩ sao cha mẹ đứa nhỏ này đặt tên cho người mà như tên ngựa, lại vì thâm thù đại hận gì mà nhà cửa dòng họ cũng không dám nói, vừa đề y lại: “Người hiện tại không nên cử động, cứ ngoan ngoãn nằm trên giường đi, nếu sau lưng đau thì nằm nghiêng mà ngủ, phải uống thuốc rồi bôi thuốc nữa, trên người có thương tích, cẩn thận nhiễm lạnh.”

Cơ Dung Quân không cam lòng thành thật quay về giường, nằm nghiêng, Vương Lăng thử hỏi: “Là ai khiến người bị thương thành như vậy?”

Cơ Dung Quân trầm mặc một lát, ngẩn gọn phun ra hai chữ: “Cừ nhân.”

Thiếu niên béo này mới chừng mười tuổi, chẳng lẽ đã gánh vác huyết hải thâm thù? Trong quan trường gần đây không nghe nói có đại án gì, có lẽ là ân oán cá nhân, thù hận giang hồ? Không nên hỏi tiếp, biết càng nhiều, chết càng nhanh. A di đà Phật, ta cái gì cũng không biết.

Wương Lăng đi phân phó người nấu thuốc, sau đó cầm bình dược trị thương trở lại trước giường.

Cơ Dung Quân đỏ bừng cả khuôn mặt, chết sống không chịu xúc xiêm y lên. Vương Lăng cười nói: “Hạ nhân nhà ta đều lớn tuổi, chỉ sợ bôi thuốc cho người chậm chạp không đúng mực. Trước kia cũng là ta thay người lau người đổi y phục đấy thôi, ” vừa cười vừa dựa sát tới, “Di, ta nhớ khi ta lau rửa cho người, người rõ ràng không phải một nha đầu.”

Mặt Cơ Dung Quân lại càng đỏ hơn: “Ta tất nhiên không phải nha đầu”, xoay người nằm sấp xuống, vén áo lên, cởi quần ra.

Bôi thuốc xong, mặt Cơ Dung Quân đỏ còn hơn mặt trời, nhanh chóng kéo mền phủ kín người, Vương Lăng nhìn không được bật cười, người Cơ Dung Quân toàn là thịt, vừa rồi hẳn bôi thuốc cho y, xúc cảm rất tốt, hẳn không ngăn được mình vươn tay néo néo mặt y, Cơ Dung Quân trừng mắt bắt mắt mẫn liếc hẳn một cái.

Ít lâu sau, thuốc nấu xong, Vương Lăng bưng đến trước giường, múc một muỗng nhẹ nhàng thổi, hẳn đã chăm sóc muội muội quen rồi, mấy chuyện này hẳn làm rất thuần thục, nếu người nằm trên giường lúc này là Kỳ Nhàn Kỳ Huệ thì hẳn đã sớm không kiên nhẫn mà la làng: “Ca, đừng lè mề nữa, muội tự uống!”. Nhưng Cơ Dung Quân từ nhỏ đã được nuông chiều mà lớn lên, quen có người hầu hạ, hơn nữa hiện tại y ở dưới mái hiên của Vương Lăng, hiểu được đạo lý phải cúi đầu, nên chỉ thành thật ngồi dậy chờ.

Wương Lăng ước chừng thìa thuốc ấm vừa đủ mới đưa đến bên miệng Cơ Dung Quân, y há miệng uống hết, cứ thế một muỗng lại một muỗng, cực kỳ nhu thuận, cảm giác như đút thuốc cho một tiểu bát ca biết nghe lời, cái tính thích chăm sóc người khác của Vương Lăng vì vậy mà được thỏa mãn không ít.

Cô lão thái thái cũng vào thăm Cơ Dung Quân một hồi, thực yêu thích: “Đứa nhỏ này bộ dáng tròn tròn béo béo đích thực khiến người ta yêu thương, không giống ba huynh muội con, nhìn cứ như ba cây sậy”, vừa nói vừa sờ đầu Cơ Dung Quân, “Cần gì cứ nói với Vương Lăng, không cần khách khí”, lải nhải nửa ngày mới chịu rời đi.

Cơ Dung Quân có chút buồn bực, y cảm thấy mình đã là một nam nhân, lúc này thì bị Vương Lăng nheo mắt, bây giờ lại bị cô lão thái thái xoa đầu như hài tử, y cảm giác mình bị xem nhẹ.

Sau khi ăn cơm chiều, Vương Lăng lại thay thuốc cho y, đút y uống thuốc, sau đó mới đi ra ngoài. Cơ Dung Quân lui về trong chăn, chuẩn bị ngủ, cửa phòng lách cách một tiếng, Vương Lăng đã trở lại.

Wương Lăng đi đến trước giường, xoa nhẹ đỉnh đầu Cơ Dung Quân: “Nằm giường này có quen không?”

Cơ Dung Quân bị sờ đầu, càng buồn bực, ôm chăn gật gật đầu.

Wương Lăng nói: “Vây là tốt rồi.” Bỗng nhiên cởi bỏ dây buộc tóc, bắt đầu cởi quần áo, vừa cởi vừa nói: “Người nằm nhích vào trong một chút, người ngủ bên trong đi, muốn đi đâu thì gọi ta.”

Cơ Dung Quân trừng lớn mắt, nhìn Vương Lăng xốc chăn lên chui vào: “Người vì cái gì...”

Wương Lăng sửa sang lại đệm chăn bên giường: “Ai, nhà ta túng quẫn, các sương phòng khác chưa quét tước cũng không có chăn mềm. Gian phòng này là phòng ta, người chịu khó cùng ta chen chúc một chút.”

Wương Lăng thổi tắt nến, bóng tối phủ xuống, Cơ Dung Quân rúc vào chăn, cảm giác được Vương Lăng nằm xuống cạnh mình. Trong ký ức của y, đây là lần đầu tiên y cùng người khác ngủ trên một giường.

27. Chương 27

Đệ nhị thập thất chương

Giường của Vương Lăng không lớn lắm, Cơ Dung Quân lại to béo, giường với đệm đã bị y chiếm hơn phân nửa. Y cả ngày đã nằm trên giường, lại lạ chỗ, buổi tối không ngủ được, chỉ nghe Vương Lăng bên cạnh vừa nằm xuống không bao lâu liền thở dài, nặng trĩu đi vào giấc mộng.

Y vẫn nằm yên không nhúc nhích, trong lòng có chút mơ hồ. Vương Lăng đang ngủ chột lẩn qua giữa giường, đụng phải Cơ Dung Quân, ưm một tiếng lẩn trở ra, Cơ Dung Quân chỉ cảm thấy chăn trên người bị kéo căng, sau đó phịch, Vương Lăng rớt khỏi giường.

Wương Lăng nửa mê nửa tỉnh bò lên giường, lại nằm xuống ngủ, Cơ Dung Quân giật giật, rụt người sát vào phía trong, Vương Lăng hàm hàm hồ hồ hỏi han: “Ta đánh thức người à, xin lỗi.”

Cơ Dung Quân đột nhiên cảm thấy xấu hổ, rõ ràng là y chiếm giường của Vương Lăng, vì y béo quá nên mới làm Vương Lăng ngã xuống, trái lại Vương Lăng lại lo lắng y ngủ có ngon giấc không. Kỳ thực câu nói đó chỉ là Vương Lăng theo thói quen thuận miệng hỏi mà thôi, nhưng lại khiến Cơ Dung Quân cảm động.

Ca ca này của Kỳ Nhàn, cũng không phải đáng ghét, đã cứu y, còn chiếu cố y như vậy, lúc trước nói y béo ú xấu xí, chẳng qua cũng là ăn ngay nói thật. Y quả thật là một tên béo xấu xí.

Cơ Dung Quân rúc người trong chăn, cùng người khác đắp chung một cái chăn không ngờ lại ấm áp như vậy, Cơ Dung Quân không tự chủ cũng chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, trời vừa hừng sáng Vương Lăng đã thức dậy, hần nhẹ tay nhẹ chân, sợ đánh thức quả sơn trà tròn úm ké bên, nhưng vừa đứng lên, quay đầu nhìn liền thấy thiếu niên cũng đã thức, quần mềm tựa vào góc giường, trên mặt vẫn còn vẻ buồn ngủ, đôi mắt ngập nước.

Wương Lăng thầm nghĩ, đứa nhỏ này mặc dù béo, nhưng không khó coi, không khỏi nhớ lại nhi tử tròn như cái ***g đèn của Cơ Tướng quân, ừm, quả sơn trà này còn xinh hơn thằng nhóc đó nhiều.

Wương Lăng lập tức hỏi: “Sao người dậy rồi? Trên người có thương tích, nên ngủ nhiều một chút, vết thương trên lưng còn đau không? Người ăn điểm tâm có kiêng cái gì không? Ăn cháo thích đặc hay loãng? Vị ngọt hay nhạt? Nếu thích ăn ngọt thì thích ngọt ít, ngọt vừa hay ngọt nhiều?”

Cơ Dung Quân ôm mền ngơ ngác nhìn Vương Lăng, nhỏ giọng nói: “Sao... sao cũng được.”

Vương Lăng nói: “Ừm, vậy ta kêu phòng bếp làm không loãng quá, sau đó nêm nếm gì tùy người”, quyết định xong thì mặc y phục vào, kêu người đem nước rửa mặt tới.

Cơ Dung Quân quá to, quần áo của Vương Lăng y mặc đều chật ních, hôm trước sau khi Vương Lăng giúp y lau người, vẫn là quản gia Thành thúc đem y phục chưa mặc của mình đến, Cơ Dung Quân thay đồ, mặc trường bào của Thành thúc, thêm ngoại bào màu nâu, là áo ngắn y mặc vào cũng như trường bào, cổ tay áo lẫn ống quần đều lượt thướt, y kéo kéo y phục đi theo cạnh Vương Lăng, cô lão thái thái vừa nhìn thấy y đã vui vẻ.

Lão thái thái đều thích những đứa trẻ mập mạp, cô lão thái thái kéo Cơ Dung Quân đến ngồi cạnh mình, hỏi y thương tích thế nào, đêm qua ngủ có ngon không. Vương Lăng đã nói với bà, đứa trẻ này ngất xỉu ven đường hẳn là có ẩn tình, tốt nhất đừng hỏi tới, cô lão thái thái liền không nhắc gì chuyện đó.

Điểm tâm chi là cháo đậu, không loãng không đặc, Cơ Dung Quân cúi đầu nhìn chén cháo của mình, bên cạnh quả nhiên có để một đĩa đường, thật ra khi ở nhà, buổi sáng y đều ăn cháo vụn ti nấu bằng gạo nếp và lòng trắng trứng, vị hơi mặn, y không thích ăn ngọt, múc một muống ăn thử, nhạt nhẽo không hợp khẩu vị, thấy trên bàn có một đĩa dưa muối, y gắp một miếng nếm thử, lại gắp một đĩa bỏ vào cháo trộn trộn, trong vị mặn lại có một loại mùi vị đặc trưng của dưa, ăn rất ngon.

Vương Lăng cầm đĩa nhìn Cơ Dung Quân, thì ra đứa bé này thích ăn mặn.

Cô lão thái thái thấy Cơ Dung Quân mãi miết ăn cháo, đau lòng nói: “Con ở đây thì không cần khách khí, nhà của ta không có gì ngon, con trên người có thương tích, chỉ ăn cháo làm sao được”, nói xong gắp một khối thịt mỡ bỏ vào đĩa trước mặt Cơ Dung Quân, lại thêm một quả trứng luộc.

Cơ Dung Quân cúi đầu lột vỏ trứng, y chưa từng làm việc này, trứng gà bị lột lờm chờm, một bàn tay vươn tới, lấy đĩa đường cạnh chén của y đi, thay vào là một đĩa tương, Cơ Dung Quân ngẩng đầu, thấy Vương Lăng đang mỉm cười với mình: “Nếu thấy trứng lạt thì chấm vào tương mà ăn”, vừa nói vừa bỏ vào đĩa của y một quả trứng luộc đã lột vỏ sạch sẽ.

Cơ Dung Quân cầm trứng luộc chấm tương, cắn một cái, cảm thấy trước giờ chưa ăn quả trứng nào ngon thế này, không hiểu sao trong ngực cũng thấy ấm áp.

Ăn điểm tâm xong, nghỉ ngơi nửa canh giờ, Vương Lăng đem thuốc đến cho Cơ Dung Quân uống, sau đó giúp y đổi thuốc sau lưng, trước tiên lấy khăn nhúng nước ấm lau sạch vết thương, sau đó thoa thuốc mới, Cơ Dung Quân ngoan ngoãn nằm trên giường, vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng.

Vương Lăng bôi thuốc xong, vừa cười vừa nói: “Nha ~ người còn đỏ mặt a.”, lại nhéo nhéo mặt Cơ Dung Quân, y lại càng đỏ mặt hơn, Vương Lăng cười to một hồi mới buông bình thuốc, bưng chậu nước đi ra ngoài.

Cơ Dung Quân nhàn rỗi không biết làm gì, chỉ biết đi qua đi lại trong phủ, theo y thì nhà Vương Lăng thật kỳ quái. Y biết cha của Vương Lăng và Kỳ Nhân trước kia là thừa tướng, phủ đệ này rất lớn, nhưng ngoài vài gian phòng có người ở, còn lại đều khóa trái, trên cửa sổ đầy bụi bặm. Cả phủ chỉ có vài hạ nhân, Vương Lăng tuy xem như là chủ nhân của nơi này nhưng hẳn cứ đến đến đi đi, lúc thì vào nhà bếp, lúc thì ở trong phòng thu chi, còn cầm chổi quét dọn bụi đất ở hành lang và trước cửa, cầm kéo lớn tỉa cây cảnh trong vườn, cứ như một hạ nhân vậy. Nghe nói nhà hắn hiện tại rất khó khăn, chẳng lẽ khó khăn đến mức không có tiền thuê hạ nhân luôn?

Cơ Dung Quân không tự chủ được, xa xa theo đuôi Vương Lăng, thấy Vương Lăng đi qua nguyệt môn, y theo tới cạnh cửa thì liền nhìn thấy Vương Lăng đang ngồi xồm, tay cầm một bầu nước, bên cạnh có một thùng nước, đang chau mày nhìn mấy luống rau, thần tình do dự.

Cơ Dung Quân bước lên trước, Vương Lăng thở dài một tiếng, cũng không biết là nói với y hay đang tự nhủ: “Ăn ngay thì tươi ngon mọng nước, nhưng mà chúng nó còn có thể lớn hơn chút, lớn thì có thể ăn nhiều, nhưng hương vị sẽ không ngon như giờ, vậy rốt cục nên ăn hay không nên ăn?”

Cơ Dung Quân không trả lời được vấn đề này, chỉ có thể mê mang đứng cạnh Vương Lăng, một lúc sau cũng ngồi xồm xuống, cùng hắn cau mày nhìn khoảng đất trồng rau.

Vương Lăng sau một hồi đấu tranh nội tâm dữ dội cũng hái một ít rau, giữa trưa kêu phòng bếp xào lên, Cơ Dung Quân ăn một miếng mới biết, thì ra là cải thìa mà bình thường y rất thích. Không biết sao cải thìa này rất tươi rất giòn, Vương Lăng hỏi: “Ăn ngon không?”, Cơ Dung Quân gật đầu, “Ngon.”, Vương Lăng lại thở dài, tựa hồ lại đang do dự mớ rau còn lại ngoài vườn lúc nào thì nên ăn. Cơ Dung Quân nuốt hết đồ ăn trong miệng, nói, “Chờ chúng nó lớn lên, là có thể ăn được nhiều”. Y nghĩ nhà Vương Lăng nghèo như vậy, so với ăn ngon thì ăn no mới là thực tế.

Vương Lăng nuốt cảm: “Được rồi, dù sao cũng đã nếm qua lúc nó ngon nhất, còn lại cứ chờ lớn rồi ăn”, Cơ Dung Quân bên cạnh dùng sức gặt đầu. Vương Lăng gấp một đũa đồ ăn vào chén cô lão thái thái, bà cười cười, lại nâng tay áo lau mắt.

Cơ Dung Quân đang bới cơm, chỉ thấy cô lão thái thái lau mắt, ghen ngào nói, “Con.... Con thật là, thiên hạ nào có nhi tử thừa tướng nào như con... Cha chết sớm, mẹ cũng đang tâm bỏ lại các con đi theo cha các con... Ta... ta chỉ là một bà già không làm được gì, thẹn với tổ tông Vương gia... nếu ngày đó con không quá vất vả... mà có thể tròn trịa như đứa nhỏ này thì... thì tốt quá...”

Cơ Dung Quân không hiểu tại sao lão thái thái đang yên đang lành lại khóc, nhưng cha y từng nói, nữ nhân rất khó hiểu, đại ca cũng từng nói, nữ nhân biến thành lão bà càng khó hiểu. Cho nên Cơ Dung Quân liền không thêm tìm hiểu nữa, chăm chú ăn cơm.

Vương Lăng cười hì hì: “Cô, con hiện tại không phải rất tốt sao, nói không chừng tương lai sẽ phát đạt, dù bây giờ hơi cực khổ, nhưng chờ vài năm nữa diệt nhi có quan có tước, cô muốn con tròn thế nào thì tròn thế ấy, chỉ sợ lúc đấy con béo núc ních ra, cô lại không thích.”

Cô lão thái thái cuối cùng cũng mỉm cười, lấy khăn tay lau khô nước mắt, Vương Lăng nhân cơ hội chuyển chủ đề, bữa cơm không phát sinh chuyện gì nữa.

Ăn trưa xong, nửa canh giờ sau Cơ Dung Quân uống thuốc, hai muội muội của Vương Lăng mỗi lần nghe đến thuốc là nhú mày ăn vạ, phải trăm cay nghìn đắng dỗ tới dỗ lui mới bắt hai nàng uống xong, giờ thấy Cơ Dung Quân ngoan ngoãn rót thuốc ra uống hết, Vương Lăng không khỏi cao hứng. Cơ Dung Quân tròn vo, bộ dạng đáng yêu, lại thực nghe lời, không làm nũng không kén chọn, cho gì ăn đó. Vương Lăng rất thích, thầm nghĩ nếu mình có một đệ đệ như vậy thì tốt rồi, còn giỏi hơn cả muội muội.

Buổi tối, ăn cơm xong Cơ Dung Quân đi tắm, Vương Lăng đến bên bồn tắm, xắn tay áo muốn giúp y lau người, Cơ Dung Quân hụp cả người trong nước, ló ra gương mặt đỏ bừng.

Vương Lăng cười nói: “Hài tử này thật dễ xấu hổ, sau lưng người có thương tích, không tự mình lau được, hạ nhân nhà ta lại không biết nặng nhẹ”, hần vừa nói vừa ngồi vào cạnh bồn, cầm lấy khăn tắm, “Ta cũng chưa từng giúp ai tắm rửa, nặng nhẹ gì người phải nói cho ta một tiếng.”

Cơ Dung Quân đỏ ửng cả mặt, quay lưng về phía Vương Lăng, cảm giác được khăn tắm chầm chậm nhẹ nhàng chạm vào lưng mình, khi Vương Lăng thoa thuốc cho y cũng là lực đạo thể này, vừa đủ, cẩn thận, Cơ Dung Quân cảm thấy tim bỗng nảy lên, trong lòng nảy sinh một loại cảm giác nói không nên lời.

Giúp Cơ Dung Quân lau sau lưng xong, Vương Lăng cầm một bộ y phục để xuống bên cạnh, nói: “Bộ này ta đã cho người thu ngắn cổ tay áo và ống quần rồi, người mặc tạm đi, hôm nay người mặc bộ đồ dài quá, cả ngày vướng tay vướng chân, khó chịu nhiều rồi.”

Cơ Dung Quân mặc y phục bước ra, Vương Lăng đứng ngoài cửa nhú mày đánh giá y một chút, “Ừm, tay áo còn hơi dài, thu lên chút nữa là được.”

Cơ Dung Quân thanh âm có chút mất tự nhiên thấp giọng nói: “Bằng, bằng không, ta cũng giúp người kỳ cộ đi.”

Vương Lăng ngẩn người: “A?”

Cơ Dung Quân ấp úng: “Người giúp ta lau, cho nên, ta cũng có thể giúp người lau.”

Vương Lăng nhin không được lại cười ra tiếng, nói: “Không cần khách khí, thứ nhất người là khách, thứ hai người có thương tích, ta giúp người là chuyện nên làm, ta luôn tự mình tắm, chờ sau này có cơ hội, sẽ nhờ người giúp.”, nói xong còn đưa tay xoa đầu Cơ Dung Quân.

Cơ Dung Quân rầu rĩ cúi đầu.

Khuya, sau khi giúp Cơ Dung Quân thay thuốc, chờ y ngủ rồi, Vương Lăng lấy kim chỉ, cầm y phục của Cơ Dung Quân, định thu tay áo lên.

Cơ Dung Quân chưa từng thấy nam tử may vá, cứ mở to mắt nhìn Vương Lăng, Vương Lăng ngồi bên bàn xỏ kim, Cơ Dung Quân lắp bắp: “Người... người...”

Wương Lăng nhìn y: “Sao?”

Cơ Dung Quân nói, “Ta, cha ta từng nói, đại trượng phu phải làm việc của đại trượng phu, người...”. Nếu Vương Lăng là con của cha Cơ Dung Quân, cha y thấy hấn bây giờ, nhất định sẽ nhảy dựng tới nóc nhà, sau đó lấy một cây roi to ra đánh hấn.

Wương Lăng chậm rãi đáp: “Cha của ta lại nói, phàm là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, đại trượng phu đều có thể làm, quần áo cần may vá, cầm kim chỉ cũng không có gì. Biết may vá thì sao không thể là đại trượng phu? Có thể đối với chuyện việc đại trượng phu nên làm, mọi người nghĩ không giống nhau, cha người có đạo lý khác?”

Cơ Tướng quân lúc ấy chỉ mới là tướng quân, cha Vương Lăng thì đã là Thừa tướng, Thừa tướng lớn hơn tướng quân, Cơ Dung Quân nghĩ, nói không chừng cha Vương Lăng hiểu biết nhiều hơn cha mình, y kéo chân lên đắp, không nói gì nữa.

Wương Lăng thu xong cổ tay áo, buông y phục chuẩn bị đi ngủ. Cơ Dung Quân nhìn thân ảnh hấn, bỗng nhiên trịnh trọng mở miệng: “Tương lai ta nhất định báo đáp người.”

Wương Lăng lại bị lời của y làm cho sửng sốt, Cơ Dung Quân nghiêm túc nói tiếp: “Người, người đã cứu ta, lại thay ta trị thương, đối xử với ta rất tốt. Người đối với ta có ân, ta, tương lai ta nếu có cơ hội nhất định sẽ báo đáp người.”

Wương Lăng gật gật đầu, cõi ngoại bào vừa ngáp vừa đi đến bên giường: “Ừ, được, vậy ta chờ, người ngàn vạn lần nhớ kỹ ta gọi là Vương Lăng, tương lai đừng quên ta là ai a.”

Cơ Dung Quân cảm thấy Cơ Dung Quân không tin lời mình, rất buồn bực, càng thêm trịnh trọng: “Ta đương nhiên sẽ không quên người, tương lai ta nhất định sẽ báo đáp người, cũng sẽ đối tốt với người, ta sẽ tốt với Vương Lăng, sẽ báo đáp Vương Lăng.”

Wương Lăng vén chăn lên, vỗ vỗ đầu y: “Ừm. Ta đã biết.”, hấn thối tất nệm, nằm xuống giường.

Trong bóng đêm, Cơ Dung Quân kê sát vào tai Vương Lăng, thì thầm: “Wương Lăng, thật sự, tương lai ta nhất định cũng sẽ đối tốt với người, ta thề.”

28. Chương 28

Đệ nhị thập bát chương

– Lục thủy thanh sơn –

Đại Phong Quát Quá

Cơ Dung Quân ở nhà Vương Lăng đã được ba bốn ngày, cảm thấy ở đây rất tốt, y không thấy nhớ nhà.

Cơ Dung Quân khi ở nhà ăn nhiều sơn hào hải vị toàn dầu mỡ đến phát ngán, cơm rau canh suông của Vương Lăng đối với y mà nói, lại rất ngon ngọt. Khi ở nhà khó tránh luôn có người theo sát mình, hạ nhân hoặc đường hoàng hoặc giấu diếm đi theo y, nhà Vương Lăng thiếu người, y tùy tiện chạy đi đâu cũng chẳng ai quản, không có ai cần nhằn bên tai bắt y đọc sách viết chữ, càng không có ai cầm gậy gộc đốc thúc y luyện võ. Cô lão thái thái của Vương Lăng tuy rằng hay nói dong dài, nhưng không giống nãi nãi Cơ Dung Quân, Cơ Dung Quân nghe nãi nãi nói đã mười năm, giờ đổi lại là cô lão thái thái, y thấy thật mới mẻ.

Wương Lăng mỗi ngày đều giúp Cơ Dung Quân tắm rửa thay thuốc, dần dần y đã không còn ngượng ngùng. Buổi tối đi ngủ y vẫn tận lực lui vào trong để tránh hắt Vương Lăng xuống khỏi giường, Vương Lăng phát giác, vươn tay kéo y đến bên người, Cơ Dung Quân nhỏ giọng: “Ta, nếu ta nằm ra ngoài, người sẽ rơi khỏi

giường mất”. Vương Lăng nghĩ một chút rồi nói, “Hay là người cứ nắm lấy áo của ta mà ngủ đi, như vậy ta sẽ không xoay người, không rơi xuống giường.”. Vương Lăng nói vậy, quả nhiên cả đêm Cơ Dung Quân ngủ đều nắm chặt lấy y phục của Vương Lăng, Vương Lăng đúng là không lăn khỏi giường thật. Cơ Dung Quân tròn vo, là một cái đệm êm, Vương Lăng dựa vào y ngủ, càng dựa càng thích, Cơ Dung Quân ngủ rất say, còn vô thức chảy nước miếng, cọ cọ dụi dụi bên người Vương Lăng, cứ như một trái bí đao nho nhỏ, Vương Lăng cảm thấy thực đáng yêu.

Vương Lăng khi ngủ không có tật xấu gì, chỉ là thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng cười quỷ dị, Cơ Dung Quân lần đầu nghe được thì giật mình, sáng hôm sau, Vương Lăng rời giường, sờ sờ mũi nói: “A, hôm qua ta có giấc mơ đẹp lắm, mơ thấy một bồn lớn đầy móng heo kho tàu, thơm ngon vô cùng”, thần thái mơ tưởng đến chảy nước miếng, Cơ Dung Quân cuối cùng cũng hiểu nửa đêm hẳn cười sảng là vì cái gì.

Y trịnh trọng nói với Vương Lăng: “Móng heo, chờ ta sau này tốt hơn, mời người ăn, thật nhiều.”

Vương Lăng ý cười đầy mặt gật đầu: “Được, được”, lại nghĩ tới cái gì, thở dài, “Bất quá tháng này chi tiêu hơi nhiều rồi, bằng không hôm nay có thể kêu Thành thúc mua vài cái móng heo về ăn. Món móng heo Quách thúc làm ngon lắm, vừa mềm vừa thơm, cô cô cũng ăn được. Như vậy đi, ta đi tính lại sổ sách, vài hôm nữa ăn một bữa, cho người nếm thử hương vị món móng heo nhà ta làm”, sờ sờ đầu Cơ Dung Quân, “Trước hết cứ để ta mời người ăn, chờ người mời ta sẽ ăn bù càng nhiều.”

Cơ Dung Quân chớp chớp mắt. Vương Lăng lại nheo nheo mắt y, hẳn sờ mó Cơ Dung Quân đến nghiệm rồi, nhin không được cứ sờ tới sờ lui, Cơ Dung Quân bị sờ, vẻ mặt khó chịu quay đầu đi. Vương Lăng ha ha cười.

Ở nhà Vương Lăng mấy ngày, Cơ Dung Quân phát hiện, Vương Lăng có bí mật.

Hôm đó y tắm rửa xong, đang đi trên hành lang thì bị cô lão thái thái túm được, kéo y đến đại sảnh cùng uống canh ngân nhĩ hạt sen, Cơ Dung Quân uống đến phình bụng quay về phòng, qua khe cửa nhìn thấy Vương Lăng đang ngồi bên giường xem cái gì đó, y đẩy cửa vào, Vương Lăng lập tức cất vật kia, đứng lên nói: “Nhanh lên giường nằm xuống đi, ta thay thuốc cho người.”

Cơ Dung Quân thấy Vương Lăng nhét cái gì đó xuống dưới gối đầu, làm gì mà thần bí vậy, khiến y không khỏi tò mò.

Buổi sáng hôm sau, sau khi rời giường, Vương Lăng đi xuống trù phòng dặn dò điểm tâm, Cơ Dung Quân rửa mặt xong, muốn giúp Vương Lăng làm gì đó nên liền đến bên giường sắp xếp lại chăn mền. Y không biết xếp chăn, chỉ cố gắng kéo chăn và khăn trải giường cho ngay ngắn, lúc gỡ gối lên thì vô tình thấy một cái túi nhỏ, như là một chiếc khăn tay có gói cái gì bên trong, đây hình như là thứ hôm qua Vương Lăng nhét vào.

Nếu Vương Lăng không muốn cho y xem, Cơ Dung Quân mặc dù có chút tò mò nhưng vẫn làm như không biết, vừa lúc đó một lão mục hầu hạ cô lão thái thái đi ngang cửa phòng, thấy Cơ Dung Quân tay chân luống cuống xếp chăn mền, vội bước vào nói: “Ai, không phải làm như vậy, để ta làm cho”, nói xong tay chân nhanh nhẹn xếp chăn mền gọn gàng, trải khăn giường phẳng phiu, do lực đạo quá lớn, túi vải kia suýt nữa rớt xuống đất, lão mục bắt được, thuận tiện mở ra xem.

Vương Lăng vừa lúc trở lại phòng, đứng trước cửa thấy lão mục đang cầm vật đó, trên mặt lập tức hiện vẻ không tự nhiên. Lão mục nói: “Ta thấy vị tiểu công tử này không biết xếp chăn nên làm giúp, mấy thứ này thiếu gia đừng tùy tiện quăng trên giường, vụn nhất rớt mắt thì không hay đâu.”, đưa túi kia cho Vương Lăng, cười nói, “Qua một hai năm nữa, thiếu gia có thể rước Tả tiểu thư vào cửa, ta nghe người ta bàn tán, vị tiểu thư đó càng lớn càng xinh đẹp, lại hiền thực đoan trang tri thư đạt lễ. Tướng gia lúc sinh thời sắp đặt hôn sự này cho thiếu gia, tuyệt sẽ không sai.”

Vương Lăng nắm chặt chiếc túi, cười cười, “Tốt xấu gì cũng phải chờ ta có nhất quan bán chức gì đó, không để nàng ấy về đây chịu khổ.”

Cơ Dung Quân đứng một bên, thấy vẻ mặt Vương Lăng hiện lên nét ngượng ngùng. A, nói tới thê tử tương lai, hẳn đương nhiên ngượng ngùng.

Cơ Dung Quân bỗng nhớ ra, muội muội Vương Lăng cũng thiếu chút nữa là thành thê tử tương lai của

mình. Y mấy ngày nay cùng ăn cùng ngủ với Vương Lăng, đã sớm không còn tức giận chuyện Vương Lăng năm đó chê mình béo quay xấu xí, nói mình không xứng với Kỳ Nhân. Y nhớ rõ năm đó cùng nhau chơi đùa, Kỳ Nhân nhanh mồm nhanh miệng, khi đó y cảm thấy Kỳ Nhân như vậy thật đáng yêu, hiện tại lại nghĩ, so ra thì nàng không tốt bằng Vương Lăng.

Lão mục nói: “Vị tiểu thư kia có thể gả cho thiếu gia, cũng là phúc khí của nàng.”

Wương Lăng nói: “Đừng nói tốt cho ta nữa, gả cho ta thì có phúc khí gì chứ.”

Lão mục nói: “Cái khác không nói, riêng về tỉ mỉ tinh tế, ôn nhu săn sóc, điểm này các công tử nhà khác kém xa thiếu gia.”

Cơ Dung Quân sâu sắc đồng tình, Vương Lăng tuy rằng hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn trượng phu của cha y, nhưng Cơ Dung Quân cảm thấy Cơ Dung Quân như vậy thật tốt, lão mục nói quá đúng.

Wương Lăng cười nói: “Này không thể coi là ưu điểm, là tật xấu của ta thôi, còn sợ người ta nói là gà mẹ”, Cơ Dung Quân ở bên cạnh lập tức lắc đầu, Vương Lăng tuy có đông dài gà mẹ thiệt, nhưng mà y rất thích.

Lão mục do dự không nói, rời phòng, Vương Lăng nắm cái túi kia, đi đến cạnh bàn, Cơ Dung Quân gần đây cứ bị Vương Lăng đối đãi như tiểu hài tử, do dự thật lâu, vì muốn chứng minh mình không phải là tiểu hài tử, y ra về lão thành nói với Vương Lăng: “Đó là vật đính ước của người?”

Wương Lăng lập tức nhìn về phía y, Cơ Dung Quân tiếp tục đứng thẳng lưng, cười nói: “Là thứ để làm tín vật đính ước, cưới gả gì đó?”

Wương Lăng quả nhiên kinh ngạc hỏi: “Người làm thế nào biết?”

Cơ Dung Quân tiếp tục ra về lão thành cười cười: “Ta đã thấy.”

Wương Lăng cũng cười: “Tiểu quý, người biết thật không ít”, lại vươn tay nhào nặn mặt Cơ Dung Quân một hồi.

Cơ Dung Quân nhú mày, chẳng lẽ mới vừa rồi còn không đủ lão thành?

Wương Lăng cất cái túi kia vào tủ quần áo, sau đó Cơ Dung Quân còn vài lần thấy hắn đem ra nhìn ngắm rồi ngây ngô cười. Cơ Dung Quân âm thầm khinh bỉ, muốn có thể tử đến vậy sao? Nhớ lúc y muốn Kỳ Nhân làm thê tử cũng chưa có đến mức này mà. Vương Lăng cầm túi vải ngăn người xong, cất vào, sau đó hỏi Cơ Dung Quân: “Ta xem sách một chút, để đèn sáng, người có ngủ được không?”

Cơ Dung Quân gật đầu, trầm ổn trả lời: “Ngủ được”, rồi lại tiếp tục trầm ổn dặn dò Vương Lăng: “Người cũng đừng xem khuya quá, không tốt cho sức khỏe”, y nhắm mắt lại, vùi mặt vào trong chăn, Vương Lăng nhìn cười không được, đi đến bên giường chỉnh chỉnh chăn mền cho y rồi mới đến cạnh bàn lấy sách, kê đèn nhỏ lại, Cơ Dung Quân mở mắt ra nói: “Đừng để đèn tối quá, hại mắt”, Vương Lăng khẽ cười, “Ta biết. Người ngủ đi”. Cơ Dung Quân hàm hồ ừm một tiếng, lại rúc đầu vào chăn, nhắm mắt ngủ.

Wương Lăng xem sách một hồi, cởi ngoại bào, tắt đèn đi ngủ, Cơ Dung Quân mơ mơ màng màng cảm thấy hắn giở mền chui vào, chờ hắn nằm xuống, lập tức gơ tay bắt lấy góc áo của hắn. Vương Lăng cảm giác Cơ Dung Quân cọ cọ mặt bên vai mình, liền nhìn không được mà khẽ cười.

29. Chương 29

-Lục thủy thanh sơn-

Đại Phong Quát Quá

Đệ nhị thập cửu chương

Một buổi sáng, Cơ Dung Quân đang cùng Vương Lăng đi xem chỗ đất trồng rau thì bỗng hạ nhân vào thông báo có khách tới chơi. Cơ Dung Quân hoảng sợ, chẳng lẽ phụ thân đã tra được mình đang ở nhà Vương Lăng nên tìm tới cửa? Không đúng, cha nói không nhận y nữa, y làm gì thì cũng chẳng liên quan tới ông. Hay là bà nội và mẹ phái người tới đón mình?

Cơ Dung Quân đang lo sợ, Vương Lăng lúc này cũng cảm thấy khó hiểu, bình thường nhà hắn ít có khách tới, chẳng lẽ kẻ thù của Phiêu Kỳ? Thấy Cơ Dung Quân thần sắc khấn trương, Vương Lăng vươn tay vỗ vỗ bả vai y trấn an: “Đừng sợ, người cứ tránh đi, ta ra xem thử. Nếu có gì không ổn, nhà ta vẫn có chỗ có thể giấu người, người tìm Thành thúc mau mang người đi trốn.”

Cơ Dung Quân lấp ló trong bụi hoa, Vương Lăng đã đi được một lúc, không biết người tới là ai. Cơ Dung Quân đang suy đoán lung tung, bỗng có hai lão mục tử đi ngang qua bụi hoa y đang núp, trong đó một người là người hôm trước giúp y xếp chăn mền, bà đang cảm giận nói: “... Cái gì vậy, năm đó khi Tướng gia còn tại thế họ muốn vãn nịnh bợ, cứ như chó theo chân chủ, chỉ e khuê nữ nhà họ không xứng với thiếu gia. Bây giờ lại trở mặt! Phi, cây cải đỏ nhà đó không muốn gả cho thiếu gia càng tốt, ai hiếm lạ gì, thiếu gia nhà chúng ta tương lai nhất định công danh hiển hách không kém Tướng gia năm xưa, cưới công chúa còn được!” người còn lại cũng nghiêng răng nghiêng lợi, “Tả gia tham phú phụ bần, phụ nghĩa từ hôn thật vô lương tâm, ông trời có mắt, tương lai họ nhất định gặp báo ứng!...”

Cơ Dung Quân nghe được mấy chữ Tả gia rồi từ hôn gì đó, tựa hồ không phải là nhà mình tìm đến. Y đương nhiên hiểu từ hôn là có ý gì, liền vội vàng chạy tới sảnh chính.

Ra đến nơi, chỉ thấy cô lão phu nhân thần tình bưng bưng tức giận đập bàn, lớn tiếng quát nạt mấy người lạ mặt đang đứng trong sảnh: “... Ngại bần hàn từ hôn, Tả gia các người làm chuyện thế này, không sợ bị người ngoài chê cười, không sợ cô nương kia không gả đi được, không sợ gặp báo ứng hay sao!!!”

Dẫn đầu đám người lạ là một nam tử áo lam khoảng ba mươi tuổi mỉm cười nói: “Lão phu nhân thật đã hiểu lầm rồi, tiểu thư nhà ta có bệnh không tiện nói ra, chỉ e liên lụy Vương công tử, chậm trễ tiền đồ sáng lạn của cậu ấy, lão gia nhà ta chỉ là bắt đắc dĩ đi đến bước đường này, hy vọng Vương gia hiểu cho. Vương công tử đây gia thế hiển hách, tiền đồ vô hạn, chắc chắn phía trước có hảo nhân duyên đang đợi, tiểu thư nhà ta thực sự không có phúc, không dám trèo cao.”

Cô lão phu nhân tức giận đến cả người run rẩy: “Được, tìm lý do thật tốt! Vương Lăng con mau lấy giấy từ hôn ra, trả lại tín vật cho bọn họ! Bọn họ nếu đã không dám trèo cao, chúng ta cũng không cho họ bám víu! Trên đời này, người đang làm gì đều có trời cao đang nhìn!”

Wương Lăng lấy một tờ giấy đưa đến trước mặt nam tử áo lam kia, vẻ mặt bình thản, “Thư từ hôn ta đã ký tên, mời vị quân sự này xem qua”, chờ người áo lam nhận lấy, hắn lại lấy trong tay áo ra một vật, “Đây là tín vật năm đó tiên phụ cùng Tả đại nhân dùng để định liệu hôn sự của ta và Tả tiểu thư, hiện giờ xin hoàn lại, nguyện tiểu thư tôn phủ ngày sau sẽ có nhân duyên mỹ mãn.”

Tín vật kia Cơ Dung Quân nhận ra, là túi gấm Vương Lăng thường lấy ra xem. Nam tử áo lam cất kỹ giấy từ hôn, lại tiếp nhận túi gấm mở ra, lấy vòng ngọc bên trong ra nhìn nhìn, sau đó bọc lại cất đi, cười nói: “Wương công tử quả là người thấu tình đạt lý, đại nhân nhà ta nhờ tiểu nhân chuyển lời, nguyện Vương công tử ngày sau thanh xuất vu lam, tiền đồ vô lượng, nhân duyên mỹ mãn.”

Cơ Dung Quân ở ngoài cửa nhìn thấy, biết đây là thê tử đã đính ước của Vương Lăng muốn từ hôn, nhạc phụ đại nhân có lẽ ghét bỏ Vương Lăng nghèo khó. Vương Lăng lúc trước ngại y béo ú xấu xí không xứng cưới muội muội hắn, hiện giờ nhà vị tiểu thư hắn đính ước cũng ngại hắn không xứng với nàng. Cơ Dung Quân nhìn Vương Lăng đứng lặng trong đại sảnh, y không có chút vui vẻ nào, ngược lại cảm thấy trong lòng khó chịu, so với cái hôm nghe Vương Lăng nói mình vừa mập vừa xấu còn khó chịu hơn.

Cô lão thái thái còn đang vỗ bàn mắng Tả gia, Vương Lăng khuyên giải: “Tả gia từ hôn cũng là chuyện tốt, nếu để tiểu thư nhà họ ủy ủy khuất khuất gả cho diệt nhi, mỗi ngày không thoải mái, còn không bằng bây giờ rút lui đi. Tả gia hiện giờ cao sang hơn chúng ta quá nhiều, thú tiểu thư nhà đó về diệt nhi cũng sống không dễ chịu nổi.”

Cô lão thái thái liếc mắt: “Ai... mấy người này chỉ là một đám cây quỳên cây thế! Cha con sao lại đi sớm như vậy

”

Wương Lăng khuyên nửa ngày, cô lão phu nhân tức giận đến đau đầu, trở về phòng nghỉ ngơi, Cơ Dung Quân theo sau Vương Lăng, lại thấy hắn như thể không xảy ra chuyện gì, cứ như bình thường ra ra vào vào lo việc trong phủ.

Ban đêm, Vương Lăng vẫn như cũ giúp Cơ Dung Quân thay thuốc rồi cùng đi ngủ, Cơ Dung Quân trong lúc mơ màng cảm thấy có bàn tay gỡ tay mình đang nắm y phục của Vương Lăng ra, tiếp theo bên người có tiếng động rất nhỏ, tiếp theo thì ồ chần trổng trái, có tiếng bước chân hướng ra phía cửa, tiếng mở cửa phòng vang lên, Cơ Dung Quân mở mắt ra, thấy cửa hé ra, ánh trăng trong trẻo rọi vào phòng, sau đó cửa đóng lại.

Cơ Dung Quân nhẹ tay nhẹ chân bò dậy, quờ quạng tìm được giày để bên giường mang vào, lén lút theo ra cửa. Tới hành lang gấp khúc, dưới ánh trăng mờ mờ, y nhìn thấy có bóng người ở chỗ nguyệt môn, hẳn là Vương Lăng đi ra hậu viện.

Cơ Dung Quân thật cẩn thận theo sát, qua khỏi nguyệt môn, y tìm quanh không thấy Vương Lăng, chợt nghe ở một góc vườn có động tĩnh. Y nhẹ nhàng tới gần, chui vào một lùm cây, thấy sau bụi hoa, dưới gốc cây đại thụ, Vương Lăng đang từng quỳ từng quỳ hung hăng đâm vào thân cây.

Y ngơ ngác đứng dưới bóng râm, Vương Lăng phát tiết một lúc lâu, rốt cục dừng tay, cạn kiệt khí lực ngồi bệt trên mặt đất, dựa lưng vào đại thụ, vẫn không nhúc nhích.

Cơ Dung Quân vẫn ngơ ngác đứng, sau một lúc lâu, y bước ra, đi đến bên cạnh Vương Lăng, nhẹ giọng nói: “Chỉ là không thú được tê tử thôi mà”, y lại bước tới gần thêm một chút, “Đại ca của ta nói với ta, nữ nhân như quần áo, không có bộ này thì có bộ khác, lúc nào đồ mới cũng tốt hơn đồ cũ.”

Y ngồi xuống cạnh Vương Lăng.

Wương Lăng không nói lời nào, thật lâu lúc sau mới lên tiếng: “Vậy cũng cần có bản lĩnh, mới có thể mua được quần áo tốt, ta không có bản lĩnh, cho nên quần áo tốt đương nhiên không chịu cùng ta về nhà.”

Cơ Dung Quân vẻ mặt nghiêm túc ngẫm nghĩ, Vương Lăng thấp giọng: “Ta chắc là... số phận cô đơn.”

Cơ Dung Quân nói nhỏ: “Người, nhà người có không ít người mà”. Vương Lăng có hai muội muội, còn có cô lão phu nhân rất thương hắn.

Wương Lăng lại im lặng nửa ngày, thật lâu sau mới trả lời: “Bọn họ, tương lai đều sẽ rời khỏi ta. Muội muội của ta sẽ lập gia đình. Cô cô... hy vọng cô cô sống lâu trăm tuổi. Nhưng quả thực không ai có thể cùng ta sống cả đời.”

Cả đời, nghe rất dài lâu, Cơ Dung Quân sau đó vẫn không rõ cả đời rốt cuộc là dài đến thế nào. Y chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì cuộn cuộn, liền giữ chặt ống tay áo Vương Lăng: “Người không cần lo lắng, không ai cùng người, ta và người qua cả đời.”

Wương Lăng sững sờ nhìn y, đôi mắt y dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng trong vắt, y tiện đà nói: “Đương nhiên, phải chờ ta trở nên thật lợi hại đã. Có thể ta với người phải cách xa, chờ ta có bản lĩnh, sẽ quay lại cùng người một đời một kiếp”. Vương Lăng xoa xoa đầu y, “Người quả là tên tiểu tử... Lời này, không phải người có thể nói.”

Cơ Dung Quân nóng nảy: “Người không tin?”

Wương Lăng lúc này đang chìm trong thương cảm, chỉ liếc y một cái rồi thôi, cũng lười giải thích.

Cơ Dung Quân ôm chặt lấy cánh tay hắn: “Ta nói được nhất định sẽ làm được, tương lai của ta nhất định sẽ cùng người.”

Mới vừa bị người ta ép từ hôn, lúc này lại thêm một quả sơn trà bằm dính lấy mình trịnh trọng thề ước, Vương Lăng vô lực nghĩ, nhân sinh thực sự là vừa bắt đắc dĩ vừa thê thảm.

Quả sơn trà này quả thực rất chấp nhất, lặp lại một lần lại một lần, trong đầu Vương Lăng quanh quẩn lời nói của y, tiếp tục thương cảm, rốt cục thanh âm lèm bèm bên tai ngày càng nhỏ, quả sơn trà gục vào vai hắn, ôm chặt cánh tay hắn, ngủ say.

Wương Lăng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, ngồi đến rạng sáng, Cơ Dung Quân ngơ ngậy tỉnh lại, Vương Lăng mới kéo y mơ màng về phòng ngủ.

Bởi vì Cơ Dung Quân nặng quá, khi ngủ say thì giao hết trọng lượng cơ thể lên vai và tay trái của Vương Lăng khiến hắn ngày hôm sau nhấc tay không nổi, vai cũng đau mất vài ngày.

Qua vài hôm, lại có khách nhân đến bái phỏng Vương gia, lần này chứng thực là vì Cơ Dung Quân mà tới.

30. Chương 30

Đệ tam thập chương

Một ngày trước khi vị khách quý kia tìm tới, Vương Lăng vừa mới đến phòng thu chi tính toán tiền bạc trong nhà gần đây, hấn rút ra một ít tiền, kêu đầu bếp Quách đi mua móng heo về ăn.

Lão Quách lập tức chạy ra chợ xách mười mấy cái móng heo về, đều là móng chân trước, món móng heo lão Quách làm có bí quyết gia truyền, trước tiên cạo lông rửa sạch, sau đó dùng nguyên liệu bí mật ướp một lúc lâu. Đến sau khi ăn cơm chiều xong, tiếp tục ướp bằng một loại tương từ rượu và hương liệu, để vào một nồi đất lớn, dùng gỗ táo nấu suốt một đêm, sáng hôm sau vớt móng heo ra, tẩy sạch hương liệu dính xung quanh, một lần nữa trộn một loại tương khác, nấu trên lửa lớn ước chừng một canh giờ, hạ lửa nhỏ thêm một canh giờ, vừa vặn đúng ngọ là xong. Gia vị lão Quách làm rất đặc biệt, móng heo sau khi nấu xong có thể dễ dàng bỏ xương đi, thịt mềm mà không nát, da và gân vẫn dai giòn ngon miệng.

Móng heo đã bỏ xương cắt nhỏ vẫn còn nóng hôi hổi được bưng lên bàn, mùi hương thơm phức, Cơ Dung Quân khi ở nhà sơn hào hải vị gì cũng đã nếm qua, nhưng nghe thấy mùi thơm này vẫn nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, Vương Lăng gấp mấy miếng bỏ vào chén y: “Ta nói mời người ăn mà vẫn chưa làm được, hôm nay rốt cục cũng có thể cho người nếm thử rồi”. Cơ Dung Quân cắn một miếng, chỉ cảm thấy mùi vị ngon lành từ răng lưỡi tràn ra, nhai nuốt xong dư vị vẫn nồng, thật sự ngon đến thiếu chút nữa nuốt luôn cả lưỡi. Vương Lăng và cô lão thái thái mỉm cười nhìn y, cô lão thái thái hỏi: “Ngon không?”, Cơ Dung Quân vẫn vui mặt vào chén, dùng sức gật đầu.

Wương Lăng lại gấp thêm một đồng cho y, vừa gấp vừa nói: “Ăn nhiều vào, cái này ăn nóng rất ngon, nguội cũng vẫn ngon, ta đã chừa lại một ít tối nay ăn, thêm một chút dấm vào, ăn cũng rất lạ miệng. Tối nay còn có canh da heo, người cứ ăn nhiều một chút.”

Cơ Dung Quân hai má căng phồng, ngừng đưa ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa sáng nhìn Vương Lăng, lại gật gật đầu, gấp một khối móng heo bỏ vào chén Vương Lăng, hàm hồ nói: “Người cũng ăn nhiều vào.”

Cô lão thái thái cười đến vui vẻ, sờ sờ đầu Cơ Dung Quân: “Đứa nhỏ này thật đáng yêu mà, nếu thật sự là con cháu nhà ta thì tốt quá.”

Wương Lăng nhìn quả sơn trà tròn quay vì được xoa đầu mà mặt phiem hồng, thầm nghĩ nếu y là đệ đệ của mình thì thực rất tốt.

Cơm trưa ăn quá ngon, từ Vương Lăng đến Cơ Dung Quân rồi cô lão thái thái, ai cũng ăn đến bụng tròn vo, ăn no rồi cả người uể oải, buồn ngủ gà gật.

Cô lão thái thái về phòng nghỉ ngơi, Cơ Dung Quân cũng cùng Vương Lăng về phòng ngủ trưa, Cơ Dung Quân ngủ một chút thì bò dậy, đi nhà xí.

Những người khác trong phủ đều đang nghỉ trưa, viện tử im ắng, Cơ Dung Quân từ nhà xí đi ra, vừa định quay về phòng thì trong bụi cây vang lên giọng nói âm trầm: “Mùi vị món móng heo nhà người ta thế nào?”

Cơ Dung Quân hoảng sợ dựa sát vào tường, sau bụi cây, hai bóng người xuất hiện. Một là cha y – Cơ Tướng quân, người kia là ca ca y Cơ Dung Vân.

Cơ Tướng quân hai tay chấp sau lưng, rũ mắt nhìn y, Cơ Dung Vân đứng phía sau, chớp chớp mắt với y, nhỏ giọng nói: “Dung Quân, hôm nay cha cùng huynh đến đón đệ, chúng ta trèo tường lên vào như ăn trộm, đệ còn ở đó ăn móng heo ngon lành.”

Cơ Tướng quân thần sắc nghiêm nghị: “Người mấy ngày qua vui đến quên trời quên đất, có tình ngộ chưa?”

Cơ Dung Quân cắn chặt môi, không nói một lời.

Cơ Dung Vân tiếp tục nhỏ giọng khuyên nhủ: “Dung Quân, đệ mau nói với cha đệ biết sai rồi, nói mau nói mau”, Cơ Tướng quân quay đầu liếc một cái, Cơ Dung Vân lập tức im lặng.

Cơ Dung Quân ngẩng đầu: “Ngài mới sai mà, không thông không báo tự tiện vào nhà người khác!”

Cơ Dung Vân hít một hơi lãnh khí, Cơ Tướng quân hí hí mắt: “Tốt, sai mà không chịu nhận, còn dám nói lão tử sai sao?”

Cơ Dung Quân nói: “Là ngài nói không nhận ta, ta không còn là con của ngài, ta cũng không họ Cơ!”

Cơ Dung Vân sau lưng Cơ Tướng quân đã gấp đến xoay vòng vòng, Cơ Tướng quân cười lạnh: “Ừm, người cũng nhớ rõ đấy. Ta nghe hài tử Vương gia kia kêu người là Phiêu Kỳ Phiêu Kỳ gì đó, xem ra người không nói cho họ biết người là ai, người nói thử người có tính toán gì, không lẽ cứ ở lì lại đây bắt nhà người ta nuôi người?”

Cơ Dung Quân nắm chặt nắm tay: “Không phải, ta nhất định sẽ có bản lĩnh, quay về để báo đáp hần.”

Cơ Tướng quân nói: “Nhỏ giọng một chút, đừng kinh động người khác. Bản lĩnh không phải dựa vào người nói là được, người định có bản lĩnh thế nào, nói ra ta nghe một chút? Bái sư học võ? Người có quen biết sao? Học văn? Người có tiền sao? Thương thế của người đều là nhờ Vương gia giúp người chạy chữa, ở lại đây không phải chuyện tốt. Người sau khi rời khỏi đây lại có thể làm được gì?”

Cơ Dung Quân nghẹn đỏ mặt: “Ta...”

Cơ Dung Vân ở phía sau không ngừng khua tay múa chân ý bảo đệ đệ nhận sai, Cơ Dung Quân lại làm như không thấy, làm Cơ Dung Vân giận đến giậm chân.

Cơ Tướng quân làm như không biết đến động tĩnh của trưởng tử, vẫn lạnh lùng như cũ: “Như thế nào? Nghĩ không ra? Bà và mẹ người rất thương người, bởi vậy hôm nay ta nể mặt họ đến đây tìm người, cho người hai lựa chọn. Một, ta và ca ca người bây giờ sẽ lộ diện, đến trước đại môn Vương gia, nói cho người Vương gia biết, người chính là tiểu nhi tử vô dụng của Cơ Tu ta, giải thích chuyện người vì sao lại bị đuổi khỏi nhà, đến danh tính của mình cũng không dám nói, nhân tình của Vương gia do Cơ gia ta trả giúp người, người theo ta và ca ca người về nhà, từ nay về sau, coi như nhà ta nuôi thêm một phế vật, người muốn làm gì thì làm, ta không quản.”

Cơ Dung Quân mặt đỏ bừng, mắt mở to, không hé miệng nửa lời.

Cơ Tướng quân chậm rãi nói tiếp: “Còn có con đường thứ hai. Sư bá của người hôm qua đã đến kinh thành, ta có thể cho người thêm một cơ hội, người theo sư bá đi học vài năm, còn học thành con la hay con ngựa, đều phải xem chính người. Ngày sau nếu người quả thật có bản lĩnh, tự mình đến báo đáp ân tình Vương gia cứu vớt người.”

Cơ Tu nhướng mày nhìn, Cơ Dung Quân lập tức như đinh đóng cột nói: “Ta chọn cách thứ hai”. Cơ Tướng quân khẽ gật đầu, Cơ Dung Quân nắm chặt nắm tay: “Nhưng ngài đừng, đừng nói cho họ biết ta là ai, chờ ta có bản lĩnh, có thể báo đáp hần rồi nói.”

Cơ Dung Vân bắt đắc dĩ: “Chuyện này có gì mà phải giấu, đệ sĩ diện thế làm gì”, Cơ Dung Quân lại không lên tiếng, phụ thân giáo huấn nhi tử vốn cũng là việc bình thường, nhưng với y lại là chuyện vô cùng nghiêm trọng, liên quan đến hình tượng của y trong lòng Vương Lăng. Y không muốn vì chuyện này mà bị Vương Lăng khinh thường.

Cơ Tướng quân hơi gật đầu: “Biết sĩ diện cũng tốt. May mắn người còn hiểu được hai chữ mặt mũi viết thế nào, chưa đến mức vô phương cứu chữa. Người đã chọn con đường thứ hai, ta sẽ thành toàn người. Chờ chút nữa sư bá của người tới, người tự chuẩn bị trước đi.”

Nói xong ông vung ống tay áo, khinh khinh phiêu phiêu phi thân lên, phóng qua tường nhà Vương Lăng ra ngoài.

Cơ Dung Vân nhào tới chà đạp cái mặt phúng phính của Cơ Dung Quân: “Đệ là đồ đàn, tức chết huynh, múa may quay cuồng nửa ngày kêu đệ chọn một, sao đệ lại chọn hai, về nhà thế nào bà với mẹ cũng khóc long trời lở đất. Cha từ sáng đã leo tường lên vào, hai chúng ta như ăn trộm núp sát chân tường, chân tê muốn chết, cha nếu không thương đệ thì việc gì phải thế, đệ biết nhận sai đi được không? Lại đi cứng đầu với cha, giờ thì hay rồi, đệ phải theo sư bá đi hoang sơn dã lĩnh, cho đệ chết!”

Cơ Dung Vân tức giận xả một tràng, hai tay nhào nặn gò má Cơ Dung Quân, y mặc kệ huynh trưởng, kiên định không nói một lời. Cơ Dung Vân vẫn còn muốn nói tiếp, bên kia tường truyền đến tiếng ho khan của Cơ tướng quân, Cơ Dung Vân chỉ đành nhéo mặt Cơ Dung Quân thêm vài cái rồi tung người bay qua tường, cùng cha quay về.

31. Chương 31

Đệ tam thập nhất chương

Cơ Dung Quân chậm chạp quay lại phòng ngủ, Vương Lăng vẫn còn buồn ngủ hơi nâng người, chừa chỗ cho y vào phía trong, mơ màng hỏi: “Sao đi lâu vậy?”, Cơ Dung Quân không lên tiếng, leo lên giường chui vào chăn, Vương Lăng cũng tiếp tục nằm xuống, trong mơ mơ hồ hồ cảm thấy Cơ Dung Quân cọ cọ đầu vai mình.

Cơ Dung Quân biết, đây là lần cuối cùng mình có thể ngủ chung giường với Vương Lăng, sư bá đã sắp tới đón y, y đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút rầu rĩ, không muốn đi chút nào. Y càng vùi đầu vào hõm vai Vương Lăng, nằm yên không nhúc nhích.

Qua khoảng nửa canh giờ, có người gõ cửa, tim Cơ Dung Quân giật nảy lên, Vương Lăng dụi mắt ngồi dậy, quần gia Thành thúc đứng ngoài cửa hô: “Thiếu gia, có khách đến nhà, đang ở tiền thính, nói là tới đón Phiêu Kỳ thiếu gia.”

Wương Lăng cả kinh, nhanh chóng xoay người rời giường, Cơ Dung Quân ôm chặt ngồi dậy, tựa vào góc tường, mở to mắt nhìn Vương Lăng.

Wương Lăng mặc quần áo tử tế, nhanh chóng đi ra tiền thính, vị khách quý kia đang uống trà, ông mặc trường bào, râu dài quắc thước, đây người khí khái cao nhân. Vương Lăng cung kính cúi chào, khách quý mới mở miệng, vẫn là khí khái mười phần: “Wương công tử không cần hỏi ta là ai, cũng không cần biết ta từ đâu đến, ta hôm nay là vì tiểu nhi Phiêu Kỳ mà đến, ta vốn là sư bá của nó, đến đón nó theo ta vào núi tu tập.”

Wương Lăng trong lòng đầy nghi hoặc, người này nói chuyện không rõ ràng, rất có vấn đề. Ta nếu không hỏi người là ai, làm sao biết người có phải kẻ thù của Phiêu Kỳ hay là tên buôn người gì đó, có phải đến bắt y đi diệt khẩu hay bán lấy tiền?

Wương Lăng chỉnh đốn thần sắc, chuẩn bị hỏi kỹ càng thì Cơ Dung Quân bước vào, cung kính kêu người kia một tiếng: “Sư bá.”

Thì ra người này thực sự là sư bá của Phiêu Kỳ.

Wương Lăng đứng nguyên tại chỗ, nhìn lão giả nói với Cơ Dung Quân: “Theo ta lên núi tu tập sẽ rất cực khổ, người chịu được không?”

Cơ Dung Quân gật đầu.

Vị sư bá hơi vuốt cằm: “Vậy đi thôi.”

Wương Lăng cả đời này đều nhớ rõ, lúc ấy vị sư bá kia đã nói những gì, còn chấp tay nói đa tạ hẳn đã chăm sóc Phiêu Kỳ mấy ngày nay, sau đó lập tức sải bước đi ra khỏi cửa, ngay cả một câu tạm biệt cũng không lưu lại.

Cơ Dung Quân ngẩng đầu nhìn hẳn: “Wương Lăng, người chờ ta, ta nhất định sẽ trở lại”, nói xong xoay người đi theo sư bá, Vương Lăng nhất thời không tiếp thu được chuyện gì vừa xảy ra, ngẩn ngơ đứng trong sảnh một lúc mới vội vàng chạy theo, sư bá đã mang theo Cơ Dung Quân ra khỏi đại môn, lên một chiếc xe ngựa, phu xe vung roi, xe ngựa chạy đi để lại lớp bụi mờ, Vương Lăng đứng trước đại môn, chỉ thấy xe chạy càng lúc càng xa, rẽ qua một góc đường, biến mất không thấy gì nữa.

Tịch dương sáng rõ, trong lòng Vương Lăng bỗng thấy trống vắng, nói không rõ là tư vị gì. Thành thúc sau lưng hẳn thở dài: “Ai... cũng không biết đứa nhỏ này có thân phận thế nào, cảm giác nhất định không tầm thường.”

Vương Lăng xoay người vào nhà, trầm nghĩ, mặc kệ là thân phận gì, sau này Phiêu Kỳ có thể sống tốt là được rồi, cho dù có thù cũng không nhất thiết phải báo, bình an mới là quan trọng.

Đây là những lời hấn muốn dặn Phiêu Kỳ, đáng tiếc chưa kịp nói.

Cô lão thái thái sau khi ngủ trưa thức dậy, biết nhi đồng đáng yêu kia trong khi bà ngủ đã bị người ta tới dắt đi, liền than thở dong dài một hồi lâu, nhiều năm sau vẫn còn nhắc tới.

Vương Lăng ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ tới, không biết quả sơn trà tròn quay mắt to ngập nước năm đó bây giờ đã thành thế nào rồi? Đột nhiên như sét đánh ngang tai, Cơ Dung Quân lại nói, y chính là Phiêu Kỳ, Vương Lăng như người vừa tỉnh mộng.

Cơ Dung Quân với quả sơn trà tròn um hồi đó, thật sự là một trời một vực... Vì sao Phiêu Kỳ không cha không mẹ huyết hải thâm thù lại có thể biến thành Cơ Dung Quân được, hấn cũng không nghe nói Cơ Dung Quân không phải thân sinh nhi tử của Cơ thái sư, hơn nữa nhà Cơ thái sư có vẻ cũng không có huyết hải thâm thù gì đó...

Vương Lăng nhũu mày suy nghĩ, nhưng nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, Cơ Dung Quân nhẹ nhàng ghé sát vào tai hấn: “Vương Lăng, việc này nói ra rất dài dòng, ta sẽ từ từ giải thích với ngươi... Ta theo sư bá tu học trở về, muốn chờ ngày sau cùng người nhập triều làm quan rồi sẽ nói ra. Sau đó chúng ta cùng vào Giám sát đốc an ti, ta từng biểu lộ với người nhiều lần, ai ngờ người luôn không nhìn ra...”

Ngày đó, Cơ Dung Quân theo sư bá rời khỏi Vương gia, về nhà gặp bà nội và mẫu thân xong thì thu xếp đồ đạc, theo sư bá lên núi tu học.

Vị sư bá này là sư huynh của cha Cơ Dung Quân, tên là Hà Nghiệp. Hà Nghiệp có một danh hào, gọi là Ẩn Hạc cư sĩ, ông cũng thích người khác gọi mình là Ẩn Hạc cư sĩ, ông ở trong một ngọn núi hoang vắng hẻo lánh ở Giang Nam, là cao nhân ẩn cư, gọi là Ẩn Hạc cư sĩ hay Ẩn Hạc Tử nghe rất có khí vị cao nhân.

Cơ Dung Vân từng bị Cơ Tú đá đến chỗ vị sư bá này tu tập, nhưng Cơ Dung Vân thiên sinh thể chất yếu đuối, không thích hợp khổ tập, qua nửa năm liền xanh xao vàng vọt nửa người nửa quỷ trở về nhà, Cơ Dung Quân còn nhớ rõ cái ngày đại ca trở về, Cơ Dung Vân vẫn luôn nhã nhặn giờ tóc tai bù xù ngồi trong phòng ăn, ăn như lang thôn hổ yết gió cuốn mây tan hết sạch ba bàn thức ăn, bốn cái bánh, hai chén canh, mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, dùng tay áo hung hăng lau miệng, lấy ngữ khí tang thương cảm khái đất trời chửi một câu: “Cái chỗ của ông Sơn Kê Tử đó đúng là không phải cho người ở mà!”

Sơn Kê Tử là tên mà Cơ Dung Vân gọi Ẩn Hạc Tử, đủ thấy huynh ấy đối với sư bá này thù còn cao hơn núi, oán khí còn sâu hơn biển. Cơ Dung Vân nói xong thì bị Cơ Tướng quân cầm gậy chính một trận, nhưng Cơ Dung Vân vẫn bất khuất, sau lưng vẫn trộm gọi Ẩn Hạc Tử như vậy.

Cơ Dung Quân ôm quyết tâm không sợ chết đi theo sư bá xuôi nam, tới ngọn núi mà ông ngụ, kỳ thật chỗ này cũng không giống tưởng tượng của y cỏ mọc lan tràn núi sâu rừng hiểm gì, mà là một ngọn núi nhỏ xanh tươi. Gian nhà nhỏ của Sơn Kê Tử bốn bên là rừng trúc, sau nhà có suối, bất kể là kiếm củi hay tắm gội giặt đồ rửa rau gì cũng rất tiện lợi.

Ngọn núi nhỏ này được Ẩn Hạc Tử gọi theo danh hào của mình, là Ẩn Hạc Phong, cách thành trấn cũng không quá xa, dưới chân núi còn có một thư viện do một đại nho nổi danh lập nên. Cơ Dung Quân vừa đến thư viện học, vừa vào núi theo Ẩn Hạc Tử tập võ, mỗi ngày đều bốn ba giữa chân núi và đỉnh núi.

Phu nhân của Ẩn Hạc Tử tuy đã ngoài ba mươi nhưng dung nhan xinh đẹp, hơn nữa còn là tài nữ, tinh thông thi thư, ngâm thi tác đối không thua gì nam tử, đàn rất hay, viết chữ rất đẹp. Tài nữ thông thường đều đa sầu đa cảm, phu nhân Ẩn Hạc Tử cũng là một trong số đó, nàng mỗi ngày đối nguyệt đánh đàn, nhìn hoa rơi lệ, thường xuyên cùng Ẩn Hạc Tử nắm tay đứng bên rừng trúc, đọc mấy câu thơ u oán. Mỗi khi như vậy, Ẩn Hạc Tử cũng ngâm thơ chung, cả hai kẻ xướng người họa, Cơ Dung Quân đứng một bên nhìn không được phát run.

Hơn nữa Ẩn Hạc Tử phu nhân tài hoa có hạn, thức ăn nàng làm cứ như bùn đất, bất kể nấu canh hay nói cháo, mùi vị đều như nước lã, càng đáng quý chính là, nàng làm cơm đã mười mấy năm rồi, mỗi ngày đều làm, mỗi bữa đều làm, không hề có chút thay đổi.

Cơ Dung Quân ở chỗ Ân Hạc Tử, mỗi ngày chạy tới chạy lui từ đỉnh núi xuống chân núi lại từ chân núi lên đỉnh núi, siêng năng luyện võ, lại mải miết đọc sách, rất khuya mới ngủ, trời chưa sáng đã dậy, phối hợp với ba bữa cơm của sư bá mẫu nấu mỗi ngày, qua hai năm, y nhận được thư từ kinh thành báo bà nội bệnh nặng mới vội vã trở lại kinh thành, gia đình giữ cửa Cơ phủ chạy đi thông báo: “Ồ ngoài có một thiếu gia lạ mặt, luôn miệng nói hấn là nhị thiếu gia, muốn vào phủ.”

Cơ lão phu nhân mệt mỏi ngồi xuống, lau lau đôi mắt già nua: “Là nhi đồng nhà ai đây, bộ dạng thật xinh đẹp, chẳng lẽ là nhi tử Tạ gia?”

Cơ Dung Quân ở bên giường kêu bà nội, Cơ lão phu nhân vẫn không tin: “Các người thấy ta là lão bà gần chết, sợ ta trước khi chết không gặp được Dung Quân sẽ khó chịu trong lòng nên tìm một người tới lừa ta chứ gì. Có tìm cũng phải tìm người giống một chút. Đứa nhỏ này như cây trúc, Dung Quân cháu ta còn bằng hai đứa thế này kia.”

Cơ Dung Vân đứng bên cạnh nói: “Bà nội, đệ ấy thực sự là Dung Quân, không lừa bà đâu, đệ ấy ở chỗ Sơn Khê Tử cực khổ hai năm, đã thay đổi nhiều rồi.”

Cơ lão phu nhân nửa năm sau thì qua đời, Cơ Dung Quân từ đó cũng ở lại kinh thành, không về chỗ Sơn Khê Tử nữa. Y từ một tên mập ú xấu xí biến thành thiếu niên công tử cao gầy tuấn mỹ, khi cùng Tạ Lạc Bạch và bằng hữu cũ đi ra ngoài càng thêm rực rỡ, y dung mạo đẹp, võ công cao, lại hiền hòa hào sảng, nhất thời trở thành người nổi danh nhất trong các vương tôn quý tộc ở kinh thành.

Khi y cười ngửa dạo chơi trong thành cũng thường đi qua trước cửa nhà Vương Lăng, mỗi lần đều nhìn một chút, thầm đoán Vương Lăng đang trong nhà làm gì.

Khi ở nhà, y vẫn mỗi ngày đọc sách tập võ, tâm niệm một ngày có thể nhập triều làm quan, báo đáp Vương Lăng.

Cơ Dung Quân cầm tay Vương Lăng, thấp giọng: “Người và ta có thể cùng vào Giám sát đốc an ti, ta vui mừng vô cùng, ta không biết lúc nào thì nói cho người biết ta là ai, cũng từng do dự, cũng từng ám chỉ với người. Đáng tiếc, người không nhìn ra.”

...

Hôm nay là Đoan Ngọ, mọi người ăn bánh ú có ngon không:3

Tiết Đoan Ngọ vui vẻ nha ~

32. Chương 32

Lục thủy thanh sơn

– Đại Phong Quát Quá –

Đệ tam thập nhị chương

Một buổi tối dồn dập đủ thứ chuyện, Vương Lăng đã sớm đầu óc choáng váng mơ mơ hồ hồ. Cơ Dung Quân vừa nói chuyện vừa không quên nắm tay hấn, Vương Lăng bị lôi kéo, đầu óc lại càng thêm choáng váng, lấp bắp, “Ám... ám chỉ gì?”

Thành thật mà nói, hấn nhớ rõ khi mình vừa vào Giám sát đốc an ti, Cơ Dung Quân đối xử với hấn cũng như với các Đốc an lang khác, thờ ơ lạnh nhạt, nhìn không ra có ám chỉ gì.

Cơ Dung Quân nói, “Khi người vừa đến Giám sát đốc an ti, ta vẫn một mực nhìn người, người không phát giác sao?”

Wương Lăng nhú nhú mày, khi đó hai người gặp nhau, hấn quả thực nhận ra Cơ Dung Quân vẫn luôn nhìn mình, bất quá khi đó Vương Lăng là dựa vào ân điểm của Hoàng thượng mới vào Giám sát đốc an ti, ai cũng âm thầm đánh giá hấn, trong ánh mắt không có chút e dè nào, hấn tự nhiên cũng cho rằng Cơ Dung Quân là một trong số đó.

Vương Lăng còn nhớ rõ khi hấn bước vào sảnh, vừa ngồi xuống bàn bên cạnh bàn phó giám sát thì phát hiện có ánh nhìn sắc bén rơi trên mặt mình, nhin không được quay đầu xem thử, ánh mắt của hấn và Cơ Dung Quân chạm nhau, Cơ Dung Quân lập tức hạ tầm mắt đọc hồ sơ, Vương Lăng vốn định mỉm cười làm quen cũng không có cơ hội.

Cơ Dung Quân thở dài, “Khi ta nhìn người thì người thỉnh thoảng cũng nhìn lại ta, vẻ mặt lãnh đạm, ta nghĩ người là nhận không ra ta, hoặc là đã sớm quên ta rồi...”

Vương Lăng không lên tiếng, thầm nghĩ người cùng Phiêu Kỳ năm đó bộ dáng khác biệt như vậy, người cũng nói đến bà của người còn chưa nhận ra được người, ta tất nhiên là nhận không ra rồi. Còn vẻ mặt lãnh đạm... Vương Lăng lại thở dài trong lòng.

Cơ Dung Quân lại nói, “Vẫn là ngày người đến Giám sát đốc an ti, buổi tối cùng đi ăn cơm, người còn nhớ không?”

Vương Lăng gật đầu. Ngày đầu tiên hấn đến ti bộ, mọi người buổi tối cùng đi dùng cơm, bồi dưỡng tình cảm, Vương Lăng còn nhớ khi xuống ngựa hấn bị sái chân, sau khi vào tửu lâu hấn chăm chỉ ngồi một góc dùng bữa, chỉ có Tạ Lạc Bạch thỉnh thoảng nói với hấn vài câu, thật sự không nhớ rõ có người khác, nhất là Cơ Dung Quân, đến nói chuyện với hấn.

Cơ Dung Quân nói, “Ta khi đó đặc biệt gọi cho người một đĩa móng heo hầm tương làm ám chỉ, người lại vẫn không nhớ ra ta.”

Vương Lăng tiếp tục nhíu mày, móng heo hầm tương, nghĩ lại thì đúng là có một đĩa đồ ăn như vậy, nhưng mà..., “Đĩa móng heo đó không phải do Đường Tri hiền đệ gọi sao?”

Cơ Dung Quân tiếp tục thở dài: “Ta gọi.”

Lúc ấy đến tửu lâu, vào nhà gian, mọi người cùng ngồi xuống quanh bàn lớn, Vương Lăng tự chọn một chỗ khuất trong góc ngồi vào, Cơ Dung Quân thấy vậy muốn ngồi bên phải Vương Lăng, bỗng bị hai huynh đệ Hứa Trật và Hứa Lật ngăn lại, “Cơ huynh sau này có thể là thượng cấp của chúng ta, hôm nay huynh phải cùng chúng ta uống thật đã”, Cơ Dung Quân chưa kịp đáp thì Tạ Lạc Bạch đã lướt ngang qua người y, ngồi xuống cạnh Vương Lăng. Cơ Dung Quân bị đẩy đến ghế chủ tọa, nhìn về chỗ Vương Lăng chỉ thấy Tạ Lạc Bạch đang thanh tao phe phẩy chiết phiến, không biết nói gì với Vương Lăng mà hấn mỉm cười, hai người trò chuyện có vẻ rất hòa hợp.

Vừa lúc tiểu nhị đưa thực đơn tới, tất cả mọi người đều nhường cho Cơ Dung Quân gọi món trước, y lại nhìn nhìn Vương Lăng, nói với tiểu nhị, “Trước tiên mang lên một đĩa móng heo hầm tương đi”, Hứa Trật bên cạnh phì cười, “Cơ huynh, huynh sao lại yêu thích một món tầm thường như vậy”, Hà Tung cười nói, “Người không hiểu rồi, tục tức là nhã, nhã tức là tục, đây là cảnh giới của Cơ huynh cao hơn chúng ta. Ta cũng theo đó phong nhã một hồi, gọi món bạch trảm kê đi, cho nhiều tối”, các đốc an lang sôi nổi phụ họa, gọi loạn xà ngẫu cái gì thịt kho chân giò gan vịt ướp muối linh tinh, Cơ Dung Quân mỉm cười ngồi một bên nhìn, lại thâm ý hướng mắt về phía Vương Lăng một cái.

Thực đơn chuyển đến chỗ Tạ Lạc Bạch với Vương Lăng, Tạ Lạc Bạch gõ gõ cây quạt, “Nãy giờ các người đã gọi mấy món nhiều dầu mỡ, ăn thanh đạm chút mới tốt, ta gọi đậu hũ trộn hành”, một đám người lại hòa theo, thực đơn đưa vào tay Vương Lăng, Vương Lăng thuận miệng gọi món cá giấm đường, lại không ai nói gì, Vương Lăng đưa thực đơn cho Lô Đàm. Từ đầu tới cuối, không hề liếc mắt nhìn Cơ Dung Quân lấy một cái.

Đợi khi đồ ăn được mang ra, Cơ Dung Quân lại một lần nữa đầy ắp ý đem đĩa móng heo hầm tương đặt xuống gần chỗ Vương Lăng, hai huynh đệ Hứa gia ở phía sau ồn ào muốn kính Cơ Dung Quân một chug, y không thể không trở về chỗ của mình, dư quang khóe mắt nhìn thấy Tạ Lạc Bạch không biết đang cùng Vương Lăng nói chuyện gì, trò chuyện thật vui, Tạ Lạc Bạch vừa nhấc tay áo, bưng đĩa móng heo lên, “Đúng rồi, Đan Chu huynh, người lúc nãy xuống ngựa bị sái chân, cái này gọi là ăn gì bổ nấy, rất hợp với người”, cười dài để đĩa móng heo xuống trước mặt Vương Lăng.

Cơ Dung Quân bưng chén rượu, trơ mắt nhìn Vương Lăng cười với Tạ Lạc Bạch: “Đa tạ đa tạ.”

Cơ Dung Quân nói, “Không biết tại sao, người luôn không muốn thân cận với ta, nhưng lại thật thân thiết với Tạ Lạc Bạch, sau đó là Ứng Cảnh Lan.”

Dưới ánh trăng, từ vẻ mặt đến ánh mắt Cơ Dung Quân đều tràn đầy ai oán, Vương Lăng nổi da gà, thân thể khẽ run lên. Cơ Dung Quân chậm rãi nói tiếp, “Ta từ đầu vẫn cảm thấy, ta làm cái gì người cũng không lưu ý, chuyện năm đó người lại không nhớ rõ, luôn luôn xa cách với ta. Khó khăn lắm mới thân cận được một chút, người lại nói muốn thành thân.”

Cơ Dung Quân dừng một chút, lại cầm chặt tay Vương Lăng hơn, “Người là nhi tử độc nhất của Vương gia, tương lai cần nối dõi tông đường, thành thân là thiên kinh địa nghĩa, ta từng nghĩ, cứ vậy đi, cách người xa một chút, cũng nói với người là sau này không thân cận nữa. Ai ngờ sau đó người...”

Ta thế nào? Vương Lăng trầm nghĩ, ta sau đó đã làm cái gì?

Cơ Dung Quân vẫn nắm chặt tay hắn, thấp giọng nói, “Vương Lăng, ta khi đó theo sau lưng người, thấy người không thương tiếc chính mình như vậy, ta, ta...”

Vương Lăng cười khan một tiếng, nói: “Này... Người cũng biết, cữu cữu của ta, luôn luôn không đạt mục đích không bỏ qua, ta vì từ hôn, tất nhiên phải giả bộ một chút, không nghĩ tới bị người nhìn thấy.”

Cơ Dung Quân giật mình: “Từ hôn?” Vương Lăng thở dài: “Ai, kia Triệu tiểu thư...” Vừa muốn phân tích nguyên do hẳn tại sao hẳn không muốn thú nhi nữ của Triệu thượng thư, Cơ Dung Quân lại bỗng nhiên cười rộ lên, như là thực vui mừng: “Thì ra khi đó người muốn từ hôn.”

Vương Lăng chưa kịp nói gì, Cơ Dung Quân lại nói tiếp, “Người vì từ hôn mà diễn một màn kịch cho Quốc cữu xem, ta không biết còn tưởng người... Vương Lăng, hôm đó ta hẹn người đến bờ sông, những lời nói với người đều là thật tâm. Người thành thân cũng thế, không thành thân cũng thế, ta đời này kiếp này sẽ không yêu ai khác, chỉ cần người nhớ đến ta... ừm, coi như người có quên ta đi nữa, nhưng mà...”

Cơ Dung Quân cầm chặt hai tay Vương Lăng, “Ngày ấy ở trước điện, người lại phát thệ chung thân không thú thê, ta nhất thời còn cho rằng sắp thăng thiên tới nơi rồi. Vương Lăng, người thê mà chịu vì ta phát thệ, ta, ta cũng không thể đợi thêm nữa.”

Hồn phách của Vương Lăng lại bị dọa chạy mất, chạy về phía mặt trăng tròn xoe treo trên trời.

Dưới ánh trăng sáng trong, hẳn rất cục đã hiểu hết mọi chuyện.

Từng ngôi sao trước mắt chợt biến thành một chữ “đoạn”, rồi thành một chữ “tự”.

Ý thức của hắn mơ hồ, nhưng lại không thể không gian nan mở miệng, “Trong chuyện này, có chút hiểu lầm... Hiểu lầm vô cùng lớn... Ta khi đó từ hôn rồi phát thệ, là bởi vì ta quả thật không muốn cưới thiên kim Triệu gia, không thể không làm vậy. Bởi vì ta một khi thành thân với Triệu tiểu thư, đời này đừng hòng an nhàn nữa, bởi vậy ta mới...”

Cơ Dung Quân không hề chớp mắt nhìn hắn, vẻ mặt dần dần cứng lại, nhưng vẫn nắm chặt tay Vương Lăng không buông

Vương Lăng gian nan nói tiếp, “Cơ... Dung Quân, chúng ta đều hiểu, đoạn tự, đoạn tự, thật sự... Huống hồ, huống hồ, mặc dù khi người còn nhỏ ta có ơn với người, người đối với ta cảm kích, nảy sinh tình cảm... Nhưng lại đến mức này, ta thật nghĩ không ra duyên cớ...”

Cơ Dung Quân nhìn hắn, tay chậm rãi buông ra, bỗng nhiên cười khổ một tiếng: “Vương Lăng, người không cần nói nữa, ta đã hiểu được, việc này...” Hắn buông tay Vương Lăng, lui về phía sau từng bước, “Việc này vốn là ta tự mình đa tình, người không cần để ở trong lòng.”

Tay Vương Lăng bị y nắm này giờ đã ướt mồ hôi, bỗng nhiên bị buông ra, gió phất qua lại có cảm giác lạnh lẽo, Vương Lăng lại muốn nói, “Ta...”

Cơ Dung Quân ngắt lời hắn, “Người không cần miễn cưỡng lựa lời, ta, ta đã hiểu rõ đầu đuôi, chỉ là một hồi tự ta si tâm vọng tưởng. Người yên tâm, sau này ta tuyệt đối không nhắc lại việc này. Chuyện đêm nay đều là lỗi của ta. Mong người...”

Thanh âm Cơ Dung Quân có chút mệt mỏi, dưới ánh trăng càng trở nên mơ hồ, “Mong người đừng tính toán, chuyện hôm nay, cứ coi như chưa từng xảy ra. Ân tình người cho ta lúc nhỏ, sau này có cơ hội ta nhất định sẽ báo đáp, nhưng tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện khiến người chán ghét. Người có lẽ thấy ta rất ghê tởm...”

Cơ Dung Quân lại lùi ra xa một chút, miễn cưỡng quay đầu qua hướng khác, “Đêm nay là Trung thu, khiến người... khiến người khó chịu, thật xin lỗi. Ta cáo từ trước. Lúc này, lúc này ta vô lễ với người, nói lời hồ đồ, người... coi như bị chó cắn đi. Sau này người đối đãi ta thế nào, ta đều nhận hết. Đêm nay... ta rất xấu hổ, xin lỗi người.”

Cơ Dung Quân còn muốn nói nữa cái gì, lại chung quy không có nói, vội vàng đối thi lễ, cáo từ rời đi.

Vương Lăng ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ.

Một lúc lâu sau, Thành thúc cầm ***g đèn đi tới hỏi, “Thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy? Cơ công tử sao tự nhiên đi về rồi? Đêm nay Trung thu ngài ấy còn chạy tới đây, sao thiếu gia không lưu ngài ấy lại ăn bánh Trung thu?”

Vương Lăng đứng cứng đờ, không nói gì, một lát sau thở dài: “Không có gì, về phòng trước đi.”

Nửa đêm, nằm trên giường, Vương Lăng thật vất vả mới ngủ được thì lại gặp một giấc mộng.

Trong mộng, dường như hắn trở lại là thiếu niên năm ấy bị từ hôn, đêm khuya một mình ngồi dưới tàng cây môn lung, một bóng dáng nhỏ nhỏ chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống ôm cánh tay hắn, trịnh trọng nói, “Người không cần lo lắng, không ai cùng người, ta và người qua cả đời.” Hắn kinh ngạc quay đầu lại, cánh tay bỗng nhiên bị buông lỏng, bóng người vừa rồi còn ngay bên cạnh giờ xa xôi ẩn trong sương mù, thanh âm bi thương, “Ta nói như vậy, người nhất định cảm thấy chán ghét ta, ta sai rồi. Sau này ta sẽ không tiếp tục tới tìm người.”

Hắn kinh hoảng đứng lên, trong sương mù bóng người lại càng phiêu càng xa, thanh âm cũng càng ngày càng nhẹ: “Sau này ta sẽ không tiếp tục tới tìm người... Sau này, người sẽ không phải nhìn thấy... ta...”

Vương Lăng trong lòng phút chốc chợt lạnh, giật mình tỉnh dậy.

Trời còn chưa sáng, một mảnh tối đen, Vương Lăng ngồi dậy, tựa vào đầu giường chốc lát, lại sờ soạng xuống giường, đi đến trước bàn, cầm lấy chén trà uống một ngụm.

Trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Ngày mười tám tháng tám, Vương Lăng lần đầu mặc quan phục Lễ bộ lang trung, bước qua cánh cửa nha môn Lễ bộ.

Sau khi vào cửa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Cơ Dung Quân.

Cơ Dung Quân cũng mặc quan phục Lễ bộ lang trung màu lam, đứng cách đó không xa. Vương Lăng thấy y thì không hiểu sao tâm tình căng thẳng mấy ngày qua cũng nhẹ nhàng đi, nhưng nhất thời không biết phải chào hỏi thế nào, Cơ Dung Quân hơi nghiêng đầu nhìn hắn, trên mặt không có biểu cảm gì rõ ràng.

Vương Lăng nâng tay áo chấp tay: “Cơ... hiền đệ, tới thật sớm.”

Cơ Dung Quân nâng tay áo nói: “Vương huynh cũng tới thật sớm.”

-oOo-

Phong: Làm chương này, tới khúc Cơ ca vì bị Vương Lăng từ chối, lại không muốn Vương Lăng khó xử mà tự nói những lời tổn thương bản thân, tự nhiên đau lòng ghê. Không phải trách Vương Lăng đầu gỗ không hiểu phong tình, mà chỉ là nghĩ tới Cơ ca luôn tỉ mỉ suy nghĩ bao nhiêu thứ làm bao nhiêu chuyện (khá dở hơi), Vương Lăng không hay không biết, tự hỏi lúc phải cay đắng nhận bản thân “đáng ghét”, trong lòng Cơ ca là tư vị gì.

33. Chương 33

Lục thủy thanh sơn

Đại Phong Quát Quá

Về mặt Cơ Dung Quân không tính là thân thiết, nhưng cũng không quá lạnh nhạt, thái độ với Vương Lăng không thân cận cũng không xa cách, rất bình thường, vừa tôn trọng vừa hòa nhã đúng mực, chính là kiểu quan hệ điển hình giữa đồng liêu với nhau.

Nhưng Vương Lăng thì khác, trong lòng hẳn luôn thấy không được tự nhiên, vừa thấy Cơ Dung Quân lại không biết phải ứng phó thế nào mới được. Cơ Dung Quân hỏi, “Vương huynh có định đi tham kiến Thượng thư đại nhân luôn không?”

Vương Lăng đáp, “A... được”, Cơ Dung Quân nói tiếp, “Vậy đi thôi.”

Vương Lăng lúng túng: “Ừm... đi thôi.”

Cơ Dung Quân lại nói, “Chỉ vì chúng ta cùng vào Lễ bộ, theo lý phải đến tham kiến Thượng thư đại nhân, cho nên ta mới ở đây đợi Vương huynh.”

Vương Lăng vội vàng trả lời: “Ta... Ta biết.”

Cơ Dung Quân khách khí cười cười.

Lễ bộ Thượng thư Đặng Nhạc Tung tuổi ước chừng ngoài năm mươi, trông rất phúc hậu, vị đại nhân này ở trong triều danh tiếng luôn rất tốt, Vương Lăng và Cơ Dung Quân đã nghe nhiều về sự hiền hòa đôn hậu của ông, sau khi gặp liền phát hiện ông quả nhiên không phải người cao ngạo, nói chuyện rất thân thiết. Đặng đại nhân nhìn hai người bọn họ, vuốt râu cười: “Lễ bộ toàn là mấy ông già râu ria dài thượt như ta, người trẻ nhất năm nay cũng hơn ba mươi rồi, tự nhiên có thêm hai thiếu niên các người, thật sự rất tốt. Hai người các người vốn được phân vào Tân lễ ty, nhưng hai vị chủ sự lang trung phải một tháng nữa mới giải nhiệm, Từ tế ty gần đây công việc bận rộn, các người tạm đến đó giúp một tháng, sau đó quay về Tân lễ ty đi.”

Lễ bộ đương triều, dưới có 4 ty, theo thứ tự là Nghi chế ty, Từ tế ty, Tân lễ ty và Tinh thiện ty. Nghi chế ty chưởng quản gia lễ, quân lễ; Từ tế ty chưởng quản cát lễ, hung lễ; Tân lễ ty chưởng quản lễ tiết giao tế với nước khác; Tinh thiện ty chưởng quản yến tiệc cúng tế. Mỗi ty bộ có một lang trung ngũ phẩm và hai chủ sự lang trung cũng ngũ phẩm. Theo cựu lệ các đời, khoa cử và học lễ cũng do Lễ bộ quản lý, nhưng đương triều đã đặt ra chức Quốc khâm giám chủ quản hai việc này, do vậy việc trông coi khoa cử béo bở không còn thuộc về Lễ bộ nữa, Lễ bộ biến thành nha môn có tiếng mà không có miếng.

Mấy ngày gần đây, Hạ Dương công chúa chuẩn bị xuất giá, Thập nhất hoàng tử do La Hiền phi hạ sinh được Hoàng thượng vô cùng sủng ái lại sắp đầy một trăm ngày, Lễ bộ bị hai đại sự này làm cho bận rộn đầu mề trán, Từ tế ty vừa phải chuẩn bị giá trang cho công chúa, vừa phải cùng Tinh thiện ty lo yến tiệc nghi lễ cho một trăm ngày sinh của tiểu hoàng tử, ba vị lang trung đúng là tối tăm mặt mũi.

Vương Lăng và Cơ Dung Quân tới Từ tế ty, chỉ thấy trong kho, vật phẩm chồng chất như núi, có hai bóng người y phục mặc lam chạy tới chạy lui giữa đống đồ, trong miệng lầm bầm gì đó, Vương Lăng cùng Cơ Dung Quân tiến lên phía trước, chấp tay thi lễ, hai người kia vội vàng đứng thẳng hoàn lễ, họ chính là hai chủ sự lang trung trong Từ tế ty, một người họ Ngụy, tên Kính tự Tử Phụng, một người họ Hàn tên Hạc, tự Văn Viễn. Chào hỏi xong, Ngụy Kính nâng tay áo lau mồ hôi trên trán: “Thượng thư đại nhân thực anh minh, nhị vị đồng liêu tới thật tốt quá! Ta cùng Văn Viễn đang kiểm kê giá trang của công chúa, ngày hôm qua chạng vạng lại có thêm một mớ, đồ từ hôm trước với hôm kia còn chưa kiểm kê xong, chưa gì lại có người cần đem qua, hai người chúng ta đang không biết nên như thế nào mới được, vạn hạnh nhị vị đến đây.” Ngụy Kính thấp người lại gầy gò, thanh âm thật là to, mặt nhễ nhại mồ hôi, thao thao bất tuyệt, Hàn Hạc so ra nội liêm hơn, hướng Cơ Dung Quân cười cười nói: “Vốn ty bộ lang trung giám Trần đại nhân đi Tinh thiện ty thương nghị tiệc trăm ngày, chỉ sợ trước buổi chiều cũng không rảnh rồi gặp nhị vị, bên kia mới vừa rồi còn phái người đến thúc giục, kêu ta cùng Tử Phụng cần phải có một người qua đó, ai, thật muốn đem người chém thành hai mới đủ dùng.”

Vương Lăng vội đỡ lời: “Ta và Dung Quân là phụng lệnh Thượng thư đại nhân đến hỗ trợ, hai vị có gì cần cứ giao phó chúng ta.”

Hàn Hạc nói, “Sao dám sao dám, nhị vị đồng liêu còn chưa quen thuộc việc trong nha môn, sao có thể...”, vừa nói được một nửa thì bị Ngụy Kính lớn tiếng cắt ngang: “Vừa lúc vừa lúc! Thật sự là bạn muốn chết rồi, cũng không khách khí với các người, giá trang của công chúa còn hai quyển chưa kiểm kê, làm phiền nhị vị giúp một tay. Cái kia, Vân Viễn, bên Trần đại nhân đã thúc giục cả nửa ngày, bên này đã có thêm người đến, người qua đó đi”, phân trần một chút, liền nhét danh sách đang cầm vào tay Vương Lăng.

Ngụy Kính mở một quyển danh sách khác, nhất nhất giao phó cách thức kiểm kê, Vương Lăng chú ý lắng nghe, Cơ Dung Quân đứng bên cạnh hắn cũng nhận lấy một quyển, cuộn lại cầm trong tay, nghe Ngụy Kính giảng thuật.

Một lát sau, ba người đều tự đi kiểm kê, Vương Lăng vốn luôn giỏi làm những chuyện vụn vặt này, kiểm kê vừa nhanh vừa chính xác, mấy phương pháp Ngụy Kính nói hắn thấy có vài chỗ không thông, tự mình điều chỉnh lại, một lúc sau Ngụy Kính đến xem tiến độ của hai người, không khỏi kinh ngạc nhìn Vương Lăng: “Vương hiền đệ, sao ngươi có thể kiểm kê nhanh như vậy, người trẻ tuổi quả nhiên tốt hơn đám lão gia hỏa chúng ta biết bao nhiêu”, Vương Lăng khiêm tốn, “Ngụy đại nhân quá khen, ta chẳng qua có chút am hiểu những việc này thôi, những chuyện khác ta cũng làm chẳng đâu vào đâu”, Ngụy Kính lại đến xem Cơ Dung Quân, thấy y kiểm kê cũng rất tốt, rõ ràng thông thuận, liền tán thưởng, Cơ Dung Quân cười nói: “Ta trước đây cũng không am hiểu việc này, bất quá bởi vì cùng Vương Lăng...”, nói đến đây nhìn thoáng qua hướng Vương Lăng một chút, sửa lại, “Bởi vì cùng Vương huynh cộng sự một thời gian, học được không ít.”

Vương Lăng đang vui đầu kiểm kê, nghe nhắc đến tên mình thì nói, “Đây là Dung Quân khiêm tốn, thực ra huynh ấy giỏi lắm, chuyện gì cũng làm rất tốt.”

Qua ước chừng một canh giờ, vật phẩm trong danh sách cuối cùng đã kiểm được một nửa, Vương Lăng cảm thấy sau gáy hơi đau nhức liền bỏ bút nghiêng lên bàn nhỏ, buông danh sách thở một hơi dài. Bỗng một bàn tay vươn tới, đặt một chén trà xuống bàn.

Vương Lăng quay qua, thấy Cơ Dung Quân đứng cạnh bàn, đang nhìn mình khẽ cười: “Nửa ngày không thấy ngươi ngẩng đầu, rất mệt rồi đúng không, trước uống chén trà, nghỉ ngơi một lát đi.”

Vương Lăng vội vàng nói: “Đa tạ.” Vừa ra miệng, lại cảm thấy được hai chữ này có hơi khô khan, còn nói nhanh như vậy, ngược lại càng có vẻ khách sáo.

Thoáng cười của Cơ Dung Quân tiêu thất, trả lời, “Không cần khách khí, ta vừa rồi đi pha trà, thuận tiện thêm một ly mà thôi”, sau đó hướng Ngụy Kính nói, “Có nước trà, Ngụy đại nhân có muốn dùng?”, vừa nói vừa đi qua chỗ khác.

Tối buổi chiều, giá trang của công chúa lại được đưa tới thêm một mớ, sau khi thu thập ổn thỏa liền tiếp tục kiểm kê, rồi đối chiếu tổng số, đối tới đối lui, chợt phát hiện thiếu một đôi phượng hoàng cầu mạ vàng, Ngụy Kính kinh hãi, lại bắt đầu đoàn đoàn loạn chuyển. Sau khi kiểm lại một lần, phát hiện là quên đặt mua, tiếp theo liền chạy đi an bài, lại là một phen gây sức ép.

Đến khi mặt trời lặn ở phía tây, Vương Lăng cuối cùng cũng đầu vầng mắt hoa trở về phủ, trên đường ra khỏi hoàng thành Cơ Dung Quân đi chung với hắn, hai người chỉ nói vài câu nhạt như nước, tới ngoài hoàng thành đều tự ai lên kiệu nấy rời đi.

Vương Lăng hồi phủ liền trở về phòng, mới vừa thay quan phục ra, Tứ Kính đem tới một tờ bái thiếp, nói do Tạ đại nhân phái người mang tới, mời thiếu gia đến Tư Thánh lâu uống rượu.

Vương Lăng tiếp nhận bái thiếp, mới kịp phản ứng Tạ đại nhân chính là Tạ Lạc Bạch, hiện giờ đã có chức quan chính thức trong triều, nên Tứ Kính thay đổi xưng hô, từ công tử biến thành đại nhân.

Vương Lăng lúc này lưng mỗi vai đau, chỉ muốn ngủ, thật sự không muốn lại phải xuất môn, đang nghĩ có từ chối thì tiểu tư canh cổng vào báo, Ứng đại nhân tới.

Đã có Tạ đại nhân lót đường, Vương Lăng nhất thời hiểu được Ứng đại nhân là người nào, nhớ tới gương mặt còn nhiều nét trẻ con của Ứng Cảnh Lan, nhin không được buồn cười.

Vương Lăng đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón, thuận tiện nói với Tứ Kính: “Thay ta đến Tư Thánh lâu chuyển lời, nói ta hôm nay trong người mệt mỏi, lại có khách nhân, không đến được, đa tạ ý tốt của Đường Tri hiền đệ.”

Tứ Kính nhanh như chớp chạy đến Tư Thánh lâu, Tạ Lạc Bạch nghe xong, hướng Cơ Dung Quân lắc đầu thở dài: “Ai ~ Dung Quân nha, Đan Chu huynh đối với Ứng gia tiểu đệ, chắc, thật bất công, tình nguyện mời hẳn ăn cơm cũng không chịu để cho ta mời khách. Ta hôm nay ở Ngự sử đài một ngày, nghe một đồng đạo lý, nghe đến đau đầu, vốn muốn tìm Đan Chu huynh nghe tâm sự, để huynh ấy quan tâm vài câu, an ủi một chút, hoặc là tìm Ứng gia tiểu đệ đùa giỡn, ai mà ngờ hai người đó ăn uống với nhau, bỏ rơi hai ta ở chỗ này, ai...”

Cơ Dung Quân thản nhiên nói: “Vương Lăng ngày hôm nay đích thực là mệt nhọc. Hơn nữa... Ta sớm đoán được huynh ấy sẽ không đến.”

Mắt Tạ Lạc Bạch lóe sáng: “Hơn nữa? Hơn nữa cái gì?”, Cơ Dung Quân cứ thế rót rượu uống, không nói một lời, Tạ Lạc Bạch gõ chiết phiến nhìn y, “Dung Quân, người mấy hôm nay mặt ủ mày chau, trên đầu như treo một đám mây đen ấy, chẳng lẽ có chỗ nào không ổn sao?”

Cơ Dung Quân thần sắc cứng đờ, vẫn như cũ tự rót rượu uống một mình, không nói gì. Tạ Lạc Bạch tiếp tục thở dài, đem vò rượu cạnh bàn để xuống trước mặt Cơ Dung Quân, “Được rồi, buồn cái gì, uống đi.”

Lúc này Ứng Cảnh Lan đang ngồi ở phủ Vương Lăng, cũng là bực tức đầy một bụng, y ngày hôm nay vào Hình bộ, ở đó mỗi người đều thông minh tháo vát, Ứng Cảnh Lan trong mắt họ chỉ là một tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa, căn bản không ai để cậu vào mắt, cho dù cậu cố ra vẻ thành thực thì cũng vẫn bị họ lôi ra chọc ghẹo, cậu chỉ có thể nuốt oán khí vào lòng, nghẹn đến tim phổi đều đau.

Ứng Cảnh Lan đương nhiên ở nhà Vương Lăng lặn qua lộn lại đến giờ cơm chiều, ăn chút thức ăn, uống vài chén rượu giải sầu, uống đến mặt đỏ bừng, khi nói chuyện miệng lưỡi cũng không rõ ràng, “Đan Chu ca, huynh biết không, hôm nay vừa lúc có một vụ án diệt môn cần khám nghiệm tử thi, khi khám nghiệm ta cũng theo một bên xem, trong đó có cả nữ thi, những người đó lại có thể... lại có thể hỏi ta, có phải khối nữ thi này là lần đầu cho ta mở rộng tầm mắt về thân thể nữ nhân không, còn nói sau này còn nhiều thứ hay hơn...”

Vương Lăng an ủi gấp vào chén cậu một miếng cà tím, Ứng Cảnh Lan lập tức cầm giận cắn một cái, hàm hàm hồ hồ nói, “Đan Chu ca, cà tím của đầu bếp nhà huynh nấu ngon hơn nhà ta rồi.”

Ngày hôm sau, như cũ vẫn là cùng hai vị lang trung Hàn Hạc và Ngụy Kính kiểm kê giá trang của công chúa, Vương Lăng nhân lúc rảnh tay được một chút, đi đến trước mặt Cơ Dung Quân, đưa cho y một bình sứ nhỏ.

Cơ Dung Quân giật mình, Vương Lăng nói: “Ta ngày hôm qua sau khi trở về, xương sống thắt lưng sau gáy đau, chúng ta làm việc như nhau, ta nghĩ người cũng như vậy. Đây là thuốc của cô lão thái thái, thoa trên lưng cùng sau gáy sẽ đỡ đau nhức. Người nếu không chê...”

Bên khoe miệng Cơ Dung Quân thoáng hiện nét cười, y đưa tay tiếp nhận: “Vương Lăng người đặc biệt cho ta, ta...”, Vương Lăng ngắt lời y, “Người cứ dùng thử xem thế nào, không chê là tốt rồi”. Cơ Dung Quân nắm chặt bình sứ, nói, “Ta làm sao có thể ghét bỏ”, vừa mới dứt lời, Vương Lăng trông thấy Ngụy Kính đi tới, liền bước qua, lấy trong tay áo ra một bình sứ khác, giống y chang cái đưa cho Cơ Dung Quân lúc này, “Ngụy đại nhân, đây là thuốc cổ truyền do nhà ta tự làm, đau thắt lưng mỗi cổ này thoa một chút sẽ đỡ nhiều, Ngụy đại nhân nếu không chê...”

Cơ Dung Quân đứng nguyên tại chỗ, nắm chặt bình sứ, cười khổ một tiếng.

Chạng vạng, sau khi Vương Lăng hồi phủ, Tứ Kính đến hầu hạ hẳn thay y phục, Vương Lăng thay xong, Tứ Kính xoa xoa tay đứng một bên, ấp úng, “Thiếu gia, hôm nay tiểu nhân nghe thấy một lời đồn, chính là về người cùng nha môn với thiếu gia Cơ đại nhân kia, còn có Tạ đại nhân nữa, đương nhiên chỉ là lời đồn thôi, nhưng mà...”

Vương Lăng cau mày: “Người ngập ngừng ấp úng cái gì, muốn nói cứ nói đi.”

Tứ Kính tiếp tục xoa xoa tay, gian nan mở miệng: “Lời đồn này có hơi... Ta nghĩ Cơ đại nhân nhìn cũng đâu có chỗ nào giống người đoạn tụ chi tích đâu...”

Vương Lăng nghe thấy bốn chữ “đoạn tụ chi tích”, trong lòng chợt căng thẳng, Tứ Kính ghé sát lại, hạ giọng, “Thiếu gia, tiểu nhân là nghe nói, đêm qua vị Cơ đại nhân Cơ công tử ở trong tửu lâu cùng Tạ đại nhân Tạ công tử uống rượu, chắc là uống nhiều quá, dù sao thì càng uống càng nhiều, không biết thế nào mà hần bắt đầu cởi y phục của Tạ công tử. Khi tiểu nhị mang đồ ăn vào thì thấy Cơ công tử đặt Tạ công tử trên bàn, mà y phục của Tạ công tử đã cởi ra phân nửa...”

34. Chương 34

Lục thủy thanh sơn

Đại Phong Quát Quá

Đệ tam thập tứ chương

Cơ Dung Quân đặt Tạ Lạc Bạch trên bàn, Cơ Dung Quân cởi y phục của Tạ Lạc Bạch ra đến hơn nửa...

Vương Lăng âm thầm tưởng tượng tình hình một chút, phát hiện tưởng tượng không nổi, liền dẹp luôn không nghĩ tới nữa.

Bởi vì hần gần đây, thường nhìn thấy nhất chính là Cơ Dung Quân vẻ mặt không vui tinh thần ảm đạm, hoặc là dáng vẻ xa cách khách khí lúc ở Lễ bộ, cho nên Cơ Dung Quân thần tình không đứng đắn dè Tạ Lạc Bạch lên bàn cởi xiêm y, thật sự có chút...

Vương Lăng thầm nghĩ trong lòng, hay là do mình lớn tuổi rồi, nên nghĩ không ra cảnh tượng “đoạn tụ chi tích” của hai người kia, sao cứ thấy rất khó chịu, tựa hồ có chút không đúng, để coi, nếu đổi vị trí của hai người...

Vương Lăng kiểm lòng không dặng lại để suy nghĩ chạy đi xa, nghĩ tới Tạ Lạc Bạch thần tình không đứng đắn tự tiểu phi tiểu dè Cơ Dung Quân dáng vẻ cao lãnh khách khí lên bàn... Nghĩ tới đây trong đầu Vương Lăng oanh một tiếng, hần sợ run cả người, A di đà Phật, quả nhiên gần đây tạo nghiệt quá nhiều mà

~Tứ Kính xoa xoa tay quan sát thần sắc Vương Lăng, lại chỉ thấy thiếu gia mắt nhìn thẳng tắp, nhú mày như đang trầm tư, bỗng nhiên lắc lắc đầu, rồi lại trầm tư, Tứ Kính cảm thấy đại khái là thiếu gia trước giờ phần lớn thời gian đều ở trong phủ, loại chuyện đoạn tụ này hần là một kích thích quá lớn.

Tứ Kính khụ một tiếng, “Khụ khụ, tiểu nhân cũng hiểu, đây chỉ là tin đồn nhảm, thiếu gia cũng biết mà, những người trên đường trên phố, gà giò cũng nói cho thành uyên ương được...”

Vương Lăng cau mày nói: “Ừm, đã biết đó là tin vịt, Dung... Cơ công tử và Đường Tri hiền đệ đều là trang quân tử ngay thẳng, những lời nhàn thoại phố xá, nghe ít thôi.”

Tứ Kính lập tức đáp lời, “Đúng vậy đúng vậy”, sau đó nói qua chuyện khác, việc này coi như dừng tại đây.

Ngày hôm sau, Vương Lăng tới nha môn Lễ bộ, không ngờ Cơ Dung Quân còn tới sớm hơn hần, đang kiểm kê giá trang mới được đưa tới ngày hôm qua, hần thấy gần đây Cơ Dung Quân dường như gầy hơn trước. Nghe tiếng bước chân của Vương Lăng, Cơ Dung Quân liền ngẩng đầu xoay người, đạm mạc cười, “Vương huynh sau khi vào Lễ bộ, vẫn là mỗi ngày tới sớm như vậy.”

Ánh nắng sáng rõ xuyên qua khung cửa sổ nhỏ rơi vào nhà kho, Cơ Dung Quân đứng đó, quanh thân như phủ một tầng sáng nhu hòa, lại khiến Vương Lăng thấy chói mắt, mấy tưởng tượng vô cùng kỳ quái ngày hôm qua không biết sao lại kéo tới trong đầu.

A di đà Phật, dạo này quả thật có chút không đúng.

Thấy Vương Lăng thoáng sững sờ, hai mắt nhìn không chớp, Cơ Dung Quân nghi hoặc cau mày, “Vương huynh?”

Vương Lăng vội vàng hoàn hồn cười khan nói: “Không tính sớm, người mấy hôm nay mới thật sự là sớm.”

Cơ Dung Quân nói, “Hôm qua có mấy thứ ta không ghi lại, bởi vậy hôm nay mới đi sớm chút”. Vương Lăng đến trước bàn, thấy mực đã mài xong, bút hần quen dùng vốn đã rửa sạch cắm vào ống bút, hiện giờ đang đặt trên giá bút của nghiên mực. Cơ Dung Quân lại nói, “Nghe nói Ngụy đại nhân hôm nay từ sớm đã bị gọi qua Tinh thiện ty, e là chỉ có hai chúng ta kiểm kê giá trang thôi.”

Wương Lăng đáp, “Cũng được, dù sao cũng không có nhiều, chúng ta từ từ làm”, vừa nói vừa nhìn vật phẩm chông chất xung quanh, “Bằng không như vậy đi, Cơ hiền đệ người đọc ta ghi, sẽ không dễ lẫn lộn, nói không chừng sẽ nhanh hơn.”

Cơ Dung Quân lại cười: “Được.”

Cơ Dung Quân ở phía trước kiểm kê, Vương Lăng theo phía sau đối chiếu ghi lại, quả nhiên nhanh hơn bình thường rất nhiều. Tới chạng vạng, toàn bộ vật phẩm đều đã kiểm kê đầy đủ, Ngụy Kính, Hàn Hạc cùng Lang trung giám Trần đại nhân từ Tinh thiện ty trở về, thấy tình hình này đều hết lời cảm ơn, Cơ Dung Quân nói, “Ta và Vương huynh mới tới Tư tế ty, có thể góp chút công sức, thật là vạn hạnh, Trần đại nhân, Ngụy đại nhân cùng Hàn đại nhân nếu khách khí, thật sự khiến chúng ta không biết làm sao.”, Vương Lăng cũng nói, “Danh sách này còn phải phiền Trần đại nhân xem lại một lần, mong là không có gì sơ sót.”

Ngụy Kính đứng một bên, lên tiếng, “Trần đại nhân, hạ quan nói không sai mà, hai vị tiểu đồng liêu mới tới này vừa khiêm tốn lại lịch sự, thật sự là thanh niên ngày nay hiếm người nào như vậy”, lại quay qua cười nói với Vương Lăng và Cơ Dung Quân, “Không ngại nói cho các người, lúc ta nghe nói có hai tiểu tử mới vào Lễ bộ, ta còn nghĩ thầm, hai người nhỏ tuổi như vậy miệng còn hôi sữa, làm sao trông cậy được chuyện gì...”

Hàn Hạc đứng cạnh Ngụy Kính đứng lúc huých tay Ngụy Kính một cái, chặn đứng câu chuyện, áy náy nâng tay áo nói với Vương Lăng và Cơ Dung Quân, “Tử Phụng này ngoài miệng xưa nay đều như vậy, mong hai vị đừng để trong lòng.”

Cơ Dung Quân mỉm cười, “Không sao, Ngụy đại nhân như vậy, kỳ thực rất hợp ý ta, Hàn đại nhân cũng biết, ta vốn xuất thân nhà võ quan, từ nhỏ tới lớn đều được dạy thẳng thắn chính trực, nếu vòng quanh sau trước, bản thân ta nghe không quen.”

Ngụy Kính lập tức nói: “Xem đi xem đi, ta đã nói hai vị tiểu đồng liêu này không phải người tính toán mà.”

Wương Lăng khê ho một tiếng, “Chính là, Ngụy đại nhân... Kỳ thực nói niên thiếu hữu vi (tuổi nhỏ nhưng giỏi giang) cũng chỉ có Dung Quân mà thôi, nếu tính tuổi暮, ta đã hai mươi tư rồi, mấy chữ này thực sự không dám nhận.”

Ngụy Kính ngạc nhiên, “A? Lúc trước không hỏi qua niên kỷ, hơn nữa Đan Chu người nét mặt non nớt, ta còn nghĩ người và Thiệu Hiền tuổi tác xấp xỉ nhau”, Ngụy đại nhân vốn lớn tuổi hơn, đã bắt đầu xưng hô thân thiết.

Cơ Dung Quân mỉm cười liếc nhìn Vương Lăng một cái, Vương Lăng chỉ đành cười khan một tiếng: “Đa tạ, quá khen.”

Ngụy Kính háng giọng, nói tiếp: “Đúng rồi, mới vừa rồi bị Vân Viễn cắt ngang, lời của ta còn chưa nói xong. Ta lúc ấy bởi vì người hai người một vị là công tử nhà Thái sư đại nhân gia, một vị là ngoại sanh (cháu trai) của Hoàng hậu nương nương, còn đang suy nghĩ có phải sẽ rất kiêu ngạo không, không ngờ sau khi tới đây, nhị vị đã khiêm tốn, lại chịu được khổ, một chút cũng không có kiêu cách cậu ấm làm cao, ta liền hồ thẹn không thôi, hối hận không nên suy đoán lung tung, bốn chữ niên thiếu hữu vi này, quả thật hai vị hoàn toàn xứng đáng.”

Cơ Dung Quân vẫn điềm đạm cười: “Ngụy đại nhân quá khen, ta thật sự là sợ hãi.”

Wương Lăng cũng nói: “Thật sự là quá khen, hồ thẹn hồ thẹn.”

Hàn Hạc tiếp lời: “Tử Phụng không biết cách khen ngợi người khác, nói đi nói lại cũng chỉ quanh quẩn nhiều đó thôi, nếu như là ta, nói thẳng một câu, thật sự là thanh niên tài tuấn, thập phần khâm phục, tiền đồ vô hạn, vậy là được rồi không phải sao?”

Ngụy Kính đáp: “Phải phải phải, vẫn là Vân Viễn người biết ăn nói.”

Hai người lại nhất tề sang sảng cười.

Trần đại nhân cười theo: “Hai người các ngươi ta một câu ngươi một câu không ngừng khoa trương, nháo đến ta quên mất chính sự”, sau đó quay qua Cơ Dung Quân và Vương Lăng, “Vốn lĩnh mệnh Thượng thư đại nhân, sáng ngày mai Thượng thư đại nhân có chuyện quan trọng cần nói với nhị vị.”

Chiều tối, Vương Lăng ra khỏi nha môn, đi về hướng cửa thành, chân trời rắng hồng như vẽ, hoàng hôn buông xuống, khắp nơi thắm một màu đỏ như son, tựa hồ ngay cả vạt áo cũng nhiễm đầy ánh nắng chiều.

Wương Lăng chậm rãi đi về phía trước, chợt nghe phía sau có người nói: “Wương Lăng.”

Wương Lăng dừng bước quay đầu lại, thấy Cơ Dung Quân đang ở sau lưng mình.

Mấy ngày nay Cơ Dung Quân luôn luôn khách khí xa cách, ngày hôm nay lại có thể chịu chủ động gọi hắt, Vương Lăng có chút kinh ngạc.

Cơ Dung Quân đi đến bên cạnh hắt, hai người tiếp tục chậm rãi đi về phía trước, ngay từ đầu đều không nói chuyện.

Sau một lát, Cơ Dung Quân nhìn rắng chiều xa xa, nói với Vương Lăng: “Wương Lăng ngươi đoán, ngày mai Thượng thư đại nhân tìm ngươi và ta là có chuyện gì.”

Wương Lăng nói: “Hắt là chuyện tốt đi, nếu không Ngụy đại nhân cùng Hàn đại nhân sẽ không không duyên cớ nói nhiều như vậy.”

Cơ Dung Quân không trả lời, khe thở dài: “Gia phụ từng nói với ta, đợi khi có chức quan chính thức, mới tính là chân chính vào triều đình. Chân chính là người trong triều đình, cùng ngày đó ở Giám sát đốc an ty, xác thực không giống nhau, ví như Ngụy kính cùng Hàn hạc, hai người này trong triều cũng xem như người tốt, nhưng hôm nay hai người bọn họ một phen ra về nhanh mồm nhanh miệng, so với huynh đệ trong đốc an ty trước đây, thật sự càng khó dò. Vì thế ta suy nghĩ, không biết ngày sau, ta sẽ như thế nào, người sẽ như thế nào, các huynh đệ ở Giám sát đốc an ty lại như thế nào.”

Cơ Dung Quân bỗng nhiên cảm khái khiến Vương Lăng có chút kinh ngạc, Ngụy kính cùng Hàn hạc ngày hôm nay hắt cũng biết rõ là hai người này cố ý khách sáo nịnh hót, nhất định trước tiên đã biết tin tức gì, lại đây lôi kéo giao tình, việc này Vương Lăng thấy rất bình thường, tất cả mọi người cùng ở trong triều, khách sáo với nhau ngoài mặt là chuyện phải làm, lôi kéo giao tình càng nhiều thì càng dễ làm việc, đây là chuyện thường tình của con người. Cơ Dung Quân lại có thể vì vậy liền cảm khái...

Wương Lăng âm thầm nhìn Cơ Dung Quân một chút, ai..., đây là khác biệt giữa trẻ tuổi và lớn tuổi sao, Cơ Dung Quân dù gì cũng là một tiểu thiếu gia. Vương Lăng nói, “Chân chính vào triều đình làm việc, tất nhiên không giống trước kia ở Giám sát đốc an ty, cách đối nhân xử thế cũng đều có quy luật riêng, tốt hay xấu, mỗi người tự có kiến giải, không cần quá để tâm.”

Cơ Dung Quân ừm một tiếng, đi đến bên cạnh Vương Lăng, “Wương Lăng, chuyện ta mới vừa nói... Ngươi không cười ta sao?”

Wương Lăng vội vàng trả lời: “Không đâu.”

Cơ Dung Quân thoạt nhìn vẫn có chút xuống tinh thần, còn ần ần lộ ra tịch tịch.

Y lại nhìn hướng trời chiều: “Bỗng nhiên muốn tìm người thống khoái say một hồi.” Tiệp đà hạ mi mắt nói, “Bất quá, hiện tại, Vương Lăng ngươi khẳng định không muốn lại cùng ta uống rượu.”

Wương Lăng trong lòng giống bị cái gì cào cào, Cơ Dung Quân thương cảm lại tịch tịch như vậy hoàn toàn kích khởi bản tính thích săn sóc người của hắt, ý thân thiết trước nay chưa từng có cũng cuộn cuộn trào ra, hắt buột miệng: “Sao lại nói vậy, người nếu đêm nay có rảnh, chúng ta cùng đi tẩu lâu uống rượu, được không?”

Cơ Dung Quân đột nhiên ngược mắt nhìn hắt, trong mắt là điểm điểm lưu quang: “Wương Lăng, ngươi thật sự nguyện ý sao?”

Wương Lăng lập tức nói: “Đương nhiên...”

Lời vừa dứt, phía sau bỗng nhiên có một thanh âm: “Đương nhiên đương nhiên, Dung Quân nha, chuyện mà Đan Chu huynh đã đáp ứng, có khi nào huynh ấy bỏ qua chưa?”

....

Phong: Cơ ca, anh chỉ vì muốn lấy lòng Vương Lăng mà thể diện cũng hông cần rồi hả, lại còn làm nũng giả vờ đáng thương OTL

35. Chương 35

Lục thủy thanh sơn

Đại Phong Quát Quá

Đệ tam thập ngũ chương

Vương Lăng kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện phía sau cách hai ba bước, Tạ Lạc Bạch khoan thai đứng đó, bên cạnh còn có Ứng Cảnh Lan.

Cơ Dung Quân nhất thời thu lại vẻ mặt thương cảm tịch tịch, cau mày nói: “Lạc Bạch, người ở đó từ lúc nào?”

Tạ Lạc Bạch đáp, “Ày, ta cùng Ứng tiểu đệ đi sau các người đã nửa ngày, bắt quá người và Đan Chu huynh trò chuyện thật tâm đầu ý hợp, mãi mà chẳng phát hiện chúng ta, chúng ta là đi theo từ lúc người cảm thán cái gì mà các đồng liêu trong ty bộ tương lai sẽ thế nào thế nào, phải không Cảnh Lan hiền đệ?”

Ứng Cảnh Lan gật đầu: “Ta vốn muốn chào hỏi, là Lạc Bạch huynh không cho, bắt quá ta đến hôm nay mới biết Thiếu Hiền huynh lại dễ sâu cảm như vậy.”

Tạ Lạc Bạch sờ sờ cằm, “Ai, đó là bởi vì người không biết thôi, Dung Quân ấy mà, có đôi khi rất nhiều cảm xúc, người đừng xem bình thường hấn ra vẻ thế thôi, hấn kỳ thực luôn rất...”

Cơ Dung Quân chấp tay sau lưng, liếc mắt một cái, Tạ Lạc Bạch nuốt những lời sắp nói vào.

Ứng Cảnh Lan tò mò: “Rất cái gì?”

Tạ Lạc Bạch gờn nắm tay che bên miệng, ho một tiếng, “Rất cái gì, thì chính là cái đó, tự biết là được rồi”, Ứng Cảnh Lan như có gì suy nghĩ, gật gật đầu, Tạ Lạc Bạch lại nói với Vương Lăng, “Tóm lại, Đan Chu huynh, Dung Quân thường xuyên cần người an ủi một chút, trong những người hấn quen biết, Đan Chu huynh là giỏi an ủi người khác nhất, cho nên xin nhờ huynh chiếu cố hấn, miễn cho hấn cứ tự rúc vào sừng trâu sấu khổ hại thân.”

Vương Lăng chỉ phải gật đầu, Tạ Lạc Bạch nói tiếp: “Ai, vậy chúng ta cùng đi tửu lâu đi.”

Cơ Dung Quân mặt không chút thay đổi: “Tửu lâu gì?”

Tạ Lạc Bạch cười cười, “Đương nhiên là tửu lâu mà vừa rồi người hẹn Đan Chu huynh cùng đi ấy, người sâu nào như vậy, ta và Cảnh Lan hiền đệ lý nào có thể ngồi yên không quản, đành phải đi cùng thôi. Vậy đi đâu thì được đây? Tư Thánh lâu đêm hôm trước chúng ta còn ở đó cố y phục, truyền ra không ít đồn đãi, nên hấn là không thể đi rồi...”

Cơ Dung Quân vẫn là nét mặt không chút thay đổi. Ứng Cảnh Lan bên cạnh phì cười, nói với Vương Lăng, “Đan Chu ca, nói cho huynh biết một chuyện thú vị, chính là chuyện Thiếu Hiền huynh cố y phục của Lạc Bạch huynh, huynh có nghe nói qua chưa, khắp phố xá đều đồn đại họ là đoạn tụ, kết quả ngày hôm qua Lạc Bạch huynh nói muốn mang ta đi xem hoa khô, khi đi qua tướng công quán còn có tướng công đi ra lôi kéo huynh ấy, sau đó hoa khô kia vừa gặp đã khóc đến long trời lở đất, hỏi Lạc Bạch huynh luôn không thật tình đối đãi nàng, có phải ngại nàng không là nam nhân hay không, ha ha ha

”

Tạ Lạc Bạch lại ho một tiếng, Cơ Dung Quân hơi biến sắc nhìn Vương Lăng, “Vương Lăng, chuyện là như vậy...”

Tạ Lạc Bạch ngắt lời y, “Ai... để ta nói đi. Khuya hôm đó, Đan Chu huynh không chịu để cho ta mời cơm, dùng đồ ăn ngon rượu tốt trong nhà chiêu đãi Cảnh Lan hiền đệ, ta với Dung Quân hai người đành tịch mịch trong tửu lâu uống rượu. Hấn nhìn ta ta nhìn hấn cảm thấy không thú vị, cứ nhìn nhau như vậy, rượu cũng uống không nổi. đành phải tìm chuyện chưa từng làm ra đùa một chút, cho nên chúng ta liền...”

Cơ Dung Quân lại bất an nhìn nhìn Vương Lăng, Tạ Lạc Bạch nói tiếp, “Là ta không tốt, chủ ý là ta ra, lúc đó cảm thấy chơi tửu lệnh mà chỉ có hai người thì không náo nhiệt, nên mới định ra ai thua thì cởi một kiện y phục, thua đến còn tiết y thì không cần cởi nữa, nhưng nếu thua đến lần thứ ba thì phải mặc như vậy xuống dưới lầu chạy một vòng.”

Cơ Dung Quân cười lạnh, “Là người nào lúc đó tính toán nhỏ nhặt, nghĩ rằng hôm ấy ta uống nhiều thì nhất định thua, kết quả cuối cùng hấn thua đến chỉ còn cái quần, quyết nợ không chịu cởi.”

Ứng Cảnh Lan nói, “Thiếu Hiền huynh, giỏi quá!”

Wương Lăng không nói gì, thâm nghĩ, ta quả nhiên già rồi

Tạ Lạc Bạch cười trừ, “Chuyện nhỏ như mây bay, đừng tính toán quá, bằng không chúng ta cứ đi Tư Thánh lâu đi, được không? Lần này chúng ta bốn người cùng chơi cược cởi y phục, để xem còn có thể đồn ra thành cái gì.”

Cơ Dung Quân nói: “Người còn không sợ dọa người, ta tất phụng bồi.”

Ứng Cảnh Lan cũng nói: “Hai người các huynh còn không sợ dọa người, ta sợ cái gì, đi thì đi.”

Tạ Lạc Bạch đặt tay lên vai Vương Lăng, “Được, đi! Không dám cởi không là quân tử!”

Cơ Dung Quân không dấu vết gạt tay Tạ Lạc Bạch khỏi vai Vương Lăng, “Hai chữ quân tử với ai đó càng chỉ là mây bay”.

Ứng Cảnh Lan nắm nắm tay, “Vậy đi, ai không dám cởi chính là con rùa!”

Cơ Dung Quân đứng sát bên Vương Lăng, gạt đầu khen, “Nói rất đúng!”, nhân thế giữ chặt ống tay áo Vương Lăng, “Đi thôi.”

Wương Lăng vẫn im lặng, mình thật sự là già rồi.

Bốn người hồi phủ thay thường phục, khi trời tối thì cùng tới Tư Thánh lâu.

Tạ Lạc Bạch dẫn đầu, nghênh ngang vào một nhà gian, sau khi ngồi xuống thì gọi thức ăn, gọi thêm rượu thượng đỉnh, vừa vung tay áo vừa nói, “Bắt đầu cược thoát y đi, muốn đoán số luận thắng thua hay là chơi tửu lệnh?”

Tiểu nhị mang thức ăn lên trượt chân, đĩa đồ ăn suýt chút rơi xuống.

Wương Lăng nhân cơ hội mở miệng, “Tối nay gió lạnh, cược như vậy sẽ bị cảm.”

Tạ Lạc Bạch cười, “Đan Chu huynh thật ra là sợ chúng ta mặc tiết y chạy vòng vòng làm mất mặt thôi.”

Wương Lăng cũng cười, “Phải, đánh cược tuy rằng rất khí phách, nhưng sau đó phiền phức cũng nhiều. Nếu như chúng ta ở nhà uống rượu, thật là có thể chơi một chút, nhưng đây là tửu lâu, thực tình không ổn.”

Tạ Lạc Bạch gạt đầu, “Cũng đúng, dù sao chúng ta thân mang quan chức, còn phải giữ thể diện cho triều đình. Bây giờ không giống ngày xưa, có muốn khinh cuồng cũng không thể quá mức.”

Nói xong tự mình rót rượu, cầm chén rượu lên, “Thôi, uống rượu đi.”

Ứng Cảnh Lan bên cạnh gấp một đĩa rau, thấp giọng hỏi, “Sao đến huynh ấy cũng cảm khái vậy?”

Wương Lăng không nói gì, chuyên tâm dùng bữa, thâm nghĩ, người trẻ tuổi nha, thật là dễ xúc động.

Uống đến canh hai mới tàn tiệc, bốn người đều tự hồi phủ, Cơ Dung Quân và Tạ Lạc Bạch cười ngựa tới, Vương Lăng cùng Ứng Cảnh Lan thì có xe ngựa trong phủ tới đón, Vương Lăng hôm nay uống hơi nhiều, cảm thấy váng đầu hoa mắt, lên xe hồi phủ trước, Cơ Dung Quân đứng trước cửa tửu lâu, nhìn theo xe ngựa chở Vương Lăng tiến vào bóng đêm.

Tạ Lạc Bạch sau lưng y cười hì hì, “Lại buồn phiền?”

Cơ Dung Quân thản nhiên, “Dù buồn phiền cũng không sánh bằng người nào đó lúc nãy trong tử lâu, rõ ràng là Vương Lăng cho người một bậc thang đi xuống, người còn ở đó giả mù sa mưa.”

Tạ Lạc Bạch cười dài, “Quá khen quá khen, luận vô sỉ, ai mà qua được Cơ công tử người chứ. Thấy Đan Chu huynh quan tâm Ứng tiểu đệ, người liền học theo, giả đáng thương giả khờ dại, chiều nay ta ở phía sau nghe thấy mà lông tóc đều dựng lên, người bao nhiêu rồi còn học người ta như mười sáu mười bảy, ta nói nha Dung Quân, người như vậy là không được đâu.”

Cơ Dung Quân lặng lẽ không nói.

Tạ Lạc Bạch lắc đầu thở dài.

Ngày hôm sau, Vương Lăng tới nha môn lễ bộ, Cơ Dung Quân đã đến rồi, thái độ bỗng nhiên lại trở nên xa cách, nói với hắn, “Vương huynh tới sớm.”

Wương Lăng giật mình, cũng chỉ có thể khách khí cười nói, “Đâu có, Cơ hiền đệ gần đây đều tới sớm hơn ta.”

Sau đó tiếp tục đứng đối diện nhau, lại không biết nói cái gì, may mà sau một lúc, Cơ Dung Quân lên tiếng, “Đến lúc đi gặp Thượng thư đại nhân rồi.”

Wương Lăng nói, “Vậy thì đi chung đi.”

Thượng thư Đặng đại nhân thái độ vẫn thản nhiên như khi mới gặp, mỉm cười với Vương Lăng và Cơ Dung Quân, “Nguyên vốn định để hai người các người tạm thời ở Từ tế ty một tháng, nhưng hai vị lang trung ở Tân lễ ty bỗng đi đến ty bộ khác nhậm chức sớm hơn dự định, bởi vậy kể từ hôm nay, hai người chính thức vào Tân lễ ty.”

.....

Phong: Vậy là đã đến chương chính văn cuối cùng của truyện rồi, thật tiếc nuối vì câu chuyện dở dang ^^ Nhưng đọc phiên ngoại thì có thể tin, năm dài tháng rộng, người hữu tình sẽ thành duyên thục. Đan Chu ca có nói, không cầu gì nhiều, chỉ cần như hiện tại, có Dung Quân bên cạnh, cùng nhau qua một đời.

Cảm tạ mọi người đã cùng bản cư chủ đi đến đây ~ Gặp nhau ở những truyện khác ha:~) Phong là người kiên định, mọi người cứ yên tâm:~)

16:44

2016/08/03

36. Chương 36: Phiên Ngoại: Niên Niên Hữu Dư (1)

Phiên ngoại mừng năm mới | Niên niên hữu dư

Nhất

Ăn xong cháo mồng tám tháng chạp[1] cũng là lúc phải bắt đầu chuẩn bị đón Tết.

Ứng Cảnh Lan ở kinh thành một thân một mình, ngày mồng tám tháng chạp ra chợ điều tra một vụ án, vô ý nghe được câu tục ngữ này, thấy rất thú vị.

Đêm đó, Tạ Lạc Bạch mở tiệc nhỏ tại nhà, mời Cơ Dung Quân, Vương Lăng và Ứng Cảnh Lan ba người tới ăn cháo ngắm tuyết thưởng hoa mai. Tiểu yến làm trong một nhà gian ẩm áp, phòng không lớn, giữa phòng đặt một bàn gỗ hoa lê, phòng trong đặt chậu xông huân hương, sàn trải thảm lông dày, lại có hai tiểu hỏa lò tinh xảo để hai bên bàn, một bên đang hâm nóng rượu, một bên đang nấu một nồi cháo sùng sục.

Lúc này ngoài trời bắt đầu đổ tuyết, tựa như những hạt muối nhỏ trắng tinh, ngoài phòng hoa mai vừa chớm nở lung linh xinh đẹp, Ứng Cảnh Lan vừa từ cửa bước vào, cởi áo choàng phủi tuyết trên đầu xuống, phía sau liền có một tiểu ty tiếp nhận áo, Tạ Lạc Bạch đứng lên cười nói: “Được rồi, Ứng tiểu đệ đã tới, chúng ta khai tiệc.”

Ứng Cảnh Lan ngồi vào bàn nhìn một chút, chỉ thấy có hai người Tạ Lạc Bạch, Cơ Dung Quân, liền hỏi: “Đan Chu ca còn chưa tới, sao lại khai tiệc?”

Tạ Lạc Bạch nói: “Ai... mới vừa rồi Đan Chu huynh sai người tới báo, huynh ấy phải lo liệu đồ Tết, hôm nay không tới được”. Cơ Dung Quân ánh mắt mông lung nhìn một đĩa thức ăn trên bàn, nhìn đến xuất thần.

Ứng Cảnh Lan kinh ngạc: “A? Thì ra câu tục ngữ “Ăn xong cháo mồng tám tháng chạp là phải lo đồ Tết” là sự thật, nhưng Đan Chu huynh vì sao cả cháo còn chưa ăn mà đã lo Tết rồi? Từ giờ tới Tết không phải còn gần một tháng sao?”

Nhị

Cơ Dung Quân ăn xong cháo mồng tám tháng chạp ở nhà Tạ Lạc Bạch liền vội vã cáo từ chạy tới phủ Vương Lăng. Mấy tiểu tư trong phủ từ lâu đã không xem y là ngoại nhân nên cũng không cần thông báo mà trực tiếp dẫn Cơ Dung Quân vào phủ, tới chỗ Vương Lăng.

Wương Lăng đang ở nhà bếp cùng lão Quách đầu bếp và quản gia Thành thúc chờ người mang hàng Tết tới, Cơ Dung Quân bước tới cửa, thấy dưới ánh đèn mờ nhạt, Vương Lăng đứng ở trước một cái khạp lớn, hai tiểu tư đang hợp sức nhấc một khối thịt lớn nhét vào, lão Quách đứng cạnh Vương Lăng bốc một nắm hạt gì đó trắng tinh, có lẽ là muối hạt, rải đều vào khạp rồi xắn tay áo nén chặt thịt xuống.

Wương Lăng tập trung tinh thần quan sát, trên mặt thấp thoáng ý cười hài lòng.

Tiểu tư trước cửa nói: “Thiếu gia, Cơ đại nhân tới”. Vương Lăng xoay người lại ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Cơ Dung Quân. Cơ Dung Quân bước vào, Vương Lăng cười nói: “Hôm nay không phải Đường Tri[2] hiền đệ mời khách sao? Giờ này người tới đây làm gì?”

Cơ Dung Quân đáp: “Ừm, ăn xong cháo rồi nên chạy qua đây” – nhìn cái khạp lớn – “Người đây là...”. Cơ Dung Quân từ khi sinh ra tới giờ cực kỳ ít khi dính dáng tới hai chữ “nhà bếp”, càng không cần nói tới chuyện chuẩn bị đồ Tết, nên những việc này đối với y mà nói, rất xa lạ.

Wương Lăng sắc mặt có chút thay đổi, nhíu mày: “A, hôm nay ta lỡ giết một người, đang hủy thi diệt tích, người có thể đến nha môn tố giác ta với Dục Ngạn hiền đệ.”

Cơ Dung Quân nhướng mắt: “Ồ, chẳng hay là nam hay nữ, tuổi tác thế nào. Nói cho ta biết đi, ta sẽ ngoan ngoãn làm tòng phạm của người.”

Wương Lăng nói: “Tuổi tác à, đang là thanh xuân phơi phới, tầm trên dưới một tuổi gì đó. Người muốn xem không?”. Vương Lăng bắt lấy ống tay áo của Cơ Dung Quân dẫn y vào phòng, lão Quách vẫn đang rắc muối lên thịt, sau đó rắc thêm một ít bột phấn màu hồng nâu như màu nước trà, Vương Lăng nói: “Rắc muối và ngũ vị hương lên thịt, tẩm ướp cho kỹ, ăn sẽ rất ngon, vì gia tổ nhà ta là từ phương bắc nên thịt muối cũng là làm theo kiểu miền Bắc. Phía nam có thịt lạp xưởng, muốn ăn còn phải nấu lại, còn chúng ta thì không có loại đó. Khẩu vị cũng khác rất nhiều.”

Cơ Dung Quân a một tiếng, y trước giờ không quá chú ý đến chuyện ăn uống, khi còn bé thích ăn đồ ăn Tết cũng chỉ vì có vài thứ mà ngày thường không được ăn, nhưng thật ra cũng không có gì hiếm lạ, hơn nữa theo phong tục mấy ngày Tết không được động dao kéo nên đồ ăn cũng là đồ còn lại từ ba mươi Tết, trái lại còn có điểm không bằng ngày thường. Vương Lăng lúc này lại nói cách muối thịt cho y nghe, Cơ Dung Quân liền nhớ tới nhà mình ngày Tết hình như không ăn thịt muối, nhất thời nghĩ không ra, càng không cần phải nói cái gì mà thịt muối phương Nam hay thịt muối phương Bắc.

Lúc đó Vương Lăng vẫn đang nói miên man: “... bởi vì năm nay bỗng lộc nhiều hơn nên ta làm đồ Tết nhiều hơn một chút, mua thịt đùi về, năm ngoái ta còn mua cả thịt mông nữa, chờ ngày Tết người cứ tới đây ăn, không biết Đường Tri hiền đệ và Cảnh Lan hiền đệ có muốn đến hay không...”

Cơ Dung Quân nhìn Vương Lăng, thấp giọng nói: “Ta nhất định sẽ đến đây cùng người...”. Lúc này trong trừu phòng có rất nhiều người, không thể nói hết lời, Cơ Dung Quân nuốt vào nửa câu sau chưa kịp nói.

Nhưng Vương Lăng tựa hồ không lưu tâm đến ý tứ trong lời nói của Cơ Dung Quân, ánh mắt dõi theo những hạt muối đang được rải vào khạp đựng thịt, mỉm cười vui vẻ: “Thịt bò thì thịt đùi là ngon nhất.”

Cơ Dung Quân cũng nhìn vào trong khạp: “Thì ra là thịt bò?”

Vương Lăng trầm nghĩ, Cơ công tử này quả nhiên không biết.

Lão Quách ngẩng đầu cười nói: “Cơ đại nhân sợ rằng hôm nay là lần đầu tiên đến nhà bếp, thịt có thấy cũng là thịt nấu chín rồi, nhìn thịt tươi hẳn là không phân biệt được là thịt gì. Các quý nhân thiếu gia kinh thành chắc đều giống Cơ đại nhân, giống thiếu gia nhà chúng ta mới thật là hiếm lạ đó.”

Cơ Dung Quân hữu ý vô ý lượn đến gần bên người Vương Lăng, nói: “Bất quá ta với Vương Lăng ngày rộng tháng dài ở bên nhau, sớm muộn gì cũng hiểu được thôi.”

Lão Quách ha ha cười vài tiếng, lại tiếp tục muối thịt. Vương Lăng quay đầu nhìn nhìn Cơ Dung Quân, trong ánh mắt tràn ý cười như xuân phong ủa tới.

Cơ Dung Quân cũng nhìn lại hắn, lộ ra một tia mỉm cười.

Vương Lăng lại mở miệng nói, trong giọng nói cũng hàm chứa xuân phong: “Mấy ngày được nghỉ ngơi có rảnh không?”

Cơ Dung Quân gật đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, trong lòng Cơ Dung Quân cảm thấy ấm áp, tựa như có một nồi cháo mồng tám tháng chạp đang sôi ùng ục.

Chẳng lẽ Vương Lăng bởi vì hôm nay không đến chỗ Tạ Lạc Bạch ăn tiệc được nên muốn tìm một ngày bồi thường? Nếu ngày đó không có hai người Tạ, Ứng kỳ đà cản mũi, Cơ Dung Quân có thể ở riêng với Vương Lăng, cho dù là ngôi nhà nói chuyện phiếm hay là đi đâu đó uống chút rượu, y đều thập phần mãn nguyện.

Cơ Dung Quân tiếu ý càng sâu.

Chỉ nghe Vương Lăng nói: “Vừa đúng lúc, ta đặt cửa hàng thịt mấy chục cái chân giò heo, để bọn họ đưa tới sợ không còn tươi ngon nữa nên ta định mấy ngày nghỉ sẽ tự mình đi ấy, lão Quách với Thành thúc đều bận lo thức ăn trong phủ, nên hôm đó ta đi một mình, nếu người có hứng thú thì đi chung với ta. Còn thịt sườn ấy mà, tẩm ướp cần chú ý thời gian, yêm xong thịt mềm ngon, chân giò heo cũng vậy...”

Ngoài cửa nhà bếp tuyết rơi càng dày, như muối ướp thịt, từng tầng từng tầng phủ trên mặt đất, sau đấy sẽ thấm vào lòng đất thành nước ngầm.

[1] Lạp bát chúc – cháo mồng 8 tháng chạp, dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen...nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ

[2] Đường Tri là tên tự của Tạ Lạc Bạch.

...

Hôm qua máy tính hư nên không up truyện được, xin lỗi mọi người:) Hôm nay mình up luôn 2 chương đầu của phiên ngoại, còn 3 chương mai sẽ up:3

37. Chương 37: Phiên Ngoại: Niên Niên Hữu Dư (2)

Phiên ngoại mừng năm mới – Niên niên hữu dư

Tác giả: Đại Phong Quát Quá

Tam

Ngày nghỉ, trời nắng ấm áp, không có gió.

Tháng chạp hiếm có được một ngày đẹp thế này, Vương Lăng ngẩng đầu nheo mắt nhìn mặt trời, vui vẻ nói: “Hôm nay thực sự là một ngày tốt để đi mua thịt”.

Ứng Cảnh Lan ở một bên nói: “Đan Chu ca, sao mua thịt còn phải coi ngày nữa?”

Cơ Dung Quân khoanh tay đứng bên cạnh, nhìn Ứng Cảnh Lan đang cười hì hì không nói gì nữa. Từ sau khi Ứng tiểu đệ vào Hình bộ, không biết có dính vào cái gì không mà càng ngày càng giống âm hồn bất tán, dù là đi tới đâu hẳn cũng có thể tùy thời tùy chỗ chui ra. Thí dụ như hôm nay chẳng hạn.

Hôm nay nguyên bản là Cơ Dung Quân vừa sáng sớm liền chạy tới phủ Vương Lăng, cùng hắn đi dạo chợ mua thịt. Cơ Dung Quân hôm nay cố ý không mang theo tiểu tư, mặc áo lông tay ngắn, một thân giản dị phi ngựa tới Vương phủ. Vương Lăng thấy khí trời rất tốt, thích hợp đi bộ thuận tiện vận động gân cốt, Cơ Dung Quân bỏ ngựa lại trong chuồng ngựa chỗ Vương Lăng, cùng Vương Lăng đi chợ.

Kinh thành phồn hoa, chợ lớn cũng có đến bảy, tám cái, Vương Lăng và Cơ Dung Quân lần này là đi đến chợ Nhạc Phường, cách phủ nhà Vương Lăng không xa, trung tuần tháng chạp chính là thời gian cao điểm lo liệu đồ Tết, trong chợ sạp lớn sạp nhỏ chen chúc, người đi người tới rộn ràng, từng góc đường đều thấm đẫm hương vị cận Tết.

Cơ Dung Quân và Vương Lăng đi trên đường, trời đã vào đông, trong thanh lãnh lại xen chút ấm áp mơ hồ.

Cơ Dung Quân từ trước đã hỏi thăm rõ ràng, Tạ Lạc Bạch hôm nay có hẹn, Ứng Cảnh Lan thì ở Hình bộ đang có đại án, mọi người đều không ngơi tay. Những kẻ không liên quan một người cũng không đến, y sẽ có cơ hội cùng Vương Lăng ở riêng, hiển nhiên cực kỳ cao hứng. Nhìn sạp bán thịt heo ở cách đó không xa, y cảm thấy đến thịt heo cũng xinh đẹp như hoa, nở rộ dưới ánh nắng vàng rực rỡ.

Ngay khi y kéo tay Vương Lăng, tay kia chỉ sạp thịt heo hỏi “Là chỗ này hả? Chúng ta vào đi” thì một bóng người mặc y phục màu nâu đất từ sau quầy thịt nhảy dựng lên, chạy thẳng tới chỗ Vương Lăng, vừa kinh ngạc vừa vui sướng nói: “Đan Chu ca, sao lại là huynh?”

Cơ Dung Quân còn chưa kịp phản ứng, Ứng Cảnh Lan từ trên trời rơi xuống như sét đánh không kịp bịt tai đã lôi tay Vương Lăng đang nằm trong tay Cơ Dung Quân ra, chăm chú: “Đan Chu ca, ta không ngờ ở quầy thịt lại có thể gặp được huynh nha.”

Đúng vậy, cư nhiên, cư nhiên đi đến đây rồi mà vẫn bị phá đám là sao.

Ứng Cảnh Lan vẫn giữ rịt lấy tay Vương Lăng, hưng phấn nói: “Đan Chu ca, huynh tới đây làm gì?”, vừa nhướn mày nhìn qua Cơ Dung Quân cười nói: “A, Thiếu Hiền huynh cũng ở đây à.”

Cơ Dung Quân thản nhiên: “Đúng vậy, chúng ta tới đây mua đồ Tết”. Thật ra y định nói “ta với Vương Lăng”, nhưng lúc ra khỏi miệng lại đổi thành “chúng ta”.

Cơ Dung Quân lại hỏi: “Dục Ngạn hiền đệ sao lại tới nơi này?”

Ứng Cảnh Lan cười cười, vừa nhìn chung quanh vừa hạ giọng nói: “Ta đang vi hành đó”. Rốt cục thả tay Vương Lăng, vỗ vỗ tay áo chính mình: “Đan Chu ca, huynh thấy ta có giống một bách tính bình thường không?”

Trang phục của Ứng Cảnh Lan lúc này xác thực là vô cùng hiếm lạ, nếu không phải tự Ứng Cảnh Lan chạy ra chào hỏi, Vương Lăng nghĩ đến người nhà cũng không nhận ra mặt. Ứng Cảnh Lan trên mặc áo bông ngắn màu nâu đất, dưới là quần vải bông màu nâu đất, trên đầu quần khăn màu nâu đất, nhìn có vẻ mập mạp, còn thắt một cái thắt lưng màu nâu đất, chân mang giày vải cũ mềm cột bằng dây thừng, từ trên xuống dưới y chạng một cái bình đất đang chờ đưa vào lò nung. Vương Lăng không nỡ nhìn thêm nữa, trả lời qua loa: “Giống, giống... chỉ là... sao ngươi phải ăn mặc thành như vậy đến đây?”

Nghe nói gần đây Ứng Cảnh Lan đang điều tra một vụ án diệt môn, là một quan viên, toàn gia đều bị giết, chỉ còn lại một người sống không thấy người chết không thấy xác.

Lẽ nào nghi phạm lại ở trong tiệm bán thịt này?

Thì thể bằm nhỏ giấu trong đồng thịt, coi như thịt đem bán luôn? Nói không chừng là đang nằm trong khạp thịt nhà mình...

Wương Lăng nghĩ tới đây, dựng đứng cả tóc gáy.

A di đà Phật, Phật tổ phù hộ. Tháng chạp sắp tới năm mới rồi, không thể liều được, phải đổi chỗ mua thịt thôi.

Ứng Cảnh Lan lại nhìn bốn phía, thấp giọng nói: “Đan Chu ca, huynh đừng nói với ai nha... Chúng ta gần đây đang tìm thi thể cuối cùng trong một vụ án, tìm được rồi. Hai vị Thượng thư và Thị lang cùng tranh nhau một vụ này, Lý thượng thư nói hung thủ là một người, Trương thị lang nói hung thủ có hai người, bởi

vì vết đao chém không giống nhau, ta nghĩ Trương thư đại nhân nói có lý hơn, vì vậy Trương thị lang nhìn ta không vừa mắt, kêu ta đi tiệm bán thịt học việc, để xem nếu không cùng một thanh đao không cùng một thủ pháp thì cắt ra thịt có gì khác nhau.”

Vương Lăng nói: “Vị Trương thị lang này kêu người làm như vậy cũng là có ý tốt thôi.”

Ứng Cảnh Lan nói: “Đan Chu ca muốn nói hẳn muốn ta học hỏi kinh nghiệm? Vậy thì cứ lấy mấy vết thương ra nói luôn cho ta biết chẳng phải nhanh hơn sao? Chỉ giỏi dựa vào chuyện này bắt nạt ta thôi.”

Vương Lăng biết Ứng Cảnh Lan và Trương thị lang kết oán quá sâu nên cũng không nói thêm nữa, chỉ đổi giọng hỏi: “Vậy vì sao... lại mặc thành thế này?”

Ứng Cảnh Lan nói: “Um, tại ta nghĩ đi xuống phố điều tra thì phải nhìn giống với mọi người, bộ y phục này là Lạc Bạch huynh cho ta mượn, hẳn nói rất hợp với ta”.

Ứng Cảnh Lan sờ sờ tay áo, vui vẻ nói: “Ta cũng thấy bộ đồ này không tệ.”

Vương Lăng bắt đầu dĩ không biết nói cái gì, hài tử này tuổi còn nhỏ, người ta thật tình đối đãi hay chỉ đùa giỡn còn chưa phân rõ được.

Cơ Dung Quân hơi mỉm cười: “Lạc Bạch cũng thật là nhiệt tình nha.”

Vương Lăng cùng Cơ Dung Quân đi mua thịt, Ứng Cảnh Lan chăm chăm theo sát. Cơ Dung Quân nói: “Dục Ngạn hiền đệ cứ lo việc của mình đi, một mình ta giúp Vương Lăng được rồi.”

Ứng Cảnh Lan cười hì hì: “Không sao, ta cũng đã ở đây nhìn nửa ngày rồi, vừa lúc theo Đan Chu ca học cách chọn thịt heo thế nào, đỡ sau này Trương Thị lang lại lấy cái gì nhìn thịt đoán xem người chết mấy canh giờ các thứ để đá ta ra tiệm thịt heo nữa”, nói xong liền kiên định chạy theo bên người Vương Lăng, muốn bỏ cũng bỏ không được.

Cơ Dung Quân không thể làm gì khác hơn là mặc cho Ứng Cảnh Lan đi theo.

Lão bản tiệm thịt quả nhiên cùng Vương Lăng có giao tình, đem một tảng thịt heo đến cho Vương Lăng lựa, Vương Lăng nhíu mày nhìn kỹ, người phụ việc của tiệm đứng một bên cầm bút và nghiên mực, Vương Lăng chọn được thịt sẽ hạ bút ký lên thịt vài dấu hiệu. Vương Lăng bình thường ngay ngắn quy củ, lúc này chọn thịt say sưa lại có vài phần khí phách tung hoành.

Lựa thịt và ước định ngày giờ giao hàng xong, Vương Lăng xoay người lại nói: “Đi thôi”.

Cơ Dung Quân hỏi: “Không cần lấy thịt?”

Vương Lăng cười: “Thịt buổi chiều sẽ có người đưa tới”. Ứng Cảnh Lan cũng vừa nói vừa cười: “Nói thật thì kêu người ta làm một con heo rồi mang tới phủ là được rồi, sao phải phiền phức như thế?”

Vương Lăng nghiêm mặt: “Không giống nhau, vì trên cùng một con heo không phải thịt chỗ nào cũng ngon, ví dụ như thịt ta vừa chọn có thịt mỡ, thịt sườn, thịt lưng và chân giò, thịt sườn và thịt lưng thì phải mua thịt heo mọi, thịt chắc ăn ngon, mua thịt mỡ, chân giò hay ba chỉ thì mua thịt heo trắng, heo ăn cám thịt mỡ ngon nhất, ăn bã đậu thì chân giò và ba chỉ ngon, mà trong đó lại có...”

Hẳn là chuyên gia lựa thịt, vừa đi vừa thao thao bất tuyệt, Ứng Cảnh Lan vẻ mặt khiêm tốn lắng nghe, Cơ Dung Quân cũng chỉ có thể yên lặng đi theo.

Đi một lúc, Ứng Cảnh Lan với bưng tỉnh đại ngộ: “A, Đan Chu ca, gần tới quý phủ rồi, huynh ở gần chợ a.”

Vương Lăng liền hỏi: “Vậy buổi trưa ghé nhà ta ăn cơm đi?”

Cơ Dung Quân ở một bên trừng mắt nhìn, chỉ thấy Ứng Cảnh Lan cực kỳ sáng khoái đáp lời: “Được.”

Vì vậy, Ứng Cảnh Lan đến phủ nhà Vương Lăng ăn một bữa trưa, nhàn thoai hàn huyên tròn một buổi chiều, kể chuyện Hình bộ từ án diệt môn đến án phóng hỏa đến án bắt cóc đến án bánh bao thịt người, đến khi mặt trời lặn về phía tây mới đứng dậy nói cáo từ, Vương Lăng giữ lại ăn cơm chiều Ứng Cảnh Lan lập tức đồng ý, rốt cục ăn đến khi trăng treo cao mới rời đi, trước khi đi còn hỏi: “Thiếu Hiền huynh không đi cùng sao?”

Cơ Dung Quân diện vô biểu tình: “Dục Ngạn hiền đệ mời người đi trước đi, ta còn chút chuyện.”

Chờ Ứng Cảnh Lan đi rồi, Cơ Dung Quân nói với Vương Lăng: “Vương Lăng, ta lâu rồi chưa ra hậu viên chỗ người”. Trong mắt tràn ngập ánh trắng như nước, nhìn Vương Lăng.

Vương Lăng nhất thời giật mình, một lát sau nói: “Hậu viên sao, hiện tại không được tốt a, rau khô ngũ cốc đều đang để ngoài đó, cho nên mấy ngày nay cũng không ai ra đó được.”

Ánh trắng trong mắt Cơ Dung Quân lưu chuyển, Vương Lăng bỗng cảm thấy có chút hổ thẹn: “Bằng không, để ta nghĩ thử...”

Lúc này trong hành lang không có người, chỉ có trăng thanh gió mát, Cơ Dung Quân khe thở dài: “Không cần đâu”. Vương Lăng bỗng thấy trên vai ấm áp, Cơ Dung Quân đang ôm vai hắn, môi áp lên môi hắn, thoáng qua liền rời khỏi.

Vương Lăng đứng đơ tại chỗ, cảm thấy Cơ Dung Quân lại đang nắm tay mình, ánh trắng trong mắt y không giống như ánh trắng trên trời, mà như trắng trong nước, lung linh lung linh. Vương Lăng nghe y thấp giọng nói: “Vương Lăng, ta về trước đây, chờ ta trở lại.”

Ấm áp trên tay bỗng dừng tiêu thất, Cơ Dung Quân xoay người, ống tay áo Vương Lăng do vậy mà khe động, trong lòng Vương Lăng có ngàn vạn câu nói, rốt cục đều nuốt vào, chỉ còn một câu cuối cùng thốt ra: “Ừm, được, buổi tối gió lớn, cởi ngựa cẩn thận nhiễm lạnh, về nhà rồi uống canh gừng nóng cho ấm bụng, đừng đường đỗ mà nấu, đừng dùng đường trắng.”

Tứ

Một năm nói đến là đến, đến cũng rất nhanh.

Chớp mắt là tới ngày cúng ông Táo, cúng ông Táo xong coi như cũng hết năm, Vương Lăng mỗi ngày từ lễ bộ trở về lại vội vàng an bài gia nhân quét tước dọn dẹp trên dưới Vương phủ, cho người chuẩn bị đồ mới cho cô lão thái thái, cùng với chuẩn bị lễ vật mừng năm mới cho khách tới nhà, đặc biệt là bên di mẫu Mạnh Hoàng hậu, ngoại tử mẫu, còn có cữu cữu, càng phải hao tâm tốn sức. Năm nay không thể so với năm ngoái, tuy hắn đã có chức quan chính thức nhưng dù sao cũng là người mới, cho nên lễ vật nặng nhẹ cần chăm chú đắn đo. Toàn là việc vặt mà lại hao tổn không ít tinh thần, trong lúc hoang mang thì đêm ba mươi đã tới.

Cơ Dung Quân mấy ngày nay thật ra lại tương đối nhàn rỗi, dù sao thì Cơ phủ đối ngoại đã có Cơ thái sư, đối nội có Cơ phu nhân, trên còn có đại ca, thế nào cũng không tới lượt y phải lo liệu. Cơ Dung Quân an nhàn ngoài sức tưởng tượng, thường chạy đến phủ Vương Lăng, đang lúc hắn chọn lễ vật năm mới, Cơ Dung Quân rất rành chuyện này, đứng cạnh bên cùng Vương Lăng chọn lựa.

Đêm ba mươi, mọi việc đã xong, thiên gia vạn hộ vang lừng tiếng pháo.

Sau khi cùng cô lão thái thái cùng mấy gia nhân ăn xong cơm tất niên, Vương Lăng chợt nhớ tới Cơ Dung Quân giúp mình chọn lựa sắp xếp lễ vật mừng năm mới, thế nhưng hắn đã quên chuẩn bị một phần cho Cơ Dung Quân.

Tặng cái gì thì được? Vương Lăng nhất thời nghĩ không ra.

Nói về đồ ăn đồ mặc, Cơ Dung Quân hẳn là không thiếu, Vương Lăng trong lòng suy tư, có chút thất thần, mức thêm ít canh vào trong chén.

Tiếng pháo ngoài cửa khi xa khi gần, Vương Lăng bỗng cảm thấy đêm trừ tịch có chút tịch mịch.

Ngày hôm sau là mừng một, tế bái tổ tiên và phụ mẫu xong cũng đã quá Ngọ, hai muội muội của Vương Lăng mừng hai mừng ba sẽ về nhà, buổi chiều Vương Lăng bắt tay chuẩn bị phòng nghỉ cho muội muội cùng muội phu, bận rộn tới chạng vạng, Vương Lăng dọn dẹp phòng xong mở cửa bước ra, vừa ngẩng đầu đã thấy tại hành lang gấp khúc phía xa xa có một thân ảnh trường thân ngọc lập.

Vương Lăng còn tưởng mình hoa mắt, trong phủ thái sư ba mươi mừng một hai ngày này hẳn là có nhiều việc, hắn nghĩ Cơ Dung Quân nhất định không rảnh.

Nhưng người đang đứng tại hành lang lúc này rõ ràng là Cơ Dung Quân, khoe mắt mang theo một tia ánh sáng như tích mai dưới nắng, bên môi ần ần mỉm cười, thân ảnh càng đến càng gần, cho tới khi đứng trước mặt Vương Lăng: “Ta vội tới chúc Tết người”.

Wương Lăng trong lòng có bao nhiêu câu nói dồn thành một đoàn, thấy trên tay áo Cơ Dung Quân còn vương vài mẩu giấy pháo đỏ au, đưa tay phải giúp y, sau đó cẩn thận nói: “Nhà người hôm nay hẳn là rất bận, sao người đến đây?”

Cơ Dung Quân mỉm cười: “Thừa dịp mọi người nghe hát ta trốn ra, tới gặp người một chút rồi ta trở về” – nhìn vào mắt Vương Lăng một chút lại nói – “Người chúc ta trước đi?”

Rõ ràng người nói tới chúc Tết ta, sao lại kêu ta nói trước?

Wương Lăng tuy rằng khi quan tâm người khác có thể nói hoài không dứt, nhưng đến khi cần nói vài câu cát tường lại có chút quẩn bách, nghĩ một chút liền cười nói: “Phỏng chừng người cũng đã nghe không ít rồi, ta đây chỉ biết cho người hai câu khuôn sáo cũ mèm, bình an cát tường, vạn sự như ý.”

Cơ Dung Quân nhíu mày: “Đúng là cũ thật” – đột nhiên nở nụ cười – “ta đây cũng tặng người một câu, cung chúc Vương đại nhân năm nay quan vận hanh thông, tiền tài phong phú – niên niên hữu dư[1]”.

Tay Vương Lăng đột nhiên bị nắm lấy, Cơ Dung Quân vừa nhét vào tay hẳn thứ gì đó.

Wương Lăng giật mình muốn rút tay về, Cơ Dung Quân đè lại, thấp giọng nói: “Lễ vật năm mới cho người, cũng không phải cái gì trân quý, ta phải về nhà đây, sẽ lại đến nữa”. Cơ Dung Quân nhìn Vương Lăng một chút, buông tay vội vã rời đi.

Wương Lăng nhìn bóng lưng người nọ dần khuất sau dãy hành lang, mới gơ tay phải lên nhìn, trong tay là một túi gấm thêu phúc tự kim hoa[2], quả thực cũng không phải cái gì quý giá, nhưng khi Vương Lăng kéo sợi dây thắt trên miệng túi, bên trong là một khối ngọc bội đỏ son ôn nhuận, hình một con cá.

Wương Lăng lấy ngọc bội ra ngắm nghía, đúng là một con cá, là bửu mục ngư[3], điêu khắc hình như có chút vụng về, đồng một dao tây một dao, khắc đến cái đuôi xiêu xiêu vẹo vẹo không ngay ngắn, thật đáng tiếc cho một miếng ngọc tốt.

Wương Lăng bỏ ngọc bội vào trong ngực, cười rộ lên.

Ngũ

Mùng hai mùng ba, Kỳ Nhân Kỳ Huệ cùng tướng công trở về nhà, nhà chồng của Kỳ Nhân nguyên bản ở Giang Nam, nhưng vài năm nay đều ở kinh thành nên so với Kỳ Huệ còn tiện về hơn. Phu gia hai muội muội đều phô trương, nhũ nương nha hoàn tiểu tư cộng thêm người dắt ngựa với kiệu phu, chiếm dụng hết hơn phân nửa sương phòng trong phủ Vương Lăng, chuyện ăn mặc ở của tất cả mọi người đều một tay Vương Lăng sắp xếp, mà trong Lễ bộ cũng có vô số chuyện cần làm, Vương Lăng chạy tới chạy lui, bỗng nhiên vì cảm giác bận bịu này mà có chút cảm giác quen thuộc đến vui vẻ.

Hai muội muội cùng cô lão thái thái nói chuyện phiếm với nhau, Vương Lăng lúc không có công vụ cũng vội vàng lo liệu chuyện trong phủ, rồi cùng hai muội phu uống trà nhàn thoai. Tối mùng ba thì đến chúc tết ngoại tổ mẫu, mùng bốn muội muội muội phu đem một đoàn người ngựa rút khỏi phủ, Vương Lăng nhất thời đầu vầng mắt hoa, xương sống thắt lưng đau nhức, vừa đặt mình xuống giường đã ngủ mê mết.

Tạ Lạc Bạch cùng Ứng Cảnh Lan đều đã tới chúc Tết, chỉ có Cơ Dung Quân không tới, có người nói trong Cơ phủ có khách quý làm y không thể thoát thân, chỉ có thể gặp nhau tại nha môn Lễ bộ. Chạng vạng một ngày, khi cùng nhau đi ra hoàng thành, Vương Lăng rốt cục hỏi Cơ Dung Quân: “Tối nguyên tiêu người có rảnh không?”

Cơ Dung Quân hai mắt chột sáng bừng: “Có, Vương Lăng, chúng ta cùng đi ngắm hoa đăng đi?”

Lục

Tối mười lăm tháng giêng, một vầng trăng sáng treo giữa bầu trời, quang đăng trong treo, kinh thành buổi tối đầy đường hoa đăng, ánh đèn đỏ cả trời đêm, ngay cả ánh trăng cũng bị đoạt mất mấy phần nhan sắc,

Cơ Dung Quân và Vương Lăng sóng vai đứng trong hội hoa đăng, trăng nguyên tiêu thắm đẫm ồng tay áo hai người, sóng sánh trong đáy mắt Vương Lăng.

Dải ngân hà tỏa sáng muôn ngàn tinh tú, trong một lúc, hai người chỉ im lặng đứng cạnh nhau, không nói một lời.

Toàn bộ ngôn ngữ đều tại hoa đăng, tại câu thơ, tại bầu trời đêm, tại ánh trăng sáng.

Một lúc sau, Cơ Dung Quân hỏi Vương Lăng: “Nếu có một ước nguyện, người ước cái gì?”

Wương Lăng cười cười nói: “Không có, hiện tại đã rất tốt”. Cứ như vậy ở cạnh nhau, với hần đã đủ, trước kia hay sau này đều không quan trọng nữa.

Cơ Dung Quân lặng lẽ cầm tay hần: “Ta có, ta muốn năm sau, năm sau nữa, mỗi một năm sau này đều cùng người mừng năm mới, hai người chúng ta.”

Wương Lăng cười nói: “Cái này không được nha, lễ mừng năm mới phải có nhiều người mới vui. Bằng không treo một ngọn hồng đăng, chỉ có ta với người, chẳng khác gì chuyện ma, thật là đáng sợ đó.”

Cơ Dung Quân không khỏi bật cười, lại cầm chặt tay Vương Lăng hơn: “Ta đây muốn mỗi năm mỗi năm đều cùng người đi ngắm hoa đăng, giống như bây giờ vậy.”

Wương Lăng lông tơ dựng đứng, trong lòng không tự chủ được cảm thấy ấm áp, đáp lời: “Ừm, cái này thì dễ.”

Cơ Dung Quân nét cười càng sâu, Vương Lăng khụ một tiếng, vươn tay phải đưa ra một cái hộp, đây là hần mang theo từ nhà, Cơ Dung Quân còn cười hần quá cẩn thận, đi xem hoa đăng còn phải mang theo bữa đêm, sợ đói bụng.

Wương Lăng đưa chiếc hộp ra trước mắt Cơ Dung Quân: “Cho người, ăn thử đi.”

Cơ Dung Quân mở hộp ra, bên trong là một chén bánh trôi nguyên tiêu.

Wương Lăng: “Đầu bếp nhà ta làm bánh trôi không tệ, nhưng nấu lâu rồi bây giờ đã nguội, không ăn được, người đem về phủ kêu nhà bếp hâm nóng là ăn được.”

Cơ Dung Quân cầm hộp nhìn nhìn: “Thế nhưng cái này...”. Trong chén bánh trôi có một con cá, cũng là dùng bột bánh trôi làm thành, lẳng lẳng nằm giữa đống bánh trôi. Cơ Dung Quân nói: “Lão Quách tay nghề tốt thật, làm con cá này rất sống động, so với ngọc bội của ta đẹp hơn nhiều.”

Wương Lăng thần sắc thản nhiên nói: “Ừm, cá này là ta làm”. Cơ Dung Quân khựng lại nhìn hần, Vương Lăng vẫn không đổi sắc nói: “Ta làm hai con, một con lúc này trước khi đi ta ăn rồi, con này tặng người, người tặng ta một con cá, ta cũng tặng người một con cá, chúc người niên niên hữu dư.”

Hoa đăng rực rỡ, ngăn người nửa ngày, Cơ Dung Quân cẩn thận đóng nắp hộp, ôm ở trong tay, dưới hoa đăng y cùng Vương Lăng, thất lưỡng mỗi người đeo một dải ngọc bội hình con cá, ôn nhuận trong suốt.

Cơ Dung Quân một lần nữa nắm tay Vương Lăng mỉm cười: “Ừ, niên niên hữu dư, cung chúc cung chúc, năm này hay năm nào, chỉ cần còn năm còn tháng, chúng ta sẽ đều như vậy.”

Hoàn

[1] Niên niên hữu dư: Theo quan niệm dân gian, Cá chép là biểu tượng cho sự kiên trì, bền chí, linh thiêng, cao quý. Cá chữ Hán là “ngư”, âm đọc là “Yu” đồng âm với “dư” (dư dả). Do vậy, cá biểu trưng cho sự dư dả. Hình vẽ cá phối hợp với nhiều hình họa, hoa văn khác có thể hiểu là “hữu dư” có nghĩa là “có”, tức giàu có: dư ăn dư để. Tranh Niên niên hữu dư thường vẽ cá chép và hoa sen, hoa sen là “liên”, đọc gần giống với “niên”.

[2] Phúc tự kim hoa: thêu hoa và chữ Phúc, có ý nghĩa may mắn

[3] Một loài cá sống ở biển, hai mắt nằm sát nhau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-thuy-thanh-son>